Ketabton.com

ګټیالی

PROPERTY OF ARIC Established 1989

PROPERTY OF ACKU 10809

لیکوال

سعدالدین شپون

۱۳۷۸ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه :

دانش خپرندویه ټولنه
☎: ۲۵۶۴۵۱۳-۹۱-۹۲+

دکتاب نوم : کټیالی
لیکوال : سعدالدین شپون
خپروونکی : دانش خپرندویه ټولنه
کمپوزر : محمدظاهر بابری
دچاپ ځای : دانش کتابتون ، پیښور
دچاپ کال : ۱۳۷۸ / ۱۹۹۹ م
دپښتي طرح : استاد حسن پاوند

د خپرندوی یادښت

"ګټیالی" د پښتو ژبې د ځانګړي سبك ځنبتن لیکوال ښاغلی سعدالدین شپون دویم ناول دی، چې په خوږه او ځانګړې ولسي ژبه لیکل شوی دی.

شین ټاغی د شپون صاحب لومړی ناول و، چې خپراوي یې په زړونو کې هیلې راوټوکولې او دا دی ګټیالي په خپرېدا هغه راټوکېدلې هیلې لا پسې تاندې او وغوړېدې.

"دانش خپرندویه ټولنه" د هېواد د یوې خدمتګارې ټولنې په توګه د دې کتاب خپراوی د ځان لپاره ویاړ بولي او د ده د فکر و فن مینه والو ته یې په وړاندې کولو ځان سرلوړی کوي.

موږ د دې پرځای چې په کتوی کې پراته څه وارزوو، پرېږده چې ګران لوستوال یې پخپله د خپل قضاوت وېنا و په تله کې واچوي.

د لیکوال د همداسې نورو لیکنو د خپرېدا په هیله

په درناوي
دانش خپرندویه ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

ځوانیمرګ امان الله ساهو ته چې لمبرزماو
خوهغه وار ورومبی کړ.
زلمي هیوادمل ته چې داسې بیړه یې
راباندې کوله ته وا پوهیږي چې دامې
وروستی ناول دی . .

شپون

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 10809

(۱)

پیلا مه

دادکاپر شی لانه و راغلی او هرشی هماغسې و چې پلرونو راپرېښي وو. غم ښادی، ټولې آشناوې هسې نه و چې دنیاګل وګلزار وه خو مور ورسره روږدي وو. قادر او حاجی زر داد لاهم خپل سودونه خوړل ؛ شاه محمد دوکاندار لاهم چې می تللې دړه یې وهله ؛ مور هلکانو لاهم دګاونډو دهقانانو دپالیزنه ختکیّ غلا کول . کوډګرې او فالبینې لاهم خورجینې په شاکور په کور ګرځیدې ؛ دکلو ملایان لاهم دکونډو او هلکانو سره پرتوګ ښکلې ګیر کیدل . خو هر څه په خپل ځای وو او که چا شکایت درلود نو دخپلې ټندې او تقدیر نه ورپیښه شوې وه . خو چې داناولی شی راغی دخلکو نه یې لوری لودن ورک کړ . یوه لسیزه ، کال و سر ، شپه ورځ ، دمیرېانو په شان ، یو یو ، دوه دوه له درو، له شیلو، دغرونو له ډډې ، له اوبو ، دځنګلونو له مینځه ، له سمڅو وتلی ، له ونو راکوزشوي . امسا لګولې ، په منډو ، دزګیرویو سره ، په موټر ، په خره ، په شاتورې آس ، په بایسکل ، په جاله کې پنډونه په سر ، په شاپورې ترلي ، په ټیمی صندوقو باندې دلمر دځلا دپړق ، برقې په سر ، پړونی اچولې ، مخ لوڅې، سر تورې ، لنډ کمیسې ، کلو شې په پښو ، جګ پوندې بوټان په پښو ، پښې یبلې، رنګن ماشومان په غیږ کې ، یویو دوه دوه بسته کورنی نالوستی ، فاکولته پاس ، ډاکتر، ماستر ، میرزا، دهقان ، ځاځکی ، لښتی ، ویاله ، نهر اوبیا

داسې سیند چې اوبه یې مړې او خاموشه بهیږي . له بدخشانه ، له هزاره جاتو ، له هراته ، له اندرابه ، له تالقانه.....

په دغه بهیر کې علم خان نومی تاجک هـم و چـې بیا یـې ځان فیض زاد معرفي کړ اوویل یې چې یو وخت دپوهنــې وزارت دقلـم مخصـوص مدیـر و ، تخلص یې دخپل پلار ، افسقال فیض الله نه اخیستی و چې دچاه آب لوی خان و ، لکه چې دی پخپله کومه دوره دشورې وکیل هم پاتې شـوی و . دده سره دعجم جان او حشم جان په نومانو دوه تنکي زامن وو . یوه یې دهغه آس جلـو نیولی و چې مور او ماشومه خور یې پرې سپرې وې . علم خـان یـو دنګ پلـن سړی و خو چې به په پیچومي وخوت خولې به پرې روانې وې او پـه هـرو څو دقیقو کې به یې دشاته کتلو په بهانه دمه کوله . ځوانان دغره سرته ختلـي وو . هلته یوه وړه چینه راخوټېده او کوزېه کتو او شـکو کـې ورکیـده . علـم خـان دغره په نیمایي کمر کې تقریباً په څاپوړو او دبوټو او ونوغنو په نیولو پـاس رowان و ، چې پاس وخوت دپستو لاسونو نه یې په نوکانو ازغـي ایستل . نوروتـه یـې خوږه ، شرمیندوکې موسکا وکړه او دسـاړه اسـویلي سره یـې وویـل " ای وای جوانی !"

ګوډ لاروي امسا لګوله او په هر قدم دی هـم نیمـه دایـره ورسره تـاویده . مازیګر لمر په غر غړو و چې ستمیدلی پاس وخـوت . چـاویل دپوهنتـون استاد پوهاند اند خویی دی . خونه سوټ و ، نه بوټ ، خړې جامې ، خړ څادر ، زوی ورته په یوې پیالې کې څه یخې اوبه راوړې او ده څه تور درنجو په ښـان کـوم شی پکې واچاوه ، دشهادت په ګوته یې ولړه او غوړپونه یې ترې وهل . بـل زوی یې نورو ته ، دعذر په لهجه وویل ، " بابا پـه قـهوې روږدی دی او چـې دی مـو . راوسته نو ویل یې که زما قهوه هم درسـره وانخلـئ خداکـه درسره قـدم هـم واخلم . " خو دعذر غوښتلوضرورت نه و ، ددې غره دپاسه چاپه چا قضـاوت نـه کاوه ، هر سړی ځانله تاپو و .

مابیکه دخپلې وړې لښر او خوارنجوکي میره سره پـاس وختلـه . ذانـدراب دسیند نه دراپورې وتلو په وخت کې یې دلسو میاشتو زوی ، چې پـه ګل سـیب تکری یې شا پورې تړلی و ، او بوترې وې ووړ . یوه دنګه کابلې وه چـې دځینـو

زړونه یې لیدو ته لیواله وو . ایله دګړو دپیچومي نه پس معلومه شوه چې نر خلقي دئ او دمجاهدینو دویرې یې چادري په سرکړې وه .

مړی یې په کټ کې پاس راوخیژاوه . چاپوښتنه کړه چې دامړی خونه دروسانو دښې و اونه دمجاهدینو ، داموولې بارکړی ؟ څلورو خرڅادرو چې کټ یې په اوږو روان کړی و . وویل : مریض و ، موږ ډیرې هلې ځلې پرې وکړې خو ده بس همدا پارسي بدله تر مرګه ، تکراروله چې :

وطن آنجاست کازاری نباشد.
کسی را باکسی کاری نباشد.

یوغلی دڼګ زلمی دنورو نه لرې په یوه ګټه باندې ناست و، دڅپلی شلیدلې تسمې یې په یوې ریښکی چې پرتوګانښ ته ورته وه ، تړلې ، ده په یوه موشکش ، په دهنه غوري کې درې شپې خلقیان ایسار کړي وو ، اوس یې نوم موشکش قوماندان و ، د وسلو پسې روان و. یوه بل ګټ ته خیرن کوږ لرګی په لاس تیته کی یوه ځوان په ولاړو تکیه یې وهلې وه ، دیوه نوی ډنګر خرڅادری سره په تاوده بحث لګیاو .

دغرونو په نریو ، کږو وږو لارو چې پخوا به یوازې بزې او ګوجر ورختلی شو، د شنو پسلونو له مینځه چې یوازې به یې دوږو سرونه ښوریدل اوتابه ویل خاروي دي چې پکې څري ، نور نه ښکاري ، یوازې ټانتې او وډښوري ، ددرو له سوږو سمبوږو ، دلښلو لام مخ دپېښور په هوارې ، په ګړو ور روان و .

لومړی څپرکی

انور او ګلاجان ورانډې وروسته ، په یوه کلي او دیوال تر مینځ ګاونډکې پیدا شوي وو اوپه پیښور کې هم دډبګرۍ دیوه سرای دبام په کرایي کوټه کې ګډ اوسیدل : انور فاکولته پاس و ، ګلاجان ایله شپږم صنف پوره کړی و ، خودې تفاوت ددوی یارانه خرابه نه کړای شوه ، بلکه دادوه کاله په نا آشنا ملک کې اوسیدلو ، نور هم سره خواږه کړي وو . په کندوز کې هم دا تور تولګه کورنۍ لوستې او باسواده وه خو دګلاجان اووه پښته نالوسته تیر شوي وو او مور به یې ده ته میرزا ویل .

دروسانو دیرغل په دویم کال پیښور ته په مهاجر کیدوکې ددوی سملاسي مطلب دعسکرۍ دجلب نه تیښته وه خو انور نور خو بونه لیدل او ګلاجان یې هم په ځان پسې قنجوغه دکندوز نه راوستی و .

انور دادبیاتو په پوهنځی کې یوځه انګریزي زده کړې وه ، اوس یې دآی . سي . آر ، سي په کوروسونو کې داخله اخیستې وه . ګلاجان ددې خبرونه و ، دورځې به یې د میوو او دانو ریړه ګرځوله ، دواړو به پرې ګوزاره کوله . انور پیښور ته د رسیدو سره سم دسفارتونو ددروازو ټکول ، عریضې لیکل او په تنظیمونو کې واسطه بازۍ شروع کړې : یوه نیمه مقاله او ترجمه یې په حزبي اخبارونو کې هم راووتله . دګلاجان برخه ریړه وه ، پخلی او دجامو پریولل وو ، چندانې یې سر هم نه خلاصیده چې انور ولې دومره زاره چاودون کوي ؟ دجمعې ورځ دواړو چوټی کوله او دبام په سر به دنورو مهاجرو په شان دخپلې کوټې په درشایي ناست وو او د جنګونو ، دتنظیمونو او دډبکرۍ دکاسیرو او دموټ‌معلومات به یې یو بل ته ورکول ، ځینو به خپلې جامې پیوندولې ، دځینو دپخلي داو جاغکي نه به د سکروشنې شغلې ختلې ، ځینو به په تغاروکې جامې پریوللې .

دډبکرۍ دتنګې او ناولې کوخې دګنه ګونې نا آشنا خو تکراري آواز به و ، "کاکې والئ ، جامې والئ ، مامې والئ " بس همدغسې غږونه به راتلل چې مهاجر پرې نه پوهیدل . په غوږونو به یې ، دوطن په جوماتونو کې دماشومانو دګردان په شان " الف زر آ ، الف زیر اې ، الف پیښ او ، آ اې او " لګیده . ګلاجان ویل چې ایله یو کال پس پوه شوم چې والئ مانا واخلئ یوه ګریزي هزاره عسکر دبام یارانو ته د " آیته بله " کیسه کوله چې هلته دمحسني دفتر و او دی دشناخت پاس دپاره ورغلی و . انور ترې پوښتنه وکړه چې دا " آیته بله " دکوم ځای نوم دی که دمحسني لقب ، آیت الله ؟ هزاره په خندا وویل چې زه هم په اول کې تیر وتلی وم او په زړه کې مې ویل چې دادومره موټرې ټولې محسني صیب ته رواني دي . په پوښتنو ، په اټکلونو معلومه شوه چې هغه بس سرویس چې حیات آباد ته ځي ، کلینر یې غږ کوي ، " شابئ شابئ ، آیته بل له " مانا ژر شئ ، ژر شئ، حیات آباد ته . ځینې دغه کیسې ...وندورې وې . کله به خبره دمجاهدینو په میرانې وه . دوی به د مجاهدینو دبري او ...اتو کیسې

داسې کولې ، لکه چې ټول جنګ دسپورت مسابقه وي . هرې خوابه چې توره وکړه دوی به ورته چکچکې کولې . یوه ګریزي پنجشیري عسکر ویل ، " مادر بشینه ، ایته بچه بیاره ، قیربان .... مادرش شوم ، قت ایته بچه زاییدنش ."
پنجشیري په سته کندو کې دځپل غونډ کیسه کوله چې دوو ځدرانو ځلمیانو تـه تسلیم شوی و . ویل یې مونږ به باړ چلاوه خوپاس دغرو دیوه نامعلوم ځای نه به یو یو کاری ډز وشو او یو به یې راکې وویشت. منصبدار به په مونږ چیغې وهلې ، " پذنالت ، هدفه تشریح کو " خوچې پاس مو غـره تـه کتـل ددښمـن درکـښه لګیده . په اټکلي ډول به مو دهاوان ګولۍ ورشـتـې کړې او دغـره نـه بـه مـو دوړې وایستلې . خو چې مونږ به سوکه شوو ، دغره دبلې ډډې نه به دکاروان په سر موټر ډزې وشوې او بل به یې راکې سټ کړ . دتیریدو لار یې راباندې بنـده کړې وه خو دښمن چاپه سترګونه لیده . یو شواروز په دې اوتر حـال کـې تـیر شو ، په آخر کې قوماندان سپین بیرغ اوچت کـړ . شیبه پس ینو زلمـی دغـره دیوې ترې نه کوز را وښوييد . پنجشیري ویل ، " امیته درخت خرما واری قیل ، بروتاش چنګ ، ریش چپه تراش ، از چشماش خون مـی بـارید." قومـاندان پـه "اوغاني " ورته څه وویل او خپله تومانچه یې دتسلیمۍ په علامه ور وړاندې کړه، خو ځدراڼ په خندا سروښوراوه ، څه یـې ورتـه وویـل . قومـاندان پـه کـاروان غږوکړ چې ټولې وسلې په زمکه کښیږدئ . بیا یې نو مـونږ دستـې کنـدو پـه دره کې همداسې پلی روان کړو . پاس دغره په ډډه یو بـل ځدراڼ لاس پـه ماشـه زمونږ سره غبرګ روان و . ډیر وروسته بل سبا ، په مونږ کې چـا غـږ کـړ . چـې اې بیغیرتو ، همدغو دووتنو ځدرانو زمونږ سره مقابله کوله . کله به یې دیوې او کلـه به دبلې څوکې نه په مونږ ډزې کولې چې مونږ فکر وکړو چې ډیر دي .
دډبګرۍ دسرای بام کوم خاص یابه زړه پـورې ځای نـه و ، لکـه صوفیـانو چې د اهل قبور او اهل صدور توپیر کاوه ، پیښور هم دوې بغرۍ و . په بنګلـو ، دفترونو ، موټرونو ، او دشنو سرو په پـیـښور کـې پخپلـه ځایي خلـک او سـیدل . جهادي تنظیمونو هم دعربو او امریکا دپیسو په برکت داصلي پیښوریانو سیالان وو، بلکه خینـو خـو دځایي خلکـو نـه هـم پـښې بـرې اړولـې ، آرګاه بـارګاه ، پجیروګانو ، دکمپلو دلیو او دخرما موټر بست کجاوو ، یې پـه ځایي خلکـو کـې دانګریز د وختونو دکمترۍ او تسلیمۍ احسـاس راپـاراوه . حتـی دډبـګرۍ پـه

لاندې دوکانونو کې هم اصلي پېښوريان ، اهل صدور و . خو بيا د بامونو په سر، په سورو سمبوړو کې ، په تورو تمبوانو ، په شاړو پټو ، په کنډوالو او تشو تورو چارديواليو کې ، دمهاجرو ، دخړه کيو داهل قبور ، ځاله وه چې دځنځو او چينجو په شان پرله اوښتل او غونځيدل .

دډبکرۍ په بام باندې په دې ورځ انور هسې بې علاقې دنورو سره او دنورو شيانو په باب خبرې کولې ، اصلي زړه يې بل ځاى بند و . هرې خواته يې دځان او ګلاجان په نامه عريضې استولې وې او حتی چې د ويزې په لاټرۍ کې يې هم فورمې ډکې کړې وې . پوست باکس يې هم اخيستی و چې که دبخت باز راغی په غلطې ونې باندې کښيني . انور او ګلاجان دواړه ښکلي او مزي زنګي وو ، دکندز پريمانۍ يې هډونه لوی کړي او شېرمسته وو . البته انور چې دپلار پلاره لوستی او ميرزا پاتې شوی و سپين چکی او ګلاجان چې دبزګرې کورنی ، بلکه پخپله هم دپلار سره پاسره کار و ، غنم رنګی و اويو څه دانور نه لوړ و . خو دواړو هماغه وحشي پېښتني ښکلا لرله چې سترګو يې خوړل کول . ددوی تر مينځ بل توپير دا و چې ګلا جان کم خبری ، دروند ، او انور کړتن او تل په خوځيداو . هغه به تل په ګلاجان پورې ويل چې داسې سست يي ، لکه ځنځه . ګلاجان به چې دانور نور تپ وتلاش ليده نو ويل به يې ، بيا درکې څه تور غاړي (چينجي) راغونځيدلي دي ؟

يوه ورځ دهرې ورځې په شان چې انور دپوست باکس زيارت نه نيمه خوا د ډبکرۍ بام ته راستون شو او خارج ته دخپل سفر خيال پولاويې ګلاجان ته بيا ناوه ، چې هلته څه ښايسته شين سترګې ، څه پريماني او څه ډالرې دي . ګلاجان ورته په موسکا وويل ، " موږ چې دپريمانۍ پسې وو نو کندوز مو ولې پرېښود . تير شه د خارج دسودا نه تير شه ." انور په بيصبرۍ ورته وويل " نوولې ترې راتلو ؟" ګلاجان چې لاهم موسک و ، وويل " اول خو دعسکرۍ ويره وه چې بيا به مو دکاپرانو دبيرغ لاندې خپل وطنداران وژل . بله دا چې کارروايي يې بولې ، که هسې قمار ، که دځوانۍ نيشه ، بس راغلو نو . زما به پېښور ته سودا وه ، ماويلې په دې زيړو ميوو ، نارنجو ، مالټو او نيمبوانو به يې يو څه وخت چړچې وکړو . دا شيان په کتغن کې نشته . ماويل دقاق خربوزې او کونځلو دتيلو نه به لږ رخصت واخلو . همدا خارج دی نو ، اوس مو نو انور

جانه ، تورو اوبو ته مه ځړاروه . "انور په ګیله منو سترګو ورته وکتل او ويې ويـل، "دخره سريې رانښکه ګلوته ، دېږ رغښتلو ... ته . زه دې دښاپيرو ملک تـه بيـايم او ته بس دديوانو تورو څاګانو ته زور وهې . "

يوه ورځ ناڅاپه انور ديوه پاکټ سره راغی ، دګلاجان دلاسه يې چاړه -چې پياز يې پرې وړول - واخيسته او ايسته يې دبـام نـه كـوزه ګوزاره كـړه . دلاښـه نيولی يې کوټې ته ننه ايست او هلته يې دپاکټ خط ورته ورپاوه . " خدای دې خوار کړه ، لاتري دې راوتلې ده ، بس امريکا ته روان يې " دګلاجان رنګ زيـړ وتښتيد " ته هم راسره يې ؟" انور په مايوسی‌ووېل ، " نه زه چيرته دومره طـالع لرم !" ګلاجان ددلاسا پهلهجه ووېل " زه بې هغې هم دخارج دتګ ليواله نـه يم او نه وم او بې دتانه خو خداکه دپيښور نه بهر هم قدم واخلم . نـو داسـې بـه وکړو چې خدای وکړي . ته لاړ شه او زه به بيرته كندوز ته خپلې كړم . ابـا يـو وزری دی او د شو لو وخت راروان دی .

ډيره شيبه دواړه غلی وو . ګلاجان دکندوز دشولو او خټکو په چرت کـې و . شولې خو دده دپلار مشغولا وه خو دخټکو کرل دګلاجان کار و . درســت کـال يې دنورو بزګرانو دښو خټکو تخمونه ټولول هرقسم زړې يې په بيـل كـدو كـې ساتل ، په هر يو يې دهغې كيفيت ليكه . تور آسقلاني ، ژيـړ اسـقلاني ، قنـدک ، اله پوچاق ، اوږدوړې آبي ، ارکانی ، برګ‌نی .. ټولو بـه ورپـورې خنـدل چـې هلک خپله ميرزايي ايله په خټکی ازميې ، مګر کله به چې خټكی ورسيدل نـو ده به دنورو بزګرانو سره دمسابقې مجلس جوړكـړ . هـرچابـه دخپـل پـاليز نـه دخوښې خټکی راووړ ، په لاره (لور) به يې ترازې ترازې كړ . او دکلی مشـرانو به هر يو څکه او قضاوت به يې پرې كاوه . ګلاجان تراوسه اول لمبر نه و راغلـی خو خپل دويم مقام يې هر كال ساته . دکلي مشرانو به دقضاوت په وخـت کـې ويل ، " ګلاجانه ، تاهم ښه خواري كړې ده ، خټكي دې خواږه دي . كابليـان به دې تير ايستی وو خو دکتغنی نه نه تيريږي ، کابليان خو بس په خټكـی كـې يوازې خوږ والي ته ګوري او وايي شيرين است . څکه نو کابلی تل زيړ خټكـی اخلي ، هغه چې نور نو لکاړ شوې وي ، بس ګوروبی ترې جوړوي . كه خټكـی پيکه وخوت شکره پـرې دوړوي . پـه دې نـه پوهيـږي چـې خټكـی ډيـر نـور صيپتونه هم لري . بايد بې حده خوږ نه وي ، خرسنده او تازه وي او داسې وي

چې تالاچاړه ورښکاره کړې نه وي چې دی څو ځایه ترک وچوي، او بلځن نه وي او چې ته یې خولې ته واچوې . داسې وچ وي ، لکه دقند ټوټې ، هماغلته په مدار مدار ویلې شي . بل دختکي عطر دی ، یو نری ، دپرخې غوندې تازه عطر او وړمه چې داصیل ګلاب په شان لګیږي . ستا ختکی خوږ والی لري،خرسنده دی ، خو عطر نه لري ." دکلي ټوکمار به ویل ، " خیر دې ګلاجانه بل کال دنیال سینګی هندونه یو څه دلونګو عطر راوړه اوپرې ویې څخوه ، ګوندې اول لمبر شي ." دګلاجان دختکو سره دومره مینه وه چې دخپلو زبده ختکو تخمونه یې په یوه کدو کې دځانه سره ان پیښور ته راوړي وو . انور به ور پورې خندل خو ګلاجان به ویل ، په پیښور کې به دچا زمکه اجاره کړو اوداسې ختکی به پکې وکرم چې پیښوریان ورته اریان شي ، په همدې به ګوزاره کوو .

دګلاجان بل شوق دآسونو و . دوزلوبې خوبونه یې لیدل چې دی ورغومی په یوازې سر دحلال دایرې ته رسوي او نور چاپ اندازان ورته دآرمان غاښونه چیچي . مازیګر چې به یې دپادې نه غواوې رابیلې کړې دهلکانو سره به یې دخره په سپرلی بزکشي کوله . بس ټول به په شاتورو خرونو سپاره وو او یوه لویه دلوخو رسی چې دوی ورته کبږ ویل ، دهغې یوه ټوټه به یې په زمکه واچوله اویا به کوم هلک خپله خولی په زمکه ګوزار کړه او دهغې په وچتولو به اندو خر جوړو . انور هم کله ناکله دا لوبه کوله خو ګلاجان استادو او ګله به لاپه خره باندې ودرید . ده ته دخره هر ډول خینجکې معلومې وې او ځان به یې ورسره کړاوه چې توله خرابه نشي . نورو به پیغورونه ورکول او ویل به یې چې ستا پښې د کولمو په شان نری او اوږدې دي او دخره نه یې چاپیره کړی کولی شې . خو داسې نه وه ، ګلاجان پوهیده چې د خره خیټه لویه ده او دلکی خواته چاربند یې نری دی ، نو به یې ځان شاته وښویاوه ، او بیا به یې پښې ترې راتاو او یوه په بلې کې کنجک کړې . خره به چې هر څه ټوپونه وهل او دکتغنیانو په ژبه بغل به یې خالي کاوه ، ګلاجان بیغمه سپور و . ده نورو ته ویل چې چل یې په تسمه کې دی ، سړی باید دخره په ماغزواو نیت پوه وي چې دکوم پلو ټوپ وار یې دی . هلکانو به ورپورې ملنډې وهلې چې دکونډه زوی اوس دخره نه هم ماغزه غواړي اوپه خره دلمانځه نیت کوي . ګلاجان په

غويي او سخوندر هم هيله نه کوله او دکلي تهوکمار خو ورپسې جوړه کړې وه چې ښه دی چې چرګ دوه ښې لري او کنه ګلاجان به درسته ورځ سپور ګرځيده . دنورو هلکانو په شان دګلاجان هم نيم زړه آس ته نه و ، دهغې خوبونه يې ليدل مګرده آس نه درلود، بلکه په کلی کې هيچا آس نه درلود ، غير دميرزا ستار نه چې هغه يوه بګی اويو دکتغن په اصطلاح غورت ، آس يې درلودل . غورت دوی هغه خوارنجوکی آس ته ويل چې په هر قدم به يې دکولمو نه دغورت غږ و چت شو . دا آس هم يوه ورځ دبګی لاندې دسړک دپاسه ولويد او دټپوسانو مال شو . دګلاجان پلار دزوی په شوق خبرو ځو دومره پيسې يې نه لرلې چې اصيل آس واخلي او دوربشې وس يې هم په ځان کې نه ليده . په کور کې بس يو يابو و چې دآس په ډله کې نه راته د يوه غوايه او خره سره دتيلو ايستلو په جواز کې تړلی و او درسته ورځ يې دماشين آرټ تاواوه . پلاريې محمداجان هغه دخپل خره سره اليش کړی و . ګلاجان شاتوری پرې سپريده او هر مازيګر يې دغويانو دسمبالولو نه پس په سيند کې مينځه . ايله ددويم کال په منی کې ديابو دچاربند په هډوکو کې يوڅه غوښه پيدا شوې وه او ګلاجان ورسره من من غوښې اخيستې . وربشې يې هم ورکولې. دزين او قيضې پيسې نه وې ، نو دخره کته يې ورباندې ټينګوله او دبوټ نه يې افسار ورله جوړ کړی و . په دريم کال يې شايوڅه ښويه شوه او ګلاجان په للمه کې دپسرلی دوزلوبو په ميلو کې لر او بر ځغلاوه . په همدې وزلوبه کې وچې ګلاجان خپل اول نوم وګاټه . کيسه داسې وه چې دکندوز مشهور چاپ انداز ، توخته پهلوان ، چې وزه يې ميدان ته نږدې کړې وه، ناڅاپه له آس نه کوز پريووت . دانو يو نامی آس و او خلکو به ذات ګرګ باله . ويل يې چې په کوم ځنګله کې يو ځناور چې دوی کرګدن باله په يوې اسپې ختلی و او يو خاص قسم نادره آس ترې راپيدا شو چې دکارنامو افسانې يې په کتغن او بدخشان ان تر مزاره خپرې وې . ددې آس يو خاصيت داو چې غير دخپل خاونده يې بل سړی په شانه پرينښود . خلکو به ورپورې ويلې چې پلانکی داسې دی ، لکه دتوخته بای آس ، نه ځوک پرې سپريدلی شي او نه په چا سپريدلی شي . دا ځکه چې ډيرو شوقيانو به خپلې اسپې (مادیانې) دنسل ګيرۍ په نيت دتوخته بای آس ته راوستې خو ده به د لغتو او کپ اچولو

لاندې په ګونډو کړې . اونوربه هيڅ نه و . نوکله چې پهلوان توخته په هماغه جمعه دبزکشۍ په وخت کې د ذات ګرګ نه راغوځار شو ، د خلکو غريو وخوت چې دا ناممکنه پيښه چې توخته دې له خپله آسه را پريوزي ، څنګه پيښه شوه . اوزبک خو دچا خبره دآس په شا پيدا شوی او توخته خو خلکو ويلي دموره دآس دشاپورې سرېښ و . بله بده په کې لا دا چې آس څنګه ياغي شو او ولې دپخوا په شان رانغی او توخته ته يې زنګون ونه واهه . هيچا داخبره نه منلی شوه.او چاچې دتوخته غوځاريدل په سترګو ليدل هغوی سره دا پوښتنه وه چې ولې؟داڅنګه کېدای شي ؟ اوزبک او دآس نه غوځاريدل ؟

دبزکشۍ ميدان دبنګي دسيند لر سرته خاورينه غونډۍ وه چې خلکو به دوره بلله . توخته په ځای پاتې او آس لا په دوړو کې ورک و. دهمدې دوړو نه څوک راوووت ،په اوږه يې دذات ګرګ زين و . ايله معلومه شوه چې په اصل کې زين د آس نه پريوتی دی . چې دوړې يوڅه کښيناستې ، هلته لرې ذات ګرګ هرې خواته غورځي کاوه او څوځلې چې څونورو پهلوانانو ورپسې وځغستل ، نيوی يې ور نه کړ . او حتی دتوخته زوی چې ورنژدې شوی و هغه ته يې هم لغته ورکړې وه . خلکو دتوخته زوی منع کړ او ورته ويې ويل ليونيه ، ذات ګرګ خو به دې پلار درته ويلی وي چې غير له ده نه بل هيچا يې شانه ده ليدلې . آس څو شيبې غرګي کول ، ششنيده ، غاړه يې دې خوا ها خوا کړوله بيايې لکۍ ډانګ کړه او مخ په غره يې را پريښوې .

دلته و چې ګلاجان يو ليونی کار وکړ . په يابو سپور يې ورپسې تراټ کړ . خلکو ورپسې کتل او خندل يې چې اوس به يابو ښه ذات ګرګ ونيسي! دتوخته بای له خولې چې وينې بهيدلې وې اوس وچې شوې وې ، په خپل زين يې ډډه لګولې وه . چاچپنه ورنه وښکله او بل يې موزې وايستلې ، دغره کې سره يو هلک ولاړ و ، په يوه نکلي ګيلاس کې يې دخيرنو واورو نه ډک يو ګيلاس اوبه ورته نيولې وې ، خو توخته کله بيسده کله په هوښ پروت و چې په هوښ به شو نو يوه کمزوري موسکا به يې خلکوته وکړه اوسربه يې وښوراوه . خلکو به هم سرونه ښورول چې دادچا جادو کوډې وې چې ددوی قهرمان يې داسې زبون کړ . چې دتوخته دړکه يو څه غلې شوه بزکشي بيرته شروع شوه . دخلکو پام په بله شو . دقمچينو شرقهار و چې يو بل يې سره وهل ، وينې وې چې په

مخونو رواني وي . دمحب الله خان دجومات خطيب يــوه ورځ په وعظ کې دکوم پيغمبر دقوم نوم ياد کړی و چې دومره ګناه يې کړې وه چې خدای امر وکړ چې ددوی دنجات يکې يوه لار داده چې يو بل سره ووژني . خطيب ويل چې دخان آباد په خلکو همداسې حکم نازل شوی چې هره جمعه به ددې په ځای چې جومات ته راشي ، پاس د غونډۍ په سر خپلې ګناوې يو دبل په وينو پريولې .

ناځاپه خلکو وليدل چې له ورايه يو زلمی دتوخته په آس همداسې شاتوری سپور دی او تر شايې يو يابو قنجوغه کړی دی . ګلاجان آس راووست او توخته ته يې ودراوه . خلکو ده ته کتل ، بيا يې ذات ګرګ ته چې مشهوره وه چې بچک مې نه دی چې شاتوری څه چې زين کـړی دې لا وربـاندې څوک پـښه واړوي ـ کتل چې آرامه او تابع روان دی . له هغې ورځې وروسته نـو ګلاجـان په نژدې لرې توابو کې د پهلوانچه ، مانـا کمکـی پـهلوان پـه نامـه يـاديده . کالونه کالونه خلک دتوخته دآس د ياغي کيدو دمعمـا دحـل پـه فکـر کـې و و. ګلاجان هم ، لکه هميش چوپه خوله .

دپيښور په ډېګرۍ کې به هم چې کله دجلا وطنۍ انديښنو پسې واخيسـت ، يا به انور کومه ناکاره خبر ورته وکړه نو ګلاجان به سر دکټ بازو ته تکيـه کـړ ، سترګې به يې پټې کړې او ايسته به دوطن دشولو په پټو کې اويا دآس ددوړو په مينځ کې ورک شو . او د " کاکې والې ، جـامې والـئ...... " يکنواختـه غـږ بـه داسې پرې لګيده ، لکه چې دبنګي سيند دبند لانـدې آبشار تـه ناسـت وي او دهغې هر غږ دده د تصور دځغل سره غبرګې سندرې وايي .

دويم څپرکی

داځو ورځې کېدې چې انور ترور او وارخطا و ، لکه چې يې هم زړه کـښېده او هم ساړه ، کله به يې دګلاجان دفوټوګانو پوښتنه کولـه او کلـه بـه يـې شـک ښکاره کړ چې که دی خپل نوم واړوي هم ، دګلاجان عکـس چـې پـه امريکـا کې دمهاجرو ددفتر په کتاب کې قيد دی کله دده د جولې او قيافې سره سـمی کوي . دده سپين صفا مخ و دهغه ګرمو سيځلی سـکانې . ګلاجـان بـه دلاسا کاوه چې " مورې ته شين سترګې ټول يو ترا ښکاري ، نو مورې به هـم دوی تـه يـو

رنګی ښکارو ، ته ورځه خپل کار کوه . او که زما منې راځه دخارج دټک دسودا نه تېر شه او دکوم تنظیم په دفتر کې ځان ته کـوم کـار وګوره ، انګریـزي دې هم زده ده او د خارجیانو هم په دفترونو کې وار نه دی . دکوم مشـر ترجمـان شه ." انور په ما یوسی. وویل ، " ته څه وایې ، ګوندې مابه هر ور ، څو څوځلـې نه وي ټکولی ؟ نه رانه پیر پاتې شو نه حضرت ، نه ملا ، نه اخواني . دابه ومنـې چې یوه دفتر ته لاړم ، هلته دمشر ناظر ، کلاشنیکوف په غاړه ، د یوه منشـي پـه سر ولاړو او منشي ته یـې دتعویذاتـو دلیکلـو هدایـت ورکـاوه .ویـل یـې دهـر کلاشنیکوف سره دتبغ بندی. یو تعویذ هم په کار دی . بس چې هر دفتر ته ځې نور څه نشته ،دمولویانو غومبر او امرونه ، هلکه کـوزه راوړه چـې اودس وکـړم، هلکو عرب راغلی دی چې هغه بل تنظیـم تـه درنـه لاړنشـي ،هلـځ فرانسـوي عکاس راغلی ، دتلو بندو بست یې وکړئ ، دنابلده سړي سنه څوک نه پوښتـي " ګلاجان وویل ، " یوځلې به دې دجمعیت دفتر ته سرورښکاره کـړی و ، هغـوی خو زموږ دخواوو دي . ؟" انور وویل ، " اول خو داستاد دفتر ته لاړم ، خو چـې پوښتنه مې کوله په هغې کې هم ټول یادمشر خپلوان او یا یې کلیوال.دتالقـانو نه کوز سړی لا مـاپکـې ونـه لیـد، کنـدوز خـوځه کـوې .وروره ټول تنظیمونـه همداسې دي . مشر یې ځانتـه امـیر وایـي او زوی یـې بیـا امـیر زاده او دمشـر مرستیال دی ، که زوی یې دکار نه وي نو بیا وریرونه او که هغه نـه وي نـو بیـا نور یاران په دفتر قبضه لري . زما خو نور نمت نه و ، بس غوښتل مې چې که په کومه جوبه کې مې امریکا ته ولیږي ، خوځه سهمیې چې راځي هغه هـم ټولـې په همدغو خپلو خلکـو ویشـي . " ګلاجـان وویـل ،" دکنـدوز خوبـه هـم څوک قوماندان او معتبر سړی ور سره وي !" خو انور سـروښوراوه ، " نشـته او کـه وي هم ماونه پیژندل او که ما پیژندلای هم وای ، دوی مې نه پیژني ."

دمیاشتو دانې به یوه په بلې پسې رغښتلې او ورسره دملـګرو تـر مینځ ، زړه بداوی نه ، سوړوالی هم نه ، یو قسم یو اړخیزه خاموشـي راغلـه . ګلاجـان بـه دانور سره غړیده ، دورځې حالات به یې ورته ویل چې څوک یې لیـدلی او څه شی یې خرڅ کړي دي . ده به ټل دریړې عایدات انور ته ورکـول ،ځکـه چـې هغه په حساب او دټک وپوک په انتظام کې ښه و . مګر انور به غلی و او ګلاجـان نه پوهیده چې انور دده نه شرمیږي او که کومه پېښه شوې چې انور یـې ګوښه

ګیزی ته اړیستي دي . ګلاجان کندوز ته دستنېدو تابیه نیوله او بس دې ته منتظر و چې انور یو ځلي امریکا ته روان شي . ځکه دانور دپوښاک ، ښناک لګښت همدې زیرې پوره کاوه او بې له ده زیره نه چلېده . دګلاجان دغه دملګرتوب احساس انور لاهم ځوراوه او ځان ورته دده ځیره خور ښکاره کېده.

په همدې کې اوړې راغې او دشولو وخت ته دګلاجان درسېدو تمه لنډه شوه.دپېښور بېدرګه ګرمۍ دواړه په عذاب کړي وو. یوه شپه چې له بام نه دتناره تپ خوت او ورسره میاشو هم وربـاندې غـوټې کولې ، دوی پـه کټونـو پراته وو ،ناڅاپه انور په خبرو راغی ، " کوریې وران کړې ، که کنـدوز کـې وای اوس به مې خویندو راته پشه خانه دروله وه ، یابه مې ایسته سیند ته وردانګلي وای او خیشت ځادر به مې په ځان غوړولی و . هلته خو دنیمي شپې نه پس هوا سړیده . دلته تیار دوزخ دی .ټوله ګناه زما ده ، تـه مـې هـم دځان سره لولپه کړې .ماداسې غوټه کړې وه چې اوس به لادوخته امریکا کې وو . په تامې هـم خراپه کړه ، زه هم نشم تلی . " ګلاجان هیڅ ونه ویل ، انور هم غلـی شـو او تـر نژدې سهاره په خپلو کټونو کې سره اوښتل . ګلاجان دځانه سره ویل چې اوس کار دکاره تېر دی .که بېرته لاړشي نو پلار به وایي ، پېښور کې دې څه ګټه مـټه وکړه او که لالی مې مسـاپـر دی ... وړي ... راوړي ؟ دځان سره یـې دعـاوې کولې چې انور دده په ځای په همدې ویزې لاړشي نو دی بـه زیـره تـر هغـې چلوي چې یو څو روپې پیدا کړي او دیو څه سودو سوغات سره کلي ته سـتون شي .

دبرسات دبارانونو سره دډېګرۍ دبام خواله او خوبونه ختم شول .اوبـه لـه درشایي کوټې ته اوښتې او هر څه ختن او نم بویه وو . مګر زیره لا چلـېده او د اوجاغ په سردیګۍ لا هم هر ماښام خوټېده .

یوه ورځ ، بلکه یوه شپه داسې یوه پېښه وشـوه چـې انـور بیصبرۍ تـه مـلا وتړله، بلکه پرې وتړلی شوه . قضیه داسـې وه چـې یـوه ورځ چـې انـور دآی . سي. آر . سي د انګلیسي کورس نه راووت یو سړی چې ده ویل له سترګو یـې اور وریده ، دده مخې ته راشین شو . جګ دنګ سړی و او رنګ کړې زیـره یـې تر نامه رسېده . سړي ور نه پوښتنه وکړه.چې هلکه ځنګه دکافرانو په جوس کې ولاړ یې ؟ انور خپل کتابونه وروښودل خوهغه کتابونو ته وهـم نـه کتـل او دده

داصلي او اوسني ځای ځايګی پوښتنه يې ورنـه وکړه .انـور چې عسکری نـه دتښتېدلو خبره ورته وکـړه هغـه پـه مرمـوزه موسـکا وويـل ، " سـم وواپـه چـې دمجاهدينو نه تښتېدلی يم . تا غونډې خلقيان نور هم ستاسره په ډېـکری کـې اوسي ." انور ډېر قسمونه وکړل خو هغه ترې روان شو اوپه همدې حال کې يې وويل ، " خبربه دې واخلم ." چې انور کورته راغی نو داکيسه يې دبـام پـه سر نورو وطندارانو ته تېره کړه . يوه سړی په انـور غـږ کـړ ، " خـان آباديـه ، ددې سړی نه به لرې ګرځې ، دا دحزبيانو کله خور جلاد دی ، بس چې حزب سړی وروښيي ، نو دی ورځي ، وژني يې . داوا‌ر‌ستا لمبر دی ."

انور په ظاهره خو داخبر داری بابيزه واخيست ، خو درسته شپه يې په ويښه تېره کړه . دځانه سره يې وپتييله چې ګلاجان ته نـور انتظـار نشـي ايستلی ، سهار دوخته په ډار ډار قونسلګری ته ورغی او کښ په دروازه‌ورننـووت ، دويـزې فورمه يې چې په خپل نامه ډکه کړې وه ، ورکړه . چې بېرته زاووت نو اول يـې هرې خواته وکتل او بيا يې نوراخپلې کړې .

په دې کې يوه مياشت تېره شوه او انور هره شپه له ويرې ناوخته کورته راته زياتره وخت يې په کورس کې دکتابونو دلوستلو په بهانې تېراوه . چې بـه کـور ته راغی نو هره شپه دکله خوو په انتظـار بوږنـېده . يـوه مياشـت پـس قونسـل وروغوښت . انور بېرته دراتګ سره ګلاجان ته غـاړه ورکـړه ، او بيـايې پـه آب و تاب کيسه وکړه چې " نوی نـوزی دفتر و او يـوې ښکلـې سکرترې راتـه ګوډ مارنينګ وويل .خه ډېره شېبه پس پخپله قونسل راوووت او لاس نيولی يې دفـتر ته بوتلم . فورمې يې امضا کړې . زما نو زړه درزېده چې پوه نشي . بيا نـو لاړ د الماری نه يـې يـوه دوسيه راوايستله او بېرتـه کښېناسـت . فورمـې يـې تـرې واخيستلې او ډېرې يې لرو بر کړې . کله يې ماته کتل او کله يې فورموتـه .يـوه شوم چې کار وران شوی دی .قونسل چې به فورمې ته کتل نو وچويلی به يـې تريو کړ او چې ماته يې کتل نو موسک به شو . زه سربداله وم ، دقيامت دورځې په شان ، کله ويره کله هيله . بيا يې نو دوسيه وتړلـه او ماتـه يـې دناسـتې ست وکړ. دآی . سي. آر . سي . دکورسونو پوښتنه يې راته وکړه او دکندوز پـه بـاب يې راته وپوښتل . زما انګريزي يې ، لکـه چـې آزميلـه . بيـايي نـو راتـه کـړه ، «ګلاجان اوته يوځای اوسېږئ ؟" ماوار دواره وويل " زه پخپله ګلاجـان يم " خـو

دی راته هماغسې موسک و . بیا نو جدي شو . " دا فورمه ښکاره ده چې ستانه ده ، لاتري د ګلاجان ختلې اوته خدازده څه نومیږي . سم نوم دې راوښیه !" زیاتی نو زما وانی هم خطا وې نو رښتیا مې وویل " زما نوم محمد انور دی ." هغه راته وویل ،" نو دا فورمه دې یا غلاکړې ده اویا دې په پیسو اخیستې او که کو مه بله خبره ده ، حال وایه ." نو ما دځانه سره وویل، بې هغې هم برباد شوم چې اوس مې دپاکستان پولیسوته چې ددفتر نه بهر برچه پک ولاړو ورنه کړي چې بیا هماغلته په جیل کې ورستېږم . نومې اقرار وکړ چې نوم مې محمد انور دی ، ګلاجان مې دماشومتوب ملګری دی او اوس هم سره یو ځای اوسو . هغه بې له مانه خارج ته نه ځي. نو فورمه یې ماته راکړه . اوس نو دخدای دپاره ماپاکستاني پولیسو ته په ګیر کې ورنه کړې . خبره وه ، وشوه ، بس نه زه ځم امریکا ته نه ګلاجان ." قونسل ډېره شیبه په چرت کې ډوب وه همدې کې . تلفون ورته راغي او چې هغه مصروف شو نو زه پاڅېدم او دوتلو تابیه مې نیوله خو هغه په لاس راته دبیا ناستې اشاره وکړه . دتلفون نه پس نو قونسل وړدرېد ، خپل ، ګوړاکو ، پایپ او د تماکو کڅوړه یې دیوه بشقاب نه را وچت کړل او خرا مانه دلوی میز نه زما لورې ته راغی . په ناز و نخرو یې اول دپایپ سرخانه په یوه مخصوص چاقو وتوږله تماکو یې پکې واچول ، دچاقو سره یوه بله بلا هم وه چې سر یې پلن و ، په هغې یې تماکو کوز کښېکاږل او بیایې دجیب نه یو لایټر راوایست او پایپ یې ولګاوه . ماته یې نه کتل ، ددفتر کړکۍ ته ځیر و او پایپ ته یې کشونه ورکول . وېرېدم چې ددې کړکۍ نه به بهر دپاکستاني پولیسو سره اشارې کوي چې راشئ او ویې نیسئ . خو دپایپ لوګی تاو راتاوېدل او دپولیسو درک نه و . یره زه وایم لس دولس دقیقې خوبه همدا حال و . وروسته نو په چټکۍ سره راغی او پخپلې چوکۍ کښیناست . اوله پوښتنه یې دپاسپورټ وه . ماویل چې موږ دواړه پاسپورټونه لرو. دمیزپه سر دزنګ تنۍ یې کښېکاږله او چې سکرټره راغله هغې ته یې په شفر کې یو څه وویل . بې هغې هم امریکایان زموږ سره سمې خبرې کوي چې موږ په پوه شو او پخپلو کې بل وړ ژبه کوي . سکر ټره ووتله او دیو ګورت فورمو سره بېرته راغله .قونسل له دفتره وووت . زه او سکرټره سره کښیناستو او هغې رانه پوښتنې کولې اوپه فورمه کې یې داخلولې . پاسپورټونه یې رانه واخیستل لر او

برې کړل ، پوه شوه چې جعلي او مېداين ډبکرۍ دي . مايې ستر کې خارلـې ، خو دتعجب کومه علامه مې په کې ونه ليـده . تقريباً نيـم سـاعت د فورمـو پـه ډکولو تېر شول . چې قونسل راغی نو هغه يې لاسليک کړې او پـه هـرې يـوې باندې يې دقونسلګرۍ مهر ولګاوه ، ماسره فوتوګانې تيارې وې پـه دوو فورمـو يې زمور عکسونه ولګول او هغه يې هم مهر کړل . بيـا نـو قونسـل پـاڅېد او پـه جديت يې راته وويل ، " واخلئ ، داستا ويزه او دادې دملګري . معمولاًمور چې پخپله سرې نه وي موجود بل چاته دهغه ويزه نه ورکوو ، خو تاسو دومره سـره نژدې يئ چې نژدې دهغه په ځای ته تللې وې ، نو دا فورمـه سـتا او دادې د ملګرې . دصحي معايناتو فورمه به نانسي درکړي ، هغه په ډاکترانو ډکه کـړئ ، همدا ستاسو پاسپورټ دی ، ستاسو خپل پاسپورټ بېرته درسره واخلئ . " بيايې په موسکا سکرټرې ته سترګه وټومبله " پرېږده چې دغه پاسپورټونه چېرتـه خـرڅ کړي چې دلارې خرڅ يې پرې وشي ." بيا يې نو ماته لاس راکړ ، " امريکا ته پـه خير لاړشئ " چې رخصتېدم راپسې غږ يې کړ ، " ملـګری تـه دې دخپـل بخـت ويزه ورکړه ، تاته يې انکل سام درکوي . هيله ده چې پخپل نوي هيـواد کـې خپل نوم بدل نه کړې ." مياشتې مياشتې وروسته انور پوه شو چـې انکـل سـام دامريکا بل نوم دی .

دريم څپرکی

مهاجر دمچنو غږې کانې دې ، چې انور او ګلاجان يې امريکا ته رااويشـتل نو په نيويارک نه ، په کاليفورنيا نه ، بلکه ايسته دامريکـا پـه جنوبـي څنـډه کـې دغره ييز ايالت ، اريزونا په يوه کلي ، بلکه دکلي نه بـهر دغـره پـه ډډه ديـوې کوډلې په درشايي پريوتل . دامريکا حکومت چې چاته دمهاجرت ويزه ورکـړي نو په امريکا کې دهغه ځای معلوم نه وي . په هر ايالت کې چې کومـې خيريـه موسسې اويا شخص دهغوې دخسمانې ذمه وهله يا ددوی په ژبه سپانسر يې شـو نو هماغه ځای ته يې استوي . انـور وزمـه مـهاجر چـې زيـاترو يـې دکاليفورنيـا دپريمانۍ اوريدلې وې په دې اوم فکر کې وي چې همدا بـه کاليفورنيـا وي ، خوچې له الوتکې نه سترې ستومانه او جـټ وهلـي بنکتـه شـي نـو دهـاليوود

فلمي ستوری ورته د سترې مشې ستركګونه وهې اونه يې دافغان مجاهد زنـده باد شعارونه بدرګه کوي . چار چاپېره ، يا دګمبيری ډاګ وې اويا ډجوارو پټې .
انور دغوی په يوه وره دوه ماشينه الوتکه کې ، چې درې تنه نورې سپرلۍ هم ورسره وې ، دشيکاګو نه داريزونا دپيچ سپرنګز (دشلتا لانو چينه) نه بهر په ميدان کې ښکته شوه . يو ځګ قدی ، سپين روبی ، سړی چې په غاړه يې ديوه نري زير ځنځير نه داوسپنې لوی صليب ځړېده په درنو قدمونو ددوی خواته راغی . ځان يې معرفی کړ" فادر ګريګوری!" انور لاس ورکړ او خپل نوم يې واخيست . يوه وړه ، زيړ سرې شين سترګې نجلۍ هم دپادري سره وه . هغه يې معرفی کړه "پالين " هغې دخپلې لمنې يوه پيڅکه ونيوله او په احترام يې زنګنونه يوڅه تيټ کړل ، " How do you do sir " ګلاجان لـرې ، ګنګس ولاړ و. پادری هغه ته لاړ او خپل ځان يې ورمعرفی کړ ، هغه زړه نازړه لاس ورکړ. نجلۍ چې ورته په احترام زنګنونه تيټ کړل نو ګلاجان ورته په چوپه خوله موسک شو او دهماغې غوندې ده هم زنګنونه وښورول. نجلۍ کټ کټ په خندا شوه ددوی دنه او نو سره سره . پادري ددوی ، ميډ اين ډبکري تيمی بکسونه په خپل لاس بهر موټر ته وچلول . په هوايي ميدان کې لس پنځلس کسان وواوپه حيرانتيا يې دوی پسې کتل .
پادري انور ته دمخکينی سيټ اشاره وکړه ، نجلۍ دګلاجان سره شاته کښيناسته . دسړک دواړو غاړوته تر څوسترګو کار کاوه ډاګ او اغزي وو . دلته هلته يو نيم لوی عکس هم ذسړک دواړو غاړو ته په لرګينو ستنو سرېښ شوی و ، دموټرو ، دکوکاکولا، او يو ځای ديوه وحشی آس او ورسره دسګرټو دشنې ډبلۍ اعلانونه وو . داعلانونو په عکسونو کې به خلکو دوی ته خندل او چې موټر ترې تېر هم شو ، ګلاجان شاته وکتل ، عکس لاهم همده ته خندل . څه کم يو ساعت مزل وروسته موټر دغره په ډډه دلرګونه دجوړې شوې يوې کوډلې مخې ته ودرېدل . پادري بکسونه دننه وچلول . درې کوټې چې غولې يې دزېړو لرګو وو . يوه بلې ته خلاصېدې . پادري په مينځوی کوټه کې بکسونه کېښودل . انور پوه شو چې دادناستې خونه وه . په سم مينځ کې يو ګردی ميز و او په هغې باندې منې ، کيلې ، او نورقسم ميوې چې دوی نه پيژندلې په يوه لوی شکاره کې دلې وې . پالينی درې قابونه ، دچړو پنجو سره چې په سپينو

دسمالونو کې تاو وو دکوټې دځنګ پخلنځي ته راوړل او په میزیې واوښل . لکه چې دې لا دوخته تابیه نیولې وه . دچا یو یو ترموز یې هم راوړ . بیایې نودرې پیالې ورسره کېښودې . پادري میلمنو ته دناستې ست وکړ ، خو خپله هماغسې ولاړ و . انور کښېناست خو ګلاجان ته حیا ورتله چې یو مشر سړی ولاړ وي او دی کښیني . پادري ، لکه چې پوه شو ، ورغی او په اوږه یې لاس کېښود چې کښیني . انور په عاجزی یاده کړه چې دده ملګري سم په انګریزی نه پوهیږي . پادري موسک شو .انور ته یې وویل چې زه اوس ځم ، تاسو ستړي او دجنګ سفر وهلي یئ ، لږ آرام وکړئ ، زما دتلفون نمبر ستاسو د خوب په خونه کې دتلفون لاندې پروت دی ، چې ستومانی مو ووتله نو ماته تلفون وکړئ . په همدې وخت کې چې پادری دانور سره غږېده ، پالین ګلاجان دلاسه نیولی په پخلنځي ګرځاوه . دشودو او هګیو او چرګانو ډک فریج یې ورته خلاص کړی و او بې غمه یې په انګریزی تشریحات ورکول .دپادري ورته پام شو او انور غوښتل مداخله وکړي ، خوپادري یې په سینه لاس ونیو ، " پرېږده چې څه کوي". پالین دفریج په څنګ کې داش ور وښود . یوه تنی یې کښیکاږله دیوه نغری نه شنه شغله جګه شوه . هغه یې مړ کړ او درې نورې یې په نوبت تاوکړې ، بیایې ټولې مړې کړې . ګلاجان په موسکا دنجلی معلمي تعقیبوله . تشناب یې وروښود او هلته یې دسرو او تاودو اوبو ګوټکونه وروښودل او نږدې یې دده لاس سوځولی و . حتی دهرې کوټې دبجلی دسویچونو او تنیو عملي تجربې یې پرې وکړې او بیا یې لاس نیولی مینځوی کوټې ته راووست . پادري پالین ته مبارکي وویله چې ډېره ښه معلمه وه . دواړه رخصت شول او پالین ددروازې تروتلو پورې ګلاجان ته لاسونه ښورول .

دهغوی موټر لاپه کڅلیچي کې نه و ورک شوی چې انور په کوټه کې ړاتن شروع کړ ، ګلاجان ورته حیران حیران کتل ، خو انور داسې په مستی ځنې اچولې چې ګلاجان دزړ ارې ورځې ورته لاسونه وپرکول . په همدې کې دانور سروځرخېد او هماغلته په لرګین غولی پریووت . ګلاجان هم ستړی و ، خو ملګری یې د خوب ترکوټې کش کوده ، څادر یې ورباندې وغوړاوه او خپلې کوټې ته راغی . اډګود یې ستړي وو ، خو خوب نه ورته .تشناب ته لاړ ، حیران و چې څنګه استنجا وکړي ، نه کوزړی وه اونه بل څه ، نو یې اوبه ترمې

کړې ، په لاس یې وازمیلې او بیا یې ځان لوځ کړ او دشاور لاندې ودرېد. صابون او قسم قسم بوتلونه په تاخچه قطار ایښي وو. ده په بوی یو صابون خوښ کړ او ځو ځو ځلې یې ځان دسر نه تر نوک پورې ومینځه. وینښتان لاهم دخیرې دلاسه ځېلې وو. دځانه سره یې ویل چې دادکالونو خیرې چې دکندوز په مې راوړې وې ، په دوه درو اوبو کله پستېږي. هماغلته یې اودس وکړ. دشاور دپردې نه بهر ، په یوې الماری کې لس شل سپینې تولیې ، یوپه بل ایښې وې. دځپل تیمی بکس له یې جالماز را وایست ، خو حیران و چې قبله به ځنګه سیخه کړي ، نو بیا یې ګویا ځلوروارې ، ځلورو خواووته ، دمازیګر لمونځ وکړ ، یوه منه یې دمیز له سره واخیسته ، یوچک یې ترې وکړ او په ټالې ټالې دخوب خونې ته روان شو.

ګلاجان چې دخوبه پاځېد ، دسمځې دیوالونو په شان په دې نه و خبر چې چېرته دی او ځو ورځې ویده و. دهوارنګ هم داسې و چې پته نه لګېده چې خړ سهار دی که سکني ماښام. خودبزګر دزوی نه په اسانه وخت نه خطاکیږي. کړکۍ یې پرانیستله ، بهر دناآشنا مرغانو دغږنه پوه شو چې سهار دی. ترموز لاد چای نه ډک و خو یخ و ،اودی نه پوهېده چې ځنګه نورې چاپې جوړې کړي. د شودو بوتل یې راوایست ، خو اوس داځنګه تودې شي. نغری یې ځو ځلی بل او مړ کړ ، خو دیګی نه و ، بېرته لاړ او یو کیله یې سپینوله چې چاور وټکاوه. چې خلاص یې کړ نو هماغه پالین وه اویوه ټنډ غومبورې چاغه ښځه چې شین دسمال یې په سرپورې تړلی و ، په درشایۍ ولاړه وه. یوه لاستیوره ټوکری یې په لاس کې کړې وه. ګلاجان ورته په سر دننوتلو اشاره وکړه ښځې ځان معرفي کړ ، " I am susy " ګلاجان پالین ته اشاره وکړه " پاولی مادر ؟" هغې سر وښوراوه ، " aunt" ګلاجان پرې پوه نه شو. سوسي دننوتلو سره سم ، دسرنه دسمال خلاص کړ اوپه زغرده یې ټوکری پخلنځی ته یووړه. بیانولکه دایي چې خپل کور وي ، دسبناري په تیارولو لګیاشوه. په پخلنځی کې یو میز او دوه چوکۍ هم ایښې وې. په میز یې یو سپین کالی چې دټوکری نه یې ایستې و ، وغواړاوه، دوه قابونه یې دکاچوغواو لاس پاک سره پرې واوېل. دالماری کړکۍ یې خلاصه کړه اویوه نوې کرایي یې ترې واخیسته ، په نغری یې کېښوده. ګلاجان کتل چې هلته دیګی او قسم قسم کاسې کېږې دي او په خپلې

نادانی یې وخندل . څلور هگۍ یې په غوړو کې سرې کولې . غوښتل یې چې دګلاجان نه پوښتنه وکړي چې څه قسم یې غواړي خو پوهېده چې جنجال پېښېږي نو هماغسې یو مخه یې پخې کړې . د فریج دیوه بوتل نه یې دمالتو شربت په دووګیلاسونو کې واچول . څلور توتې پړې کړې ډوډۍ یې په یوه بل ماشین کې کېښودې او چې سرې شوې پخپله یې بهر توپ کړ . ګلاجان په ځیر دښځې کارروایي څارله او ښځه هم پوهېده چې دی یې څاري . پالین دانور کوټې ته لاړه او شیبه پس یې لاس نیولی راووست . ددوی نه یې تېر کړ او ښځ یې تشناب ته بوته ، هلته ورسره بوخته وه ، لکه چې د هرشي تعلیم یې ورکاوه. ښځې دفریج نه دمربا یو بوتل وایسته او ترڅنګ یې په یوه اوږدوړي قاب کې دسپین کړی ګنی په رنګ اوږده شیان کېښودل.چې کوچ و . ګلاجان هغې ته هم ست وکړ خو هغې په موسکا، په خپلې خیټې لاس تېر کړ ، مانا ، مړه یم . نو ګلاجان ډوډۍ واخیسته او پخپلې برخې دوو هګیو یې پېښه وکړه . سوسي او پالین ورته په دلچسپۍ کتل . پالین دوې پارچې ډوډۍ په سپین سترګتوب دګلاجان دمخې نه وچتې کړې . په ډېرناز نخرو یې ، په یوې باندې په چاړې کوچ اوپه بلې باندې مرباوغوړوله . یوه یې په بلې کېښوده ، ګلاجان ته یې ونیوله . ګلاجان په خوړه خندا ترې واخیسته او بیایې دهغې نه مړۍ بیله او په هګیو پورې کړه . سوسي چایخوښه په نغری ایښې وه . دتشناب نه دانور شړپ شړوپ راته او چې ډېر وروسته راووت نو لایې هم سر خیشت ځلېده . ګلاجان دسبناری نه پس پاڅېده چې پالین دمالتې دشربتو ګیلاس ورته ونیو . ګلاجان دهغې دپاره نیمایي وڅښه خو هغې سروښوراوه اوپه اشاره یې دوڅښه امر ورباندې وکړ . ګلاجان داسې وښوده چې ډاریږي نویې تول په سر واړاوه او تش ګیلاس یې تسکور ونیو او ویې ویل " ښه مورجانې ، اوس دې یقین راغی ؟" پالین پرې پوه نه شوه خو درضایت خندا یې وکړه او دلاسه نیولی یې د ناستې خونې ته بوته . بیایې نو دانور سره هم همداکانې وکړې . چاخوښې دخوټېدو شکیلې شروع کړل ، ګلاجان هم پاڅېد چې وګوري دا چای میرات مړی چېرته دی . سوسي تر موس په سرو اوبو کې کنګال کړ ، پاس دالماری نه یې یو تورختین مرتبان راکوز کړ . دهغې له مینځه یې دوه ورې کځوړې راوایستې، ګلاجان ته یې وښودلې . بس کاغذي کځوړې وې خو کاغذ یې دتشناب دکاغذ

په شان نرۍ و . هغه یې په ترموس کې واچولې ، ایشیدلې اوبه یې پرې تویې کړې او دترموز سر یې وتاړه . پنځه ګوتې یې ګلاجان ته وښودې . دی پوه شو چې پنځه دقیقې انتظار وباسي چې چای دم شي .

چې انور سبناری ختم کړ . نو ګلاجان ددبګرۍ دوختونو دعادت سره سم پاځېد چې لوښي پرېمنځي ، خو سوسی وار ړومبی کړ ، ټول لوښي یې کنګال کړل او بیایې دلوښي مینځلو په ماشین کې ودرول . دیوې ډبلۍ نه یې څه پوډر دماشین په یوې کڅوړې کې واچول او ور یې وتاړه . ماشین یې چالان کړ او د " ګوره چې په امریکا کې څه کارونه روان دي !" په علامه یې وموسل .

پالین دې خوا ها خوا لره بره کېده او دانورسرهٔ یې څه ویل . انور ګلاجان دخان سره دخوب کوټې ته بوته او هلته دواړو خپل خیرن کالي په یوه کڅوړه کې سره واچول او بهر یې راوړل . سوسی بیا کارروایي کوله خو پالین کڅوړه واخیسته ، ګلاجان ته یې اشاره وکړه او یوې بلې ورې دخرڅخانې په شان کوټې ته ننوتله . هلته یې جامې په یوه ماشین کې واچولې ، دوه کاچوغې پوډر یې دیوه ستل نه په کې واچاوه ، دتودو اوسړو اوبو تنۍ یې سره برابرې کړې او ماشین یې چالان کړ . دهغې څنګ ته بل ماشین تش پروت و . پالین دهغې وربېرته کړ . مینځ یې دغلبیل په شان سورې سورې و . په اشاره یې ګلاجان پوه کړ چې دا دکالیو وچولو ماشین دی .

سوسی او انور خوړه مرکه شروع کړې وه چې ګلاجان یې په تور بور خبرنه و ، نو دپالین سره بهر ووت یو وړوکی پټی یې په کوډلې پورې لګېده چې ګلاجان پوه شو ، یو وخت باغچه وه . دوه درې ډکې سارایې ګلان نیمه مړاوي ولاړوو . د ګلاجان لاسونو دزمکې او خاورې پسې خارښت کاوه . ګلانو ته ورغی ، څه وچ ډنډر یې په نوکانو غوځ کړل ، په یوه لرګی یې دبوټې بیخونه راوړسپړل . پالین ، اشاره ورته وکړه او روانه شوه . لږ لرې یوه بله وره دلرګو نه جوړه شوې کوډله وه بادو باران او دکالونو بې پرداختۍ کره کړې وه . دجندرې په خای یې په وره کې یو دوسپنې کنجک لګیدلی و . پالین ور پرانیست . اوپه درشایي ودرېده . ګلاجان دننه شو . دغنو جالې وې او له شاتنۍ کړکۍ نه یې یو خیل مرغان بهر والوتل . یوې خواته بیلونه دیوال ته تکیه وو او لرونه په میخونو خړېدل . ګلاجان یو بیل راواخیست او په لاس کې یې

وارمیبه، بل یې راواخیست . دایې بېرته کېښودل ، اول بیل یې بهر ته راوایست او نبغ باغچې ته لاړ . دپالین دلیوالو ستر کو لاندې یې اول لاس ته لاړې ورتوکړې او بیا یې ټوله باغچه واړوله . پالین دکوم ځای نه داوبو ربړي نل راکشکوده او کلانو ته یې اوبه ورکړې . په همدې وخت کې سوسی او انور راووتل ، سوسی پوه شیبه دګلاجان نندا ره وکړه او بیا یې پالین دځانه سره موټر ته وخېژوله او روان شول .

انور ، لکه بیزو چې نوي چاپېریال ته راشي دپخلنځي ټول سامانونه یویو له خپلو ځایونو وچت کړل ، وایې زمیل او بېرته یې کېښودل . دتشناب تولیې یې پټ په پټ وشمېرلې ، دکوټې کړکی یې پرانتې ، بېرته یې بندې کړې ، فرج یې خلاص کړ او هر خوراکی شی یې بوی کړ ، کوچ یې وځکل ، دوطني کوچو تروسکن خوند یې نه و ، داسې لګېده ، لکه دکونځلو تیل چې پرند شي . پاس درف په سر په ارت خولوبوتلونو کې قسم قسم مسالې وې ، خوانور پکې یکی یوه ، د بوی نه وپېژندله چې تور مرچ و . چې ګوته یې په لاړو خیشته کړه او نور یې وځکل یو دسوندي ، بل دکور کمن او بل دزنکی خوند کاوه . دلوښومینځلو ماشین غلی شوی و . وریې پرانیست او دهغې تود بړاس یې په مخ ولګېد . وریې هماغسې آره تی پرېښود . ګلاجان ورته کتل او دده دتجربې نه یې زده کول . په آخر کې یې دومره وکړل چې دکالیو دماشین نه یې جامې وښکې او په هغه بل ماشین کې یې کېښودې ، دپالین دهدایت سره سم یې تنی راښکله چې کالي وچ شي بیا یې پخلی ته مخه کړه . دفرج نه یې یو سلامت چرګ وښکه، پرې یې مینځه ، اود وندې کولو په وخت کې یې پام شو چې یا چاړه ډېره تېره ده اویا غوښه نرمه . انور ورته دکم ځای نه دپیازو کڅوړه ومونده . او هغه بوتل یې پیدا کړ چې کوکنګ ایل ، دپخلي غوړي ، وربانده لیکل شوي وو . بیا یې نو پخلنځی ګلاجان ته پرېښود ، کوټې ته لاړ او دتلویزیون دتنیو سره یې لوبې شروع کړې ، خو تصویرونه ټول تت راتلل . دتلویزیون ترڅنګ یوه کتابچه وه چې په هغې باندې دزقوم دونې تصویر و . په لوی خط وربانده لیکل شوي وو : اریزونا . انور په پاکستان کې داسلام آباد په لارې دزقوم اغزني ونې دکوروونو ترشا ، په وچ ډاګ یا هدیرو کې لیدلې وې . ددې پاڼې یې له اوږدو اغزو ډکې وې او دیوې پاڼې په بېر بله

راشنه شوې وه او همداسې ترهغې لويدې چې زياتې به دډ دهغې دبار دلاسه کوږ شو . په کندوز کې دا بلاوې نه وې ، هلته صرف زوزان و و . انور کتاب پرانيست او په لوړ غږ يې ، چې ګلاجان يې په پخلنځي کې واورېدای شي ، دکتابچې اول مخ ولوست .

دامريکا هر ايالت ځانله حکومت ، دمشرانو اوکشرانو جرګه ، اساسي قانون،ايالتی سرود ،نښانونه او ټرت ولغت لري . داريزونا نوم دسره پوستو هنديانو له ژبې نه راغلی چې " وړوکې چينه نوميږي " داريزوناملی پوتی زقوم ، ملی مارغه يې هغه چتکی دی چې دزقوم په ونه لک بوک کيږي ، دولتی شعار يې " دولت دخدای له لورې دی " او ملی پارک يې هغه ځنګل دی چې اوس يې ونې دخدای په قدرت په کاڼو بدلې شوې دي .

ګلاجان چې مخ يې ددېکي دتاونه لرې نيولی و او په خمخې يې لره په خندا وويل ، " اوس يې درګز کړه ، انور جانه دخوزانو نه خلاص شوې ، په زقوم واوښتې . " قورمه يې راوايسته او کالی يې وغوړاوه . انور دکتابچې هغه پاڼه کبت کړه چې دی وررسيدلی و . په قاب کې ښايسته زيات لعاب ووخو دچرګ درک نه لګېده . ټول ويلې شوی و . ګلاجان وويل ، "داهم دپښورپارامي چرګان دي ، غوښه په اوله دره کې لادرکه شي ... يره ، چې په ډېران کرواړې ونه کړي ، رنګ دې ورک شي . "

خلورم څپرکی

پادري ګريګوري چې خپلو ديني لاربښودنو،وربانديپ دټول بشريت دژغورلو دين اينبي وه انور دغو ته پخه ايښې وه چې عيسوی کوي به يې . پخوا دهغوی تر راتګه دوه درې مياشتې يې ګويا خپل کورنی کار ورباندې کړي و قرآن شريف يې په ترجمه کې لوستی و او په ځينو مخونو يې په ژېړ قلم جملې او فقرې نښه کړې وې . په عين حال کې يې تعجب کاوه چې دغسې ساده او له دنيا نه ناخبره خلک څرنګه دشوروی اتحاد په شان قوت سره ډغرې وهي . دافغانستان په تاريخ يې هم څه کتابونه کتلي وو ، نو ډېرليواله و چې يو ځلې دغه زلميان کچ مېچ کړي ، د همدې کبله ددوی سپانسر شوی و .

PROPERTY OF ACKU 10869

انور يې سمدلاسه په خو کورسونو کې شامل کړ او ګلاجان ته يې په خپله په کليسا کې انګريزي ورښودله . دګلاجان خونده نه وه خو انور خپل کورسونه په شوق په مخ بيول او هر کورس به چې خلاص شو داعلی درجې تصديقنامه يې راوړه .په کور کې دانور او ګلاجان تر مينځ دومره زيات دزړه خواله نه وو ، انور چندانې وخت نه درلود . ډېر کله بـه دشپې ناوختـه راغـی او دګلاجـان خـو هماغه زوړ ددهقانی دوخت عادت پاتې و چې پس دماښام دنـاري نـه خـوب . دیکشنبې په رخصتيو کې به انور دخپلو ملګرو سره ميلې يا پارتيو ته تـه ، ګلاجان به دلوست دپاره ديکشنبې ، مازيګر چې عيسويانو به خپل ددعامراسم ختم کړي وو کليساته ورته او بيا به که هر څومره ، پادري ورته دموټر ست کـاوه ، ده بـه د خپل کتابګي سره پلی کورته راتګ غوره ګانه . په لارکې به دکلي خلکـو ورتـه کتل ، له لرې يې لاسونه ورته ښوروَل او ده به هـم ددوی کـار کـاوه ، پـه دې فرق چې هغوی به دلاس دښورولو سره موسکا هم کولـه او ده فکـر کـاوه چـې وربورې خاندې به .

دپادري هغه وخت وېره پيداشوه چې يوه ورځ ګلاجان دسبق لپـاره کليسـا ته ورغلی و ، پادري لا خلکوته وعظونه کول ، ښايسته ډېر وخت پـاتې شـو ، پـه همدې کې دماسپښين دلمانځه وخت شو . ګلاجان چې په کور کې يـې اودس کړی و، هماغلته په کليسا کې پـه يـوه کونـج کـې پـه لمـانځه ودرېد . عبـادت کوونکو دسترګو په ترڅ کې ورته کتل او پادري هم ناارامه شو . بيا يې نـو فکـر وکړ چې سړی به عيسوی لمونځ کوي خو چل به يې نه ورځي .په هغه مـازيګر چې ګلاجان کور ته ورسېد ، دپادري موټر يې ولاړ وليـد . پـه ښـېره ورغـی چـې ميلمه ته عزت ورکړي . روغبړ يې وکړ او بيـا يـې پـه يـوه قـاب کـې دوه مـنې ، دچاړې اولاس پاکه سره را وړل ، پادري په ډېر دقت منه پوسته او څلورتـرازې کړه . دمينځ نه يې زړې په ډېر دقت پـه چـاړې وايسـتل ، بيـا يـې يـوه تـرازه واخيسته . ګلاجان ته ګډشو چې جيزس دبنيادم ناجي دی او کليسـا د جـيزس کور دی او بايد چې دپاکې عقيدې او په جيزس باندې دمينتوب او مينـې سـره کليسا ته ننوزو .. دګلاجان سرپه دې انګريزی نه خلاصـېده خـو پوهـېده چـې دکاپرانو ملا په خپل حساب وعظ کوي .چې هغه غلی شو نو ده ورتـه لنـډه پـه لنډو څواب ورکړ " يوور پيغمبر جيسز، اوه ر پيغمبر ، محمد يـوور ديـن عيسـايی ،

ابږ ... ز دین اسلام ." پادري ګریګوري پس له یو څه فکر نه د ګلاجان په خبرې رپوهېده ، ویې موســــل ، پاڅید ، د ګلاجــان پـه اوږو یـې لاس کـېښود ، اخر به ګوتو ته راشي زویه ! " You'l come around, so.. .

دسرک نه یوه نرۍ په سرو خښتو فرش لار د ګلاجان دغـوی کوډلـې تـه تـېره شوې وه .ددې یوې خواته پخوانۍ باغچه وه چې ګلاجان یوه هفتـه وربـاندې کار وکړ ،څلور ورکوټې دایروي پټۍ یې پکې جوړکړل . په هر یوه کې یې څلور کونجه واړه کوړو کي جوړ کړل او دسرو خښتو دډبرۍ نه یې چې دهغــې بلـې ورانې کوډلې مخې ته دلۍ وې اولاهم دکوم پخواني ساختمان سمیټ ورپورې نښتي وو ، ورې کنکورې جوړې کړې اوګویا دکندوز باغچه یې ترې جوړه کړه . دنرۍ لاربلې خواته شړه زمکه یې هم همدې ته ورته سازه کـړه اود کندوز په اصطلاح سوال اوځواب پټې یې جوړکړل . لا یې بوټۍ په کـې نـه وو ایـښي او چنداني نه پوهېده چې څه شي پکې وکري .انور به چې سـهار او مـابنام پـرې تېرېده نو خندل به یې ، بــس داریزونـازقوم او ځوزان دي ، پکـې کـره یـې ، خوارمان چې یو اوښ دې هم لرلی . "

یوه ورځ ګلاجان په باغ کې بوخت و، اوس یې نو دکور چاپـېره ځای صفا کړی ، لګیاو وروستۍونه یې چې له کالونو کالونو دکاله څنګ ته لوېدلې پرته وه په تبر.وړوله . تبر یې په هماغې کړې کوډلې کې چې اوس یې ضامن ورکـړی و، پیداکړی و . تبر پخ او خوله یې څو ځایه اوښتې وه ، نو په شواخون یـې لـرګی خوړ .تراوسه یې څلـور نـورې زړې او پریوتـې ګرګې هـم وهلـې وې او وچـې ځانګې او ډډونه یې یو ځای دلۍ کړي وو . اوس په یوه ډډ ناست و او په حپلـو تنـاکـو لاسـویې ژبـه تېرولـه . کـــه ګوري یوسـړی پـــه سـرک ولاړ دی او دی څاري.ګلاجان د ډډنه کوز شو ، اوپه لاس یې دسترې مشي اشاره ورتـه وکـړه . سړی دسرک نه دده په لور راغی . چې نژدې شـو ، نوګلاجـان پـه اول ځل یـو ژوندی تور پوستی امریکایي ولید . لاس یې ورکړ . تور پوستی ځان معرفـي کـړ "کارل کولي" . ده هم خپل نوم ورته ووایه . بیا نو تور پوستی پـه وینـا سرشـو او هیڅ دریدن یې نه و . ګلاجان دځانه سره وویل ، څه ، لکه ماته ژرنده سر یـې ، ماته سمه انګریزي نه راځي ، ستا ژبه خو کوم بل شی ده . خوتور پوستی بېغمه ګډو . چې ځان یې ښه سترۍ کړ ، نو د ګلاجان لاس یې کښیکاږه او روان شـو .

ګلاجان بېرته په ونې پېښه وکړه او دځانه سره یې ویل ، دا لا بلـه بـلا وه ، نـوم یې څه و ؟ کور کولی؟ ورسره جوړېږي هم .شین سر ، ګوړګوټـي ویښتـان ، لکـه قره قلي خولی . ښه شو ، په یاد خو به مې پاتې شي . ساعت لانه و تېر چـې یـو موټر کورته نژدې ودرېد . بیا هماغه تور پوستی و ، داخلې یې یـو شـی دځانـه سره رااخیستی و . نیغ ونې ته ورغی ؛ د خپل ماشین ، یو مـزی یـې کـش کـړ . دچالانېدو غږ شو ، تور لوګي ترې ووتـل ، دونـې پـه یـوې لویـې څانـګې یـې کېښود اویوه تنی یې کښېکاږله . دسترګو په رپ کې ، څانـګه غـوځه شـوې وه . ګلاجان اریان شو . ده دکندوز په ښار کې دترکانانو په دوکان کې داروماشینونه لیدلي وو ، چې دچارتراشونه یـې درې بیلولـې ، خوبـې مـزي اره یـې نـه وه لیدلې . ورغی چې دی یې هم وازمییې ، خو تورپوستی سر وښوراوه او ګویـا ده ته یې دهغې استعمال ښوده .اره یې په بلې څانګې کـښېوده هغـه هـم غـوځه شوه . بیا یې نوپه اشارو او تجربو دهغې چل ګلاجان ته وښود ، تر دې چې هغه هم یو څانګه غوځه کړه . بیايې دهغې دپرچاوولو ، تـنې وروښودلـه . بیـايې نـو ګلاجان ته ونیوله او موسکی شو .ګلاجان هر څه No , No ورته وویل خـو کـره کولی ترې روان شو .

انور ښه په دمه کې و ، هر مازیګر به یاد ملګرو سره ورک و اوبیـا بـه هغـوی ورسره کورته راتلل . پـه دغـو کـې دوه نجونـې هـم وې چـې انـور ویـل دده همصنفیانې دي . ګلاجان په دې کارونو کې نـه و ، څو ځلـې چـې سوسـی او پالین به راغلې او په کوټه کې به لرې برې شوې ، دی به په کومه بانه دکور نـه ووت ، بس هفته کې یو ځل دپادري ګریګوري سره انګلیسـی درس ، نـور پـه انګړ کې کار ، کالي پریولل ، ډوډی پخول ، سودا اخیسـتل ، دګلاجـان زیاتـره ناسته ولاړه دتورپوستي ،کره کولی سره وه . دهماغه په موټر کې به مارکېټ تـه ته . پادري هره میاشت دوی ته دفوډ ستیمپ په نامه یـوه کتابچـه ورکولـه .پـه دې کې دلوټونو په شان کاغذونه وو . شین یو ډالر ، زېړ پنـځه ډالـره او ډاسـې نور . بس دکوپون په شان به دې هر څومره چې سودا وه ، پانې ترې وشـکولې او دوکاندار ته به دې ورکړې .دامریکا حکومت دخلکو دپاره اقل حـد درآمـد ټاکلی ، که دهغه حدنه کمې پیسې لرې نو کمبوت یې حکومت په فوډ سـتیمپ او نورو دغسې ورپا مرستو پوره کوي .دفوډ ستمپ یو نقص دادی چې په هغـې

باندې يوازې سابه ، شودې او غوښه باب اخيستل کيدای شي ، دډبلې خوراک، سګريټ او داسې نور نه پرې اخيستل کيږي . کره کولي په دې موقع ګلاجان په ټول مارکيټ وګرځاوه او قسم قسم غوښې او خوراکه باب به يې ورښودل او چې به دخوګ غوښې ته راغلل نو ګلاجان ته به موسکی شو ، مانازه پوهيږم چې تاسو دسور غوښه نه خورئ ، يوه ورځ کره کولي دخپلې ښځې او لور سره راغلل . ګلاجان دځانه سره ويل ، " اوس يې درګز کره کتغنيه !" ښځه يې يوه پيله دخدای وه ، لوريې تنکۍ وه ، ښايسته سترګې يې وې خو پوزه يې پيته وه او ويښتان يې ګوړګوتي او په رنګينو مريو جړاووو . ګلاجان ټولوته چای کېښود . په همدې وخت کې انور دخپلو سپين پوستو ملګرو سره راغئ . بس هاى هوی و او خنداوې وې ، ګلاجان يو څه وشرميده ، ځکه دغو نوو راغلو په تور پوستو ميلمنو چرت خراب نه کړ . ديوه سره لوی ټيپ ريکاردر و چې په جګ آواز يې کومه دګډا بدله غږوله او دانور په شمـــول ټول ورته نڅيدل. کره کولي نور څه ونه ويل ، دکورنۍ سره ولاړ شو او دلاس په ښورولو يې دګلاجان سره خدای پاماني وکړه ، دکوره ووتل .دانور ملګرو يو قسم ته ملنډې وريورې کولې ، يوه يې خپله پوزه نيولې وه چې ګويا تور پوستي بدبوی کوي.

پنځم څپرکی

دګلاجان انګريزي هم دپالين او سوسی دبرکته يو څه دګوزارې شوې وه . اوس يې هم هره هفته ، يو ساعت دپادري ګريګوري سره درس وايه ، خو خبرې يې ددوی سره روانولې . ديارلس کلنه پالين ، ګلاجان پاولی بلله دسوسی سره چې دکور دهر ګوټ نه خبره وه او ګلاجان به ورته په پښتو ويل "ته دسپي غوندې سوس وهي " ، دده دبدې ورځ ملګرې وو . سوسی به کله په ټوکو ګلاجان ته ويل ،" زما سره واده وکړه !" ګلاجان به ويل ، " too fat" مانا ډېره چاغه يې . دهغې د ځورولو دپاره به يې دوه بالښتونه ترکميس لاندې کړل او هرې خوابه يې په کوټه کې توس واهه .سوسی به سره شوه او پاولی به دخندا نه په غولي رغښته . سوسی به بيا دګلاجان دساده توب پېښې کولې ، يوه کاچوغه به يې را وچته کړه اوبويوله به يې ، ماناته دومره وحشي يې چې فکر کوې کاچوغه دخوراک شي دی . يوه ورځ ديارلس کلنې پالين هم ګلاجان

ته وویل ، " زما سره واده نه کوې ؟" ګلاجان وویل ،" You crazy , marry uncle?
مانا ، ته لیونۍ یې چې خپل تره سره واده کوې . I pind you good husband.
ښه مېړه به زه درته پیداکړم .

یوه دمښی ورځ چې ګلاجان بهر وووت ګوري چې تـور پوستی کـره کـولی دلرګو په دلۍ لګیا دی ، ټول یې په یـوه انـدازه واړه کـړي او دکـور داړخ پـه دیوال تکیه ، باره ترې جوړې . ګلاجـان کورتـه بوتـه او چـای یـې مخـې تـه کېښود. یو ساعت غلی و ، بیا یـې ګلاجـان تـه وویـل ، " داسـې ښکـاري چـې ددهقانۍ شوقي یې ، نوراځه چې یو شی دروښیم ." دواړه بهر ووتل،کره کـولی خپل موټر ته لاړ ، او ګلاجان ته یې اشاره وکړه . دموټر دشانه یـې پـه ګډه، یـو شور رنګی ماشین ښکته کړ . ارابې ، دبایسکل په شان دوه ښکرونه او یـوه پـره لرونکې وسپنه . کره کولی ماشین دکور ځنګ پټې ته ورغړاوه او، یـو مـزی یـې کشکود او دماشین غره هار جګ شو .ماشین یې په زمکـې روان کـړ او ګلاجـان کتل چې سم صفا لاسي ټراکټور و . دځانه سره یـې وویـل ، کـور دې وران شـه پرنګیه چې څه پټنې دې راایسـتې دي . ده ټراکـټور پخواهـم پـه کنـدوز کـې لیدلی و ، ځینو بایانو به لرل او دخلکو زمکې به یې په پیسـو اړولـې ،خـو هغـه بیدرکه غټ وو،کره کولی . په نیم ساعت کې دګلاجان دواړه پټې واړول اوپـه دویم ځلی یې ، دبزګرانو په اصطلاح ښه حلا ل کړل . دایې هم پرېښود او لاړ . ګلاجان ورپسې کتل او فکر یې کاوه چې په عجیبه خلکو واوښتم .

شپړم څپرکی

دانور کړه وړه په ټوپونو امریکايي کېدل . شپې به چـې کلـه راغـی نـو ږغ ډېلی به ور سره و ، لکه سړی چې وظیفه کوي ، که به یې خوراک کاوه او که به یې کالي اوتو کول ، سربه یې ښوراوه او کله به چې په جذبه کې راغی او بدلـه به یې بېحده خوښه شوه ، ګلاجان ته به یې ویل ، " ددهقان زویه ، check this one out . له دې طرفه یې ګز کړه .

انور او ګلاجان په یوه کوټه کې خووو ، دیوه وطن او یوه کلي خو وو ، مـګر اوس یې دنیاګانې سره بېلـېدې . انـور شـګلنه زمکـه وه ، دامریکـا دکلچـر هـر خاځکی یې زغمه او دنوږو تلوسه یـې کولـه . دګلاجـان پـورې دامریکـا جامـه

داسې ناشولته ښکارېده ، لکه دښځې پورې ږیره . ګلاجان په ډېرو زاریـو انـور مجبور کړ.چې د کالیفورنیا نه یوه افغانی جنتری راوغواړي ، چې هغه راغله نـو ګلاجان وکتل چې دروژې دمیاشتې ایله.لس ورځې پاتې دي . په انور یـې ژړا وکړه خو هغه ورته وخنـدل او بېرتـه یـې دخپـل ټیـپ ریکـارډر دغـوړې سـره دملنګانو دالاهو په شان سربښوروول روان کړل . ګلاجان داپاتې لس ورځې روژه و ، دورځې به چې دده درې ملګري ، پاولـی ، کـره کـولي ، اوسوسـی ورکـره راغلل ، نوده به ورته دمسلمانانو ددې دود کیسې کولې او هغې بـه چـې کـوم دخوراک شیان راوړي وو ، کراره به یې پـه فریـج کـې کـېښودل . چـې ده بـه لمونځ کاوه ، هغوی به غلي ورته ناست وو ، په ملندونه ، په تعصب نه ، بلکه پـه یو قسم اسرار آمیز درناوي به غلي ناست وو او خدازده چې په زړونـو کـې یـې څه ګرځېدل . یوه ورځ کره کولی په ډېر تکلیف او قسم قسم الفاظو او دلاس په اشارو ګلاجان ته وویل چې ته چې لمونځ کوې نو پـه مابـاندې دلـرې ځایـه ، دیوې ساده دنیا نه دکوم ګوټګ معنوی تماس سره لرې راځي . ګلاجـان چـې دا خبره انور ته تېره کړه نو هغه وخندل ، " ته به داسې ورته ښکارې ،لکـه دده خپل دافریقایي پلرونو نمونه چې بس هرې ونې غنـې تـه لـک بـوک کـېدل ." دانور له خبرو دین ته دیو قسم سـپکاوي بـوی راتعه ، ګلاجـان پـه بیـره کلمـه (کلیمه) تېره کړه .

اووم څپرکی

یو ځلې ذکره کولی میلمه و ، دغوایه دغوښې اوږدې ، پلنې ټوټې یې ورتـه دکور مخې ته په برنده دسکرو دنغری په سر ورتې کړې ، دستېک پـه نامـه یـې یادوي او دامریکایانو دټولونه معتبر خوراک دی . روغې لویې پټاټې یې دپوټکي سره دسکرو داور په خوږلن کې پخې کړې ، دسلاتې یولـوی ښانـک چـې دوی یې سالاد بولي . درومیانو ، نوش پیازو ، کاهو پاڼو ، اویو قسـم لعـاب سـره چـې ډریسینګ ورته وايي او سلاتې سره یې ګډوي ، په میز کېښودل شو . کره کـولی په عمل کې کوندېو ، زامنو،لوڼو یـې هـم ودونـه کـړي وو او بیـل وو . بـس دی یوازې و .ښځه یې دلورسره اوسېده او کله کله به یې ګذر پرې وشـو . ګلاجـان هسې هم دکباب دبوی سره ورې کېده ، خو دادب نه یې ځان ټینګ کـړ چـې

پاڼین راورسیږي . هغوی په پنجې او چړې ډوډۍ خوړه خوده غوښه په غاښو شکوله او دسالادنه یې هماغلته په ښانګ کې نوالې جوړولې. خو هغوی ، لکه چې دعمرونو ورسره روږدي وي ، هڅو ورته کتل هم نه .

ګلاجان اوس یوازې و. انور دخپلې ګرل فرینډې (ملګرې) سره کالیفورنیا ته کډه شوی و ، ویل یې چې هلته کار او سوشال ، یا دحکومت مرسته پریمانه ده .

دګلاجان داول نه دسوشال او دخوراکو دکوپون سره ورانه وه ، خو رغېدن یې ترې نه و . دځان سره یې ویل ، که خپل پلار ته ښیزې نه کوم دناکامه ورځې به یې کوم ، دبیکمال سړي برخه خواره ده . خو بیا به خجالته شو او ویل به یې هیڅ پلار خپل زوی دامریکا ژوند ته نه دی روزلی ، که په وطن کې وای ، لوی دهقان به رانه جوړ و ، مسته قولبه به راته ولاړه وه ، دعیش ژوند به و او دپلار به هم اوږې راسره سپکې وې ، پلار مې څه ګرم دی ، داوو پښتو همداسې لوی شوي یو . خوبیا دوطن حالات وربه زړه شول ، خوهلته به مې نو څه کړي وو ، یا به عسکری ته تلم اویا به دمجاهدینو سره ټوپک په غاړه لټېره ګرځېدم .

یو سهار کره کولی دګلاجان پسې راغی او په موټر کې یې خپل کورته بوته . په پخلنځي کې دمالتې شربت ، او یوقسم امریکایي پراټې چې په سریې یو بیحده خوږ شربت وراچوي او په هر پټ کې یې کوچ ورویلي کوي ، په میز ایښي و. ګلاجان په خپلې بې انتها اشتها ټول ګروټ کړل او کره کولی نورې پراټې پرې واچولې .

وروسته نو دچای دلویو پیالو سره بهر په برنډه کښیناستل . یو څه سره خاموشه وو ، ګلاجان پوهېده چې کره کولی څه ویل غوښتل . کره کولی خو ځلې غاړه تازه کړه خو ، لکه چې نه پوهېږي چې له کوم ځایه یې پیل کړي ، بېرته به غلی شو . په آخر کې یې سر وښوراوه او ویې ویل ، " زه ډېرې خبرې لرم او زړه مې ډېر کیږي چې ټولې درته وکړم ، خوداسې ښکاري چې یو څوکاله خو به درسره وم ، په مدار مدار به یې درته کوم . خو اوس به ، که نه خپه کیږې ، ستانه یوه پوښتنه وکړم . ګلاجان هماغسې غلی و او ورته کتل یې . کره کولی وویل ، " ستا خوقسمت، لکه چې همدلته په امریکا کې دی . ملګرې

دي ، انور، هم درنه لاړ ، نو څه وايې چې يو څه په ځان تکيه شو ؟" ګلاجان پوه شو چې دتکيه شو مانا تکيه شې ده خو هيڅ يې ونه ويل . کره کولی وويل، " زما او سوسې او پالين په نزد ته ښه زلمی يې ، هوښيار يې ، انګريزي دې هم دغه دی بې چوخسه ياده کړه . دسوشال او فوډ ستيمپ نه دې هم بد راځي . نو څه وايې چې کوم کار ، بار شروع کړو ؟" ګلاجان په خندا وويل ، " زه پوهيږم چې تاسو راته څوريږئ ، خو چې فکر کوم غير له دهقانی بل کمال زه نه لرم او دهقاني دلته بل شانې ده .زه وايم چې وطن ته دبېرته تلو تابينه ونيسم ، که څنګه ؟" کره کولی وويل ، " ستاخوښه ، امريکايو آزاد ملک دی ، څوک دچامخه نشي راګرځولی ، خوکه زما نه پوښتنه کوې ؟" ګلاجان وويل " يوځلې خومې پوښتنه وکړه ، اوس راباندې قسم خورې ؟" کره کولي هم وخندل او ويې ويل ، " دپالين او سوسي نه هم پوښتنه وکړه ، بيا به نو زه دخپل زړه حال درته ووايم."

اتم څپرکی

په دې ماښام داپښتو سروکی په اريزونا پورې ښه لګېده ، چې " نرې باران دی پاس په لوړ يې ورونه ." ګلاجان او ملګري يې دسوسي کره ميلمانه وو. بس هاټ ډاګ (کوټلې غوښه چې په کولمه کې پوښلې وي) و، چې د ډوډی په مينځ کې تاوېده او همداسې کپ کپ دکوکاکولا دغوړپونو سره خوړل کېده . وروسته نو ټول دګلاجان خبروته انتظار وو . ګلاجان وويل ، " ماتاسو ته پخواهم ويلي وو ، چې زه کوم کمال نه لرم . بس ساده دهقان يم . کره کولی ټينګ دی چې له دې سوشال نه ځان خلاص کړم او تاسو ته معلومه ده زما هم دهماغه اول نه ترې بد راتلل . زما سره يوه پروژه ګی شته ، خو خدازده چې کار به ورکړي.که نه ، که اجازت وي درته وبه يې وايم . " پالين په ټوکو وويل ، " ته چې په ماته ګوډه انګريزي هرڅه ستې غپوې ، نن ماښام دې وار دی . ګلاجان سوسي ته وويل ، " دا بدرنګه پيغلوټې درکورې کړه ." بيا يې نو شروع وکړه ، " دا څوکاله چې زه د امريکا ميوې وينم نو جوړه يې په درست جهان کې نشته . ښې مڼې ، ښې هندوانې ، ښه شوتالان ، خويو ميوه چې مزه يې باران وړې ده ، هغه ختکی دی ." پالين خبره ورغوڅه کړه ،" ولې ؟ موږ يو قسم

نه ، دوه قسمه ختکی لرو ، یو یـې هـانی ډیـو دي چـې تـه بـه یـې پـه مانانـه پوهیږې، مانا دشاتو پرخه . بل کـانتې لـوپ . " ګلاجـان وخنـدل ، " دواړه بـې خونده دي، لکه بوس . دالوی شپرازه وطن چـې خـدای تاسـو تـه درکـړی" پالین غچ اخیستلو ته قـابو وه او ویـې ویـل : " مـه وایـه چـې خـدای تاسوته درکړی، وایه مونږ ته راکړی ". ګلاجان موسک شو ،" پالین ، بس بې جوابـه دې کړم . ماویل ، امریکا دوه سوه قسـمه منـې او انـګور لـري خـو بـس دوه قسـمه ختکي دي چې ځنې وخت خلک دناچارې ورځې بوره وربانديې دوړوي ، ایله دخوراک شي . زمونږ په وطن کې ، مقصد مې اوغانستان ذی ، هلته شپږاوه قسمه داسې ختکي دي چې دخوند نه به یـې څه درتـه وایم ؟" کـره کـولي پوښتنـه وکړه، " خواږه دي ؟" ګلاجان وویل " خوږوالی خو یـې یکـی یـو صفـت دی . دهغې خوتاوویل چې چاره په شکرې هم کیږي ." ګلاجان ډېروخـت فکـر وکـړ چې انګریزي یې ورجوړه کړي ، بیا یې سوسي ته وویل ،" ختکی خوڅه دشربتو غړ که نه ده چې یوازې یې خوږوالي ته وګورو . هغـه بنځې یـې چـې پـه ځان وهي چې ښه بوی ورکړي ، هغې ته په انګریزي څه وایـي ؟" سوسـي وویـل ، «پرفیوم ، Perfume " ګلاجان وویل دهغې بوی ته څه وایـي ؟" سوسـي وویـل ، ،فریګرینس fragrance » ګلاجان کـره کـولي تـه وویـل ؛ "زمـونږ ختکـی همـدا فریګرینس لري چې مونږ یې عطر ، وږمه بولو . لکه دګلاب بـوی خـو دهـر ګلاب نه، مونږ یو قسم ګلاب ته چې سور نه دی ، دپالین دغومبوري په شان دی ، خـو دهغې په شان مردار بوی نه لري ، اصیـل ګلاب وایـو ، یـو قسـم ، څنګه یـې وواېم؟ ، نری خوږه وږمه ده ، لکه دماشوم دخولې نه چې دمورېې یـې رودلـې. وي ، راځي ، زه یې سم نشم ویلی." پالین چې د ګلاجان دخبرو په وخـت کـې په منډه تشناب ته لاړه وه او مخ یې پاک پریوللی و ، په غوسه نـاک غـږ وویـل ، "وحشی وحشی لګیا یې ، خپل تور مخ نه وینې په نورو لګیږې " سوسی پالین تـه سترګې برګې کړې خو هیڅ یې ونه ویـل . کـره کـولي وویـل ،" ښه دایـې بـل صفت شو ، نور څه لري ؟" ګلاجان وویل، " اوبلن نه دی ، " پالین غچ تـه تیـاره وه . " نو البته چې شنه یې راشکوئ ، پخه میوه خامخا اوبلنه وي ." ګلاجان پـه بې حوصله ګی وویل ، " مونږ یې اوبلنه بولو خو ترجمـه یـې نـه راځـي . خـو دا زمونږ ختکی وچ کلک دی ، لکه دقندو کندوري ، چې بیا پـه خولـه کـې ویلـي

کیږي . بله دا چې بیحده خواږه نه دي چې ستوني وسوځوي . پاتې شوه دپالین دخاموالي او پخوالي خبره . زموږ خټکی داسې پاخه وي چې ډېر کله هماغلته په پالیز کې دخپله انده دجرړې نه بیلې پرتې وي . داخبره هم په خلکو کې مشهوره ده چې که آس دپالیز له څنګه تېرشي نو یې په دربهار خټکي ترک چوي . دابه هسې خبره وي خو زموږخټکی چې دچاړه څوکه دچاخبره لاپرې تېره شوې نه وي ، پخپله څیري شي . موږ هم یو قسم آبي خټکی لرو ، موږ یې خاده بولو ، مانا وحشي ، چې دپالین به خوښ شي ، ټول دشربت نه ډک ،خوچې دوه ترازې وخورې نو نس دې پرې ډک شي او دژبې څوکه دې وسیځي . " بیا یې نو پالین ته په موسکا وکتل چې هغې به څه غابښ ماتوونکی ځواب جوړکړی وي خو هغه ، لکه چې دتاثیر لاندې راغلې وي ، دچایو دپیالې سره ولاړه وه ، په دلچسپی یې غوږ نیولی و. ګلاجان وویل ، " نوداسې دي زموږ خټکی او مافکر وکړ چې دلته به ښه بازار پیدا کړي . "

کره کولی په خپل پاینې خواری کولې . لایتر یې ورته نیولی و خو دهغې ګیس ختم و . غاړه یې تازه کړه ، " داخو، که همداسې وي ، لکه ته یې چې وایې ، ښه پروژه ده او دکامیابېدو چانس یې زیات دی خو دوه پوښتنې دي.یوه داچې ستاسو ددې صفتي خټکي تخم به له کومه شي ، بله داچې ستاسې کرل زده دي ؟ او دادویمه پوښتنه ځکه کوم چې زه په خپله هم دهقان یم ، دجوارو او پنبې او ځینو نورو شیانو ، خو په عمر مې خټکی نه دي کرلي .

ګلاجان وویل ،" تخمونه یوڅه ماسره هم شته او نور مې دیوه اشنا نه چې د مجاهدینو په ذې پیره کې امریکاته راتلونکی دې غوښتي دي . پاتې شوه د کرلو خبره زه دامنم چې دهغې استاد نه یم ، هیڅ کله په وطن کې زما خټکی په مسابقو کې ګټه نه ده کړې .خو په دویمه ، دریمه درجه کې راغلی یم . "

کره کولي وویل ، " داسوال حل بوله . یوه بله مهمه پوښتنه دخاورې ده . همدا خټکي چې ته یې صفتونه کوې ، که په داسې کوم بل ځای کې وکرې چې دخاورې ترکیب یې فرق کوي ، مثلاً دالکلي په ځای یې تیزابي خاصیت ډېر وي ، یا یې فیصدي فرق وکړی یا زمکه ډېره وچه یاډېره نمجنه وي ، نو بیا یا دسره کیږي نه او دمړه غوني په شان ترخه وي یایې خوند بدل شي . "

ګلاجان وویل " په دومره کړت وپړت یې نه پوهیږم ، مقصد زمکه وچـه ، یـو څه شکلنه وي بیا نو دغویي سره کافي ده "

کره کولي وویل ،" دلته اکثر کیمیاوي سره استعمالیږي خو دغویي سره هـم شته یوه لاره داده چې دقسم قسم ترکیبونو خاوره بیله بیله ډېرۍ کړو او بیـا پـه هر یوې کې تجربه وکړو چې کومه ورسره لګي . خو کاشکې په هسدې خـلاص شوي وای . آب او هوا خو زموږ په لاس کې نـه ده ، هلتـه.پـه افغانسـتان کـې ستاسو آب وهوا څنګه وه ؟" ګلاجان وویل . " یره ، دکندوز آب وهوا خو داسـې بویه چې دهمدې ځای په شان وه ، لمده بل ، ساړه یې همداسـې دي ." کـره-کولي بیا دپایپ په لګولو لګیا شو ،او عجیبه داچې داځلې یې اور واخیست . یو ژور کش یې ورکړ ، اوپه لاس یې دلوګو راپورته شـوې غوړاسـکې سـره خـورې کړې او په ارام غږ یې وویل ، "بس تجربه یې په موږ او کامیابي په خدای ."

نهم څپرکی

دمنی دآخر یوه ورځ ګلاجان او کره کولي په اور ګاډي کـې دنیویـارک پـه نیت روان شول .ګلاجان بې هغې هم بایدنیویارک تـه تللـی وای ، خـو وېرېده چې لاربه ورکه کړي . داخبره یې کره کولي ته وکړه او هغه بـې لـه دې چـې ګلاجان ورنه وغواړي ، وویل ، " زما هم نیویارک ته زړه کېده ، چـې یـو ځلـي دآزادۍ مجسمه په سترګو ووینم . "

دنیویارک په روز ویلـټ نومـي هـوټل کـې دمجـاهدینو ګنه ګونه وه . ټول مشران راغلي وو ، بلکه کشران یې ، چې یا به یې ورور و یا وراره او یا تحویلدار، داهم ورسـره وو . هـوټل ، لکـه چـې دکـوم پاکستانی دی ، ځکـه هـره خـوا غوړخني ، تور مخي ډېر لرو برکېدل او پـه انګلیسـي کـې یـې د (ډ) او (ټ) نـه کوکارې ایستلې . دملګرو ملتونو دعمومي اجلاس ورځې وې .

دکنفرانس لویه کوټه کې دمجاهدینو ډله ، لکه خیرات ته چې ہـره کښینـي سبا ناري ته پنډه وه . لوېې ږیرې یې خلالولې او ، یو بل سره لـه پـس پـس نـه وروسته به یې یو دبل ورانه ته ټس ورکړ ، بیایې خوله په خندا چت ته ونیولـه ، ونولېد .

دهوټل خادمان راغلل او دوی ته یې ووېل چې سبناری په رستوران کې تیار دی خو دوی دترجمان په خوله ورته ووېل چې همدلته یې راوړه . دهیئت کشرانو خپل څادرونه یوه په بل پسې وغوړول ، دسترخوان یې تـرې جورکړ خادمانو سرونه په تعجب وښورول او بیا په مایوسی لاړل چې درستوران نه دوډۍ راوړي او دوی یې په ځمکه وخوري.

شپه پس دمجاهدینو پشهاز او چرپار ګډو . یوه یې دبـل نـه پوښتنـه وکـړه . "مولوی صاحب داخوبه دخوک شودې نه وي؟" مولوي صاحب یوه څوانکی ته چې کوز په ادب ناست و ووېل ،" انجنیره ، دبوتل دا لیک ولوله چې دڅه شـی شودې دي ؟" دهر مشر سره په امریکا کې اوسیدونکی یو ترجمان هم و ، یـا بـه یې خپلوان یا دتنظیم غړي وو ، چې دتعلیم دپاره یـې دجـهاد پـه کـالونو کـې امریکاته استولی و و. دغه څوانان هرکال امریکـا دخواخـوږۍ پـه نامـه دبیلـو تنظیمونو نه امریکا ته رابلل . یکی یوه تنظیم خپل غړي امریکاته.نه ور پریـښول او هغه دخالص و . هغه به ویل چې دوی هلته په امریکا کـې کـاپـران کیـږي . دغو ترجمانانو زیاترو دلته امریکایي چارې کولې او ګویا که حل نه وي نونیمـه حل شوي وو خو د هیئت درانګ دخبر سره به یې په بیـره ریـږې پریـښودې او یونیم څادر ، وطني جامې او تسپې به یې دبوخچۍ نه راوایستلې . کرۍ ورځ به دخپل مشر پسې روان وو او شپې به دهوټل په کومه خونـه کـې دڅادر لانـدې ویده شول . یو خو عمومي لیدلې ، کتل او مجلسونه وو چې هلتـه لـه افغـانی او امریکایي لوري یو رسمي ترجمان ترجمې کولې. مشرانو په خپله هم پـه پیـښور کې یوه څه په انګریزۍ ژبه ګوتې وهلې وې او کله کله یې دخپل ترجمان نـه خبره اخیسته او خپله به ورګډ شول ، پښتو اړانه به یې داسې په انګریزۍ واړوله چې امریکایي لورى به یې دځان پورې اریان کړ . دپیښور " کـوم چـه دی "به یې ډېر پکې وایه our jahad which is,it is not pight por Afghnistan , it is for islam. If it was for afghanistan man can tell monster after it, but the thing which is is afghan made of mud, he die, but islam no die مانـا زمـوږ جـهاد کوم چه دی ،دافغانستان دپاره جګړه نــه ده ، داسـلام دپـاره ده ، کـه یـوازې دافغانستان دپاره وای ، نوسړی به ویلی وو چې ، یره ، بلا ورپسې . خبره کومـه چې ده داده چې افغان خودخاورې نه جوړ بنیادم دی ، فاني دی ، مګر اسلام

باقي دی . نو بیا وروسته نورو په مشر شاباسي وایه : یـره مولویصـاحب ، عجـب غابښ ماتوونکی څواب دې ورکـړ!" ددوی خپلـو ترجمانـانو بـه رنې رنې ورتـه کتلې او خوله به یې نشوه چوله کولای .

مګر هر مشر خصوصی لیدل کتل ، ځانله خارجی ګماشته ګان لرل ، خارجی خبریال چې ددوی جبهې ته دفلم اخیستلو لپاره تللی و ، دسی ا ی اې مـامور چې په پیښور کې ده ته موظف و او هیڅ بې هیڅه په هٔمدې وخــت کـې پـه روزویلټ هوټل ورپیښ شوی و ، دکانګرس وکیل چې ده خپلې جبهې ته بیولی و . هر مشر دغه خواخوږي ، دتماس دغه چینلونه له بل مشـر نـه پـټ سـاتل او چې به سږی راغی نو دهوټل خپلې کوټې ته به یې بوته . ترجمان به یــې هـم خپل اتباري سړی و .

دانو دمجاهدینوهماغه پیره وه چې بیایې په واشنګټن کې ریګن ته داسـلام په دین دمشرف کېدو بلنه ورکړې وه او هغه ویلـیوو چـې " داخـو دې پـه زړه پورې خــبره وکـړه !" وروسـته چـې بیـا خلکـو دهیئـت مشـر ملامتـاوه چـې مولویصاحب ، ته دافغان ولس دتبلیغ دپاره رالیږلې وې او که دافغانانو دداعیي په خـاطر ؟" مولویصـاحب ، لکـه همیـش ، غـابښ مـاتوونکی څواب ورکـړی و ، "هلکه، ځان پوه کړه . زه دافغان ولس رالیږلی نه یم ، داسـلام داعیـي رالیـږلی یم."

په دویمه درجه مشرانو کې دکندوز دنازکمیر په نامه دیوه مشهور بـای وراره قوماندان ځیرک میر ، هم و چې دګلاجان سره یې ان دپیـښور نـه خـط کتـابت درلود . ګلاجان ورنه دختکو دبیل قسمونو تخمونه غوښتی وو او هغه لوز کړې و چې داپیرته چې امریکا ته راشي نو اک ناک یې دځانــه سـره راوړي . ګلاجـان دکره کولی سره دهمدې دپاره دروزویلټ هوټل ته راغلـی و . ذواړه دخونـې په کوز سر کې ځانله ناست وو . ځیرک میر به کله کله وزته وموسل خو نـورو تـه یې ددوی دمعرفی کولو تکل نه کاوه . دګلاجـان زړه میښ میښ کېده چـې دمشرانو سره د زړه خواله وکړي خو په دې ورځو کــې پـه هـوټل کـې دومـره دقسم قسم افغانانو ګڼه ګوڼه روانه وه چې چا ګلاجان ته کتل قـدرې هـم نـه . دی یو کشر سړی و او چندانې به نه وخپه شوی خودلته دکره کولی په مخ کـې

شرمېده چې وطنوالو هيڅ راى نه پرې واهه . نو دختکي دتخمونــو داخيسـتلو سره سمدلاسه ، بې خداى پاماني دخپل ملګرى سره روان شو .

نيويارک درې بغرى دى ، آسمان خراشونه ، بازارونه او منډيي يې ديهودانو دي . تنګې کوڅې ، قاچاق خانې، دغلو او غدوى او قتلونو ځالې دتورانو .قمار خانې او دکچنيو سالونونه يې دسلې دکمبينو او جان ګاټې دډلـو بدماشـانو او مافيا. دکره کولي سره ، دګلاجان سات څو ورځې يوځه تېر شو ، البتـه د ويـرې سره . دنيويارک دنګو مانيو يې سرګرځاوه او دتورانو تورو خونو او نااشنا غږګيـو يې په زړه کې ترهه پيدا کوله . دتورانو يوې لويې ډلې د آزادى مجسمې سيل ته بوتلل . داديوې چتې پيغلې مجسمه وه ، دسرڅـار چـاپيره يـې درنا دشـغلو شپول واوپه يوه لاس کې يې يو مشال نيولى و . تـرې لانـدې پـه يـوه دړه څه ليکل شوي وو او کره کولى يې داسې ترجمه وکړه : دنړى نتلو ، وږو ، رټلو ، بې کورو ، راشئ ، زما غېږ درته خلاصـــه ده او مادرتـه دآزادى مشال بـل سـاتلى دى.دشپې له خوا يې دزمکې لاندې په نيمــه تيـاره خونـو کـې دتورانـو جـاز موسيقى او نڅاګانې ورباندې وليدې . دګلاجان دې خبرې ته ډيـر پـام و چـې توران چې عشقى بدلې بولي هم ځانونه داسې ورسره خـوځوي ، لکـه کـوم مرموز بوت ته چې عبادت کوي .

چې بيرته دخپلو تخمونو دډبلى سره اريزوناته ، خپل کلى تـه ورسـېدل نـو ايله د ګلاجان سياله وشوه .

لسم څپرکى

ګلاجان ايله دومره پوهېده چې په امريکا کې لويې لارې هره يوه يـو نمبر لري ، که لمبر جفت و ، نو لار دختيځ نه لويديځ ته او که طاق ونـو دشـمال نـه جنوب ته غځيدلې ده .

اتم لمبر لويه لار ، نيغ په نيغه داريزونانه دکاليفورنيا ښکلى ښار ، سانتيا ګو ته چې دځينو مهاجرو افغانانو ځاله ده ورځي . دلارې دواړو غاړو تـه کـال دولـس مياشتې ونې ، غنې او شنيلي دي ، داريزوناپلوته دزقوم او نورې اغزنې ونــې او دکاليفورنيا خواته دنښتـرو او نـورو تـل زرغونـو ونـو ګڼ ځنګلونـه . سوسـي او ګلاجان په همدې لار کاليفورنيا ته دکوم افغان واده تـه ور روان وو . پـه اصـل

کې دی انور په تلفون کې وربللی و ، چې هم به دکالیفورنیا سیل وکړي او هم به واده وخوري او ګلاجان چې لاپې موټر چلول زده نه وو ، سوسي دځانه سره قنجوغه کړه ، بلکه ځان یې دهغې پوزې قنجوغه کړ .

دافغانانو واده نه و ، بله تماشه وه . ګلاجان نه پوهېده چې افغانانو په کابل کې هم ودونه همداسې کول ، په دې فرق چې کمیسونه لږ تر اوس نه اوږده ، ګرېوانونه یو څه نالرتي . اوس ترپوندي نیایسته زیات جګ ، دورانه تر غړي پورې بربنډ . دګرېوان کوز ترهغې پورې چاک چې دتېر ناوه یې دنامه دغوټۍ پورې ښکارېده . انور دخپلې امریکایي ګرل فرینډې سره یو قسم موزیک ته تاو راتاو کېده چې په غوږو ډېره ناتراشه لګېده . دسندرغاړو غږ په دې جګ ، جړ ساز کې ورک و ، ایله دومره ښکارېده چې خوله یې ښوري او یو قسم دمبوره یې لاس کې نیولې چې یو مزی یې چېرته برق کې ټینګ دی او پخپله هم کله په وراندې او کله وروسته غبرګېده او سترګې یې کله داسې پټولې ،لکه رښتیا چې کومه سوې سندره بولي. خوچې.ښه به غوږ شو نو هسې ایرانی پارسي به یې اورېده ، لکه بوی سرش بر بره ، طوطی سبزش خره ،آهینه ګوش بره ، دوستت دارم خر خره او همدغسې نورې قافیې چې په کندوز کې به تاجکو ماشومانو بللې او لاس په لاس به د ونې نه چاپېره تاوېدل .

دسوسي هم ګډاته زړه کېده خو ګلاجان ته یې کتل چې لکه بوت یوې څواته ولاړ دی . کوم چاسوسي ته دنځابلنه ورکړه ، هغې ګلاجان ته وکتل چې په خپل ځای میخکوب په مرموزه موسکا خپل دکوکاکولا ګیلاس ته ځیر دی . سوسي هم دنورو په شان په دې غربنده نڅا ورګډه شوه . پس له ډېره وخته چا د ډوډۍ دتیارېدو غږ وکړ . عجیبه ده چې افغانانو امریکایي توب زیاتره دنمایش لپاره کاوه ، خو چې دډوډۍ خبره راغله نو امریکایي نوبت او بل ته لار ورکول هېر وو ، ټولو دپسونو درمې په شان دډوډۍ په سالون برید ښخ کړ . دا امریکایي عادت هم هېر و چې یو ځلې قاب ډک شي نو بیا خو باید میلمه دمیز شاوخوا نورو ته پرېږدي . دزیاترو خلکو په لاس کې یونه ، دوه او کله لادرې بشقابونه وو او هر چا خپل زوی لورته غړونه کول . زړې بوډۍ ، چې لاپې هم څپوتې په سرکاوه ، هم له نورو کمې نه وې . دبی بی حاجي په نامه یوې بوډۍ که ټول نه ونو نیم غوری په نګوښېدا دځانه سره روان کړی و .

ګلاجان چې لاهم په بله کوټه کې دخپل ګیلاس سره ولاړ پاتې و ،وموسل . په همدې کې دګلاجان یوې نجلۍ ته پام شو چې دکوټې په بل سر کې یوازې ولاړه وه . دهغې جامې سم دم کوچانۍ وې ، خو دهرې ورځې نه ، بلکه دودونو او اخترونو کوچانۍ . یوټیک یې هم په تندړه ، بلکه دپیکي په سر ځلېدو ددرو رنګونو درایي جامویې دپانوس رڼاکوله . له سترګو یې دوحشي آس شغلې ختلې . یوه شیبه خو ګلاجان ترور شو ، دکندوز د ودونو چتې یې سترګو ته ودرېدې چې هیڅ بې هیڅه ، لکه زرکې لر او برکېدې او خپله ښکلا یې په خلکو زباتله . ګلاجان سترګې ومو‌ښلې ، چې هسې پریښانۍ به وړې و ، خو نه نجلۍ وه او دیوال ته یې تکیه وهلې وه، لکه خوب چې وینې ، ګوري چې هغه هم ده ته ځیره ده . په همدې خوب کې یې ولیدل چې په ورو ورو قدم وچتوی او دده خواته راځي . ګلاجان لاحول وویله او سر یې دې خواها خوا وښوراوه چې په سدشي ، خو نجلۍ لاهم دده لوري ته قدمونه وچتول . هغه وخت یې ټکان وخوړ چې نجلۍ مخامخ ودرېده اوپوښتنه یې وکړه."وطنداره، ښنګه دې وموسل ؟" ګلاجان وویل ،"هسې ، څه مقصد مې نه و ." نجلۍ وویل، " نه ، په زړه کې دې څه وګرځېدل چې موسک شوې ؟" ګلاجان چې لا یې هم خپل ګیلاس ته کتل وویل ، " هسې ، دخپل وطن دبزکشۍ صحنه راته سترګوته ودرېده . ورته ګوره مه ، خو هغه زړه ښځه وینې ، چې په کونج کې ناسته ده ، هغې ، لکه چې بزدحلال دایرې ته ورساوه." نجلۍ یوه مسته خندا وکړه او دډوډۍ سالون ته روانه شوه . ګلاجان چې په زړه کې یې ډېره دخندا سره جوړه وه ، کله کله بوډۍ ته کتل چې شوله سرپوي او لاندنۍ ژامه یې دهرکپ سره په پاسنۍ پورې نښلي . یوه شو چې غابښ یې نشته، کړشو په ده ، هم یې زړه پرې خوږېده او هم یې خپله خندا نه شوه دروله .دکندوز دژمي یوه شپه ورپه یادشوه چې خویندو یې دملواري دمور په خوله کې دګوړې کندوری ایښی و . هغه هم دقرنونو وه . په دې شپه یې ماشومانوته دنامستلم با- چاکیسه کړې وه او بیا په نیمایي کې ، پخپله خوب وړې وه . خوله یې وازه نیولې وه ، دوی چې ګوړه ورواچوله ، نوبیا یې هرڅه انتظار وایست چې کومه پیښه به وشي ، خوهغه هماغسې ، خوله له ویلې شوې ګوړې ډکه ویده وه . ګلاجان په همدې فکر کې و چې کتل یې هماغه نجلۍ ددوو ډکو قابونو سره

بېرته راغله او په خندا يې وويل ،" مـاهم وزه دحلالې دايـرې تـه راوړلـه خـو چندانې شي پکې نه و پاتې ." ګلاجان چې ورته وکتل نـو د زړه پـه کـوم ځاى کې يې دګرز ګوزار وشو . بيرته يې سترګې په خپل ګيلاس ښخې کړې . نجلـى لاهم خندل خو ورو ورو يې خندا په موسکا بدله شوه اوپه شرمېندګوکي غږ يـې وويل ،" هـن، درواخلـه ،"ګلاجـان لاس وروغـځاوه او بـې لـه دې چـې ورتـه وګوري، بشقاب يې ترې واخيست. نجلى په چوکۍ کښيناسته او ده ته يـې هـم ست وکړ. دواړه په آرامه او بې خبرو په خوړلو لګياشول . وروسته نجلى دده نـه قاب واخيست ، ورکه شوه . ګلاجان دځانه سره ويل ، " بيخ دې ووزه ، پـه دې ښايست . !"

سوسي را پيدا شوه اوګلاجان ته يې وويل ، " يوه بجـه ده ، بيرتـه روان نـه شو؟" ګلاجان وويل ، " اصلى ما ملې لاپـاتې دي . بيغمـه خپلـه ګډاکـوه ." څه کش وکړپ شروع شو .څو کسو يو ميز ، دوه چوکۍ په يوه جګې چوتـرې کـې کيښودې . له بلې خونې يې ناوې راوسـتله ، ګرچـاپير يـې ماشـومان لـر اوبـر کېدل، په سريې قرآن ورباندې نيولى و او کومه بدله يې ويله چې " استه بـرو ، ماى مان استه برو . ښاى خوبان استه برو ، دختر خان استه برو ." سوسي پوښتنه وکړه ، " داڅه وايي ، دا څه لوبه ده ؟" ګلاجـان ويـل ، " زه نـه پـه پوهيـږم ، دهندوانو يا ايرانيانو کوم دود به وي " عجيبه داوه چې دناوې لمـن دطـاووس دلکۍ په شان ورپسې څکيده ، چاترلکۍ نيولې وه ." ګلاجان تـه خنـدا ورغلـه . خو تر شايې کوچانۍ نجلى ورو وويل " اوس نو وزه دلکۍ سره دحلال دايـرې ته راوړي ." نجلى مخکې شوه او دګلاجان ملګرې سوسي ته يې وويل :" خاوند دې دى ؟" هغې په خندا وويل ، " کاشکې؟" بيايې نو ځان معرفي کړ ، " زما نـوم سوسى دى ، سوسان ټايلر." نجلى وويل ، " زه روهيلـى يم ، ستا ملـګرى څوک دى ؟" سوسى لکه چې څه شراب يې چښلي وي وخندل ، " تاسو سره نه پيژنئ؟ روهيلى څه ښه نوم دى ، روهيلى داګلاجان دى ، په دويم نامه يې زه هـم نـه پوهيږم . ګلابه يې اول نوم وي ، جان يه يې وروستى ، بـس مـوږ يـې ګلاجـان بولو ." بيايې ګلاجان ته مخ کـړ ، " داستاسـو وطنـداره ، روهيلـى ده. دې هـم دويم نوم نه دى راکړى ، لکه چې په تاسو افغانانو باندې دنامه تنکسه راغلـې " ناڅاپه روهيلى ، لکه پخوايې چې اکټ کاوه بدله شوه . دسوسي سـره يـې پـه

لاس روغبړ وکړ خو ګلاجان ته يې مازې سروخوځاوه . درې واړه دناوې په سيل لګياشول ، چاکومه آئينه ناوې او هلک ته ونيوله او بل چا دمـالېدې کاسـه لاس کې نيولې وه او هلک په کاچوغه دهغې نه کوم شی چې روهيلی ويل ، ليتې به وي ، دناوې په خوله کې ورکول . روهيلی دګلاجان نه پوښتنه وکړه ، " دنـاوې لاس مات دی که څنګه ؟" ګلاجان وموسل ، " نه ؛ دکابليـانو رسم همـدادی ." سوسي دې صحنې ته ډېره مدهوشه وه او شرابو يـې بـارخوګان لاهـم ورسـره کړي وو ، نو خوله يې له حيرانتيا وازه پاتې وه . روهيلی وويل ، " تاسو خولکـه چې دکوم بل ايالت نه راغلـي يـئ ، دنـاوې کـور رابللـي يـئ کـه دهلـک ؟" ګلاجان وويل ، " خداکه هيچارابللی يو ، هسې زما ملګری ، انور تلفون راته وکړ او موږ هم بدر راغلو." روهيلی وويل ، " داد بدر لفظ خولکه چـې پـه ترکسـتان کې رواج دی ." ګلاجان په يو څه قهروويل ، " که ته يې ووايې نو څنګه به يـې ووايې ؟ " روهيلی وويل ، " موږوايو ، ايسته راغلو ، يا ايسته راروان شـوو . خـوزه دکتغن دژبې سره آشنا يم ، يو تره مې په سپين زرکې مامور و او پلار مې دايلبند نه دراستنېدو په وخت کې زه يو څو ورځې هلته پرېښودم . دا څو ورځې کالونه شول او مکتب مې هماغلته تر شپږم جماعته پورې ختم کړ . هرکال به مـې تـره په ژمي کې جلا آباد ته ، چې زموږ کـډې وې ، راوسـتلم ."دګلاجـان دلچسـپي راوپارېده ، " په قـام څوک يـې ؟" هغـې وويـل ، " کـوچـی " ګلاجـان وويـل ، "کوچان خو ډېرې طايفې لري ، اکاخيل ، ګاړی ، دستوخيل ، کندازيان ، کـوم يو ؟" روهيلی وويل ، " داټول چې تاياد کړل نقلـی دي ، زه اصيلـه احمـدزی کوچی يم . " ګلاجان په تعجب وويل ، " ماويل ته ټوکې کوې چې وايې کوچی يم . موږ به چې دپسرلی له خوا دکوچانو کډې ليدې چې هر سهار بـه پـه ورځـو ورځو دمېږو ،اوښانو ، لويو تره خولو سپيو سره دکلي شاته بدخشان ته تلې نوپـه سړک باندې به ورته کښيناستو ، او ددوی سيل مو کاوه ، خو هغـوی کندهـاري کوچان وو . " روهيلی وويل ، " داحمدزو کډې هم پکې وې . بې هغې هم پـه آبول کې سره يو ځای کېدل او زما تره هـم هماغلتـه ددرانـی کـوچـانو سره خپلوی کړې وه چې بيا کندوز ته کډه شو " ګلاجـان نيمـه جـدي او نيمـه پـه ټوکه وويل ، " دکيږدی نه تر امريکا پورې خو ډېره لار ده ، دلته څنـګه راغلـي يې ؟" روهيلی يوه دنګ ځوان ته ګوته ونيوله ، " دهغـه جـوارګر دليـدو دپـاره

راغلې يم ." ګلاجان وويل ، " خاوند دې دی ؟" روهيلی کټ کټ وخندل ، "نه، داجوارګر زما ورور دی ، رازق . " ګلاجان پښه نيولی شو، "نو جوارګر ولې ورته وايې ، ښايسته زلمی ښکاري ." روهيلی لکه چې ورور سره يې ضد وي وويل ، «جوارګر خونو دی ، درينو نه نيولې دلاس ويګاس تر قمار خانو پورې يوه ترېږ نه ده پاتې ... دچرګ نه نيولې تر آس او غويي پورې داسې شی به نه وي چې دی ورباندې شرط ونه تړي ." بيا يي په مينه دخپل ورور پسې چې ديوې ببرسرې سره په نخالګياووکتل ، " خو څه وکړم ، په ژوند کې همدا يو ليونۍ غرتی ورور راپاتې دی ، " ګلاجان يې پښتو وېلو ته اريان و ، " مور او پلار نه لرې ؟" روهيلی په مسته خندا وويل ، " هرڅه لرم شکر ، خو رازق جان دموره يو دی" ددوی مرکه نوره هم ګرمېدله خو سوسي ګلاجان په ډوډۍ (په نيغړک) وواهه او ګويا دتګ تلوسه يې ښودله . چې دا ونه شونو ګلاجان يې په راښکلو دکوټې نه وايست . خدای پاماني هم دګلاجان د زړه سره شاته پاتې شوه .

دسهار درې بجې چې سوسي او ګلاجان بېرته اريزوناته روان وو په لارکې ګلاجان دسوسي نه پوښتنه وکړه ، " دروهيلی لمبر دې واخيست ؟" خو سوسي نيمه نشه په ډرايو بوخته وه ، دسړک بيلوونکې نښې يې بيدو دارابوپه مينځ کې وې ، موټر بې غمه کوږ ووږ روان و او سوسي ورسره ټالی خوړلې . خماري نيمه خلاصې سترګې يې ګلاجان ته کړې او ځواب يې ورکړ "روهيلی يې بيا څوک ده ؟"

يوولسم څپرکی

ګلاجان په اول خل ساراييی خړ تومی چرګان لېدل چې هره خوا الوزي . دی او کره کولي هم دنورو په شان په ښکار وتلی وو . دنوامبر مياشت وه خودمنی بارانونه لا شروع شوي نه وو . چې روانېدل ، ګلاجان پوښتنه وکړه چې په امريکا کې دښکار دپاره اجازه په کار ده ؟ کره کولي ويل ، چې هر ښکار بيله اجازه او ليسنس لري . حتی کبان هم بې وخته نيولی نشې . يو خو بايد دهغوی دنسل ګيزې وخت نه وي ، بله داچې يوازې نر به يې ولې . په کبانو کې دنر ښځې فرق نشته ، مګر دښکار موسم يې معلوم دی او په هره پيره کې دا ټاکل شوې ده چې څومره کبان نيولی شی او دکب لويوالی بايد څو انچه

وي . دخرتومي چرګانو يوازې دنر چرګ اجازه شته . دهر ښکار وخت او موسم معلوم دی . نوامبر بې هغې هم دشکر دورځې مياشت ده . ددې مياشتې په څلورمه پنجشنبه موږ امريکايان کاله په سر يو خرتومي چرګ وريتوو او ديو قسم سارايي ترشو دانوسره يې خورو. دهر ځای نه دکورنۍ غړي په يوه ميز را غونډيږي ، دډوډۍ نه سرکې دخدای شکر ادا کوي چې دوی ته يې داسې ښيرازه ملک ورکړی دی . په دې مياشت دغرڅو ښکار هم مجاز دی . خو چې ودې ويشت نو پوليس ته به يې ورښکاره کوې چې هغه يې دنر ښځې تصديق وکړي او دا ومني چې کبلۍ او وروکې نه دی ، په هماغې قسم مرده کی چې په دې فصل کې يې اجازه ده ، په هماغې ګولۍ دې ويشتلی دی . په ژمي کې چې غرڅې کلو او ښارونو او هوارې ته مخه کوي ، هلته يې بيا په توپک دويشتلو اجازه نشته ، په ليندې او غشې يې ويشتلی شې . ګلاجان وويل ، "داخونوښکار نه شو ، بس سپورټ دی . "کره کولي وخندل ، " ښکار خو بې هغې هم سپورټ دی ." ګلاجان وويل ، " په موږ کې ښکار دکيډې مړول دی ."

دولسم څپرکی

ټول ژمی ، ګلاجان او ملګرو يې دپسرلی دکر دپاره پلانونه جوړول . کره کولي په کاغذ باندې نقشې جوړولې . دسپارو او نوروشيانو دپاره يې لستونه جوړول کتلاګونه يې کتل ، دهغوی نه يې په تلفون کې دبيې پوښتنه کوله . سوسي چې د غره په لمنه کې يې دپلار نه څه جايداد ورپاتې و، سل ايکړه ځمکه همداسې شړه پرته وه ، دهغې کاغذونه او قواله يې راپيداکول ، دماليې اسناد يې راټولول . يوه ورځ دکره کولي او ګلاجان سره ولاړه او دخپلې ځمکې چار چاپيره يې په درو ورځوکې دلرګی کټاره تاوکړه . خوپالين ويل ، " ډير به ورته نه ليواله کيږو ، ځکه چې که کار ورنه کړي بيا به مو زړونه خوږين وي ." پخپله پالين هم وزګاره نه وه ، هرڅه ته يې دوسيه واچوله او چې به کوم سند يا معلومات په کار شول نو هغې به په کمپيوټر کې پيداکاوه . په ټولو کې ګلاجان بيکاره و . لټ نه و . خو دامريکا په لارو چارو يې سرچندانې نه

خلاصېده . کله به حیران شو چې دا امریکایان ولې هرشـي تـه دومـره پلانونـه جوړوي ، ولې دومره منظم دي . په وطن کې خو ورځه ، یوه پرې سپره کـړه ، او ويې کړه . یوه ورځ یوه بله عجیبه پېښه شوه چې ګلاجان ورته دخنـدا شـین و. کره کولي ورته وویل ،" دخټکې تخمونه چېرتـه دي .؟" ګلاجـان ورتـه هغـه لوی کدو وښود چې په تاخچه کې ایښی و . کره کولي هغه راکوز کړ ، سر يـې خلاص کړ ، ټول تخمونه چې لاسره سرېښ و له بیلو کڅوړو نـه چـې وربـاندې دتخم قسمونه په نښه شوي وو وایستل ، کڅوړې او کدو يې دیوه سپین کاغذ پـه سروڅنډل او بیرته يې ځای پـه ځـای کـړې سـر يـې ټینـګ کـړ او ټول يـې پـه ریفریجریتر کې کېښودل . کاغذ يې سره را ټول کړ او څه خاوره چې پکې راټوله وه هغه يې دپوړی په شان . ټینګه کړه ، په پاکټ کې يـې کېښـوده ، څه شـی يې ورباندې ولیکل ، دپوستې ټکټ يې پرې ولګاوه ، په یوه بل کاغذ کـې يـې کوم شی ولیکه ، داټول يې په پاکټ کې واچول ، سریې ورله سرېښ کړ او لـه کوټې ووت . شیبه پس چې ستون شونو وې ویل،" بس ، دخاورې کار هم سـم شو ، دکرنې دفتر ته مې ولېږه چې خاوره.يې تجزیه کړي ." ګلاجان کـټ کـټ وخندل ، " عجب به يې تجزیه کړې ! . ماته به دې پخوا ویلی وو چې یو بوتـل خاوره مې هم راغوښتې وای . دغه دوړې چې تـاراټولې کـړې ، داڅه دللمـې دي او څه داسقلان ، مانا څه دللمي خټکیـو دي او څه دآبـی ، نـوښه بـه يـې تجزیه کړي " !" سوسی او پالین هم وخندل خوکره کولی په چـوپـه خولـه بیا دخپل پایپ سره چې میرات مړی هیڅ اورنه اخیست ، پهلوانۍ شروع کړه .

دیارلسم څپرکی

ماوتسې توڼګ په چین کې خپل څلور تنه مخالفان ګینګ آف فور مانا څلـور بدما شان بلل . پالین هم خپلې ډلې ته ګینګ آف فور ویل . ددوی غونـډه اوس تقریباً هرمازیګر وه . داسې نه وه چې یوازې په خپلـې پـروژې غـږېدل ، بلکـه هریوه دخپلې ورځې دکار نامو کیسې کولې او په سبا به يې په همـدې لـړ کـې دنوو پېښو غبرګون ورسره کاوه . ټول دګلاجان سـره دچـایو پـه څښلـو روږدي شوي وو. یو مازیګر خبره په هغه پادري راغلـه چـې دګلاجـان سپانسـر شـوی و اوس يې هره یکشنبه ګلاجان ته دکلیسا دټګ بلنه ورکوله . په ټولو کـې سوسـي

پادري ته ډېره په غوسه وه . يوه ورځ خويې صفا ورته ويلی وو، "مقدسه پلاره، دخدای په دې لويه ورشو کې ډېر دينونه ، ډېرې عقيدې او لارې شته . موږ عيسويان يو خو دحقيقت کلی زموږ په لاس کې نـه ده . ګلاجان مسلمان دی ولې يـې ځوروې ؟ زمـوږ پيغمبر ، جـيزس (عيسـی) منـي ، ديـهودانو پيغمـبر ، موزس(موسی) مني ، انصاف خوداوايي چې موږ هم بايد دده پيغمـبر ، محمـد ومنو . که يې نه منو وخويې زغمو." ددې يکشنبې په سهار بيا پادري تلفون کړی و . پالين وويل ،" يره دغه پادريان خوداسې دي ، لکه مچان ، چې يو وارې يـو ځای ، شی پيداکړی نو بيا يې چې هر څو شړې ، بيرته راځي . مچ وژونی يـې يوازينی چاره ده ." خوکره کولي وربانديې غږ کړ، " پالين يو څه سوکه شه ، ټوله پادريـان مـه سپکوه ." پـه همـدې کـې.بيـا د تلفـون شـرنګی شـو ، ګلاجـان ورپاڅېده،"پادري به وي " خو چې تلفون يې جګ کړ د يوې نجلی غـږ وچـې پښتو يې ويله . ګلاجان لاس په غوږی پوښ کړ ، ملګروته يې اشـاره وکـړه چـې غلی شئ او دروهيلی سره يې خبرې شروع کـړې ، هغـوی دده ليوالتيـا ، دده ژبه او دمخ سوروالی خاره .تقريباًنيم ساعت ګلاجان په تلفـون کـې مشـغول و ، داسې ښکارېدل چې مقابل لوري ډېر غږېږي او ګلاجان غوږ نيسي .

چې تلفون خلاص شو نو ګلاجان نوروته کړل ،" تاسو امريکايان ريډيو څه ته وايئ؟" پالين وويل ، " ريډيو هغه ماشين دی چې خلک خبرې پکې کوي او موږ يې اورو." ګلاجان وويل ، " نه کوم قسم لوبه ده ، که څه بلا ؟" سوسی په خنـدا وويل ، "نو ريډيو نه ده ، بلکه روډيو ده . رښتيـا بلـه هفتـه دالوبـه همدلتـه پـه اريزونا کې زموږ دښارنه بهر کيږي . تابه هـم ورولـو ." ګلاجـان پـه وارخطـايی وويـل،" دا نجلی چـې تلفـون کـړی و ، " سوسـی تـه يـې وکتـل ، " هماغـه دسانتياګونجلی ده ، وايي چې دخپل ورور سره دريډيو يې بولئ کـه بلـه بـلا ، دهمدې لوبې سيل ته راځي او وايي که دلته ورته ديوې شپې داوسېدو دکـوم هوټل بندو بست وکړو. " .

کره کولي چې مړ پايپ يـې کشکوده اوپـه چوکـی کـې وړانـدې وروسـته زنګيده وويل ، " ولـې همدلتـه دانـور پـه خونـه کـې ورتـه ځای نـه جـوړوو؟" دګلاجان رنګ سور شو ، " ښځه ده ، ورور يـې ورسـره دی ، زه دوه بسترې نـه لرم. دميلمه دپاره هيڅ شی هم نه لرم ، افغانـان بـه تاسـو تـه معلـوم نـه وي ،

هغوی بل قسم میلمانه دي . " پالین حملې ته تیاره وه ، " نو نجلۍ دې ستاسره په بستر کې څملي ، څه کيږي ؟" ګلاجان ترخه کاته ورشتی کړل خو سوسي مرستې ته ورودانګل ، " زه به یو بستر را وړم . " ماښام چې ګینګ روانېده نو کره ـ کولي ، یو ځلې شانه وکتل ، همداسې مړ پایپ په خوله ، یې ګلاجان ته په موسکا دشیطنت نه ډک ستر ګک وواهه .

څوارلسم څپرکی

په سبا چې ګینګ راغی نو ګلاجان دکره کولي نه دزروډیو دلوبې پوښتنه وکړه . کره کولي ، خپل پایپ ته چې په اول کوشش یې ولګاوه خامتما په خپلې همیشکي چوکی تالی خوړلې او په آب وتاب یې ګلاجان ته معلومات ورکول :

روډیو لوبه نه ده ، لیونتوب دی ، ځان مرګ تـه ورکـول دي . دځنګلونونه وحشی آس راولي او څوک دې نر شي همداسې شاتوری دې پرې سپور شي . هلته لرې بیا دغویانو دسپرلۍ میدان دی ، ډیر لوی دپیل په شان ینده غویان وي چې دډیرې مستی ښکرونه دکتارو او ونو سره جنګوي . دغه دواړه داسې تازه وي چې تر اوسه یې په شاباندې سپرلۍ او په غاړه جغ نه وي لیدلی . ځینو خویې په اول ځل هغه بنیادم لیدلی چې دی یې په ځنګله کې په غشی بیهوشه کړی او همداسې بې هوښه یې په سرټرلی واګون کې یې نیغ دروډیو میدان ته راوړي .

آس یاغویې په یـوې اوږدې ویـالې کـې دریـدلی وي ، چـې دپاسه پرې لوبغاړی توپ کړي ، نومیدان تـه راخوشې شي او هـره خـوا ټوپونـه وهـي ، لوبغاړی باید اته ثانیې دهغې په شاسپور پاتې شي ، بیا که راولویږي هم باک یې نشته . دآس سره خویوڅه ګوزاره کیږي ځکه دهغې په طبیعت کې په بنیادم پښه کیښودل نشته او که لوبغاړی له اولې لتې بچ شو نو ایله لاس وپښې بـه یې خوږ پامات شي . دغویې په برخه کې خو که مرګ نه وي خطر خو خامخا شته ، ځکه چې لوبغاړی پریووت ، نو دادکاپر شي لنډ پرې راتاو شي او په تیرو ښکرونو یې ترهغې مروړي او هواته ارتوي او بیرته یې نیسي چې نور شوروڼه خوري دانو دمچ او پیل جنګ دی ، بنیادم دګټلو هیڅ چانس نه لري . خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوبایان یې یا دپیسو دپاره کوي چې قهرمانان هرکال په بیلو ایالتونو کې دهمدې رودیو له برکته درې څلورمیلیونه ډالره ګټي اویایې بس دخپلې ناړامۍ دخړوبولو او ښودولو دپاره کوي.

په بل شنه سهار خور وروړ راو رسیدل او دروغبړ نه پس سمدلاسه دګیټ سره په ګڼه دلوبې سیل ته روان شول.

دلوبې دمیدان نه چارچاپیره دلرګیو دیوال تاو شوی و. ښایسته زیات خلک وو ځینې کاوبایان دخپلو چتري وزمه پلنو خولیو سره دلوبغالي په دیوال ناست وو او نندارچیان ددیوال نه بهر په لرګینو اندرپایو چې پوړۍ پوړۍ جوړې شوې وې ناست وو. کاوبایانو میدان ته کتل، اوږدې دسنډا دڅرمنې موزې په پښو، سره دسمالونه په غاړه پراته، ځینو دتماکو پاڼې ژدولې، هرې خواته یې لاړې توکلې.

دګلاجان په اټکل زر دولس سوه کسان سیل ته راغلي وو، بسته کورنۍ دماشومانو سره په رنګ رنګ جامو، ځینې دکاوبایي خولۍ سره ناست وو. دکوکاکولا بوتل په یوه لاس او دپولیو ډک کاغذي ګیلاس په بل لاس، ټولو هغې څېرې ته کتل چې کاوبای دآس سره ترې میدان ته راوزي. دی دملګرو او میلمنو سره په یوه قطار کې ناست و. دروهیلۍ ورور رازق، په خپله روهیلۍ او بیا دی او بلې خواته یې پالین، سوسي او کره کولي ... داسې ښکاریده چې روهیلۍ چنداني د لوبې دننداري لیواله نه ده او دده سره یې خبرو ته تلوسه ډیره ده. پوښتنه یې وکړه. "مور ته مو هوټل سرشته کړی دی؟" ګلاجان وویل، "هوټل څه کوئ، زما کوډله شته، تاسودواړو ته مې بسترې پکې ایښې دي." ګلاجان غوښتل چې د روهیلۍ نه پوښتنه وکړي چې دده تلفون یې څنګه پیداکړ، خو بیا یې پام شو چې نور یې نمبر ورکړی وي. په لوډسپیکرونو کې دآسونو او دهغو دجوړه کاوبایانو نومونه یادیدل او دخلکو دچکچکونه ګلاجان پوهیده چې دانوزبده پهلوانان دي. په ګلاجان هم یو قسم دانتظار لیوالتیا راغلې وه او ورسره یو قسم بله لیوالتیا هم دروهیلۍ له شغلو ورتیریده. په همدې کې اول کاوبای دآس په سپرلۍ راوووت آس لامیدان ته راوتلی نه و چې ټوپونه او څینجکې یې شروع کړې. کاوبای هم ورسره کله دې خواکله ها خواتالۍ خوړلې. آس لا دمیدان بل سر ته رسیدلی نه و چې کاوبای را

پریووت، څوکسو په منډه هغه را پاڅوه ، خولۍ يې ، را وچته کړه او سیب ته يې کړ . لوډسپیکر وویل ، " څلورثانیې !" ګویا ویې نـه ګټلـه . بـل کاوبـای دخلکـو دچکچکو سره راوووت ، آس هرې خواتوپونه وهـل او کاوبـای ځان ورپـورې ، لکه سرینښ شوی چې وي ، ټینګ کړی و . دروهلیې وروړ د شوق نه ټوپونه پیـل کړل او چاورته دشانه نارې کړې ، " ځوانه ، کښینه ! ، زموږ مخه دې بنده کـړې ده . " روهیلۍ خپل وروړ له کرتۍ راکش کړ . لوډسپیکر بیا غږ کړ ، "اوه ثـانیې ، یوه ثانیه کم راغی "

لوډسپیکر وویل ، " داخلی داسې یو آس راووزي چې تر اوسه پورې چاپـښه نه ده وربانډې اړولې او له همدې کبله موږ ورباندې دکوه قاف دشهزاده نـوم ایښی دی .او دهغې انعام دی ، شـل زره ډالـره . " دخلکـو چکچکـې ، هـلا لا جوړه شوه اوتولو سترګي څپرۍ ته نیولې وې . په همدې کې یو کاوبای دیـوه تورآس سره خرامانه راووت ، آس غاړه یوې خواته کـږه کـړې وه . او خلکـو هلا لا جوړه کړه . کاوبای خلکوته په احترام لاس دخپلې لوبې خولۍ زۍ ته ور وړخو وروڼه رسبډ . آس داسې جګ ټوپ وکړ چې کاوبای څوثانیې ارتـې پـښې په هواکې پاتې شو او بیا په زمکه راولوید .لوډسپیکر غږ کړ ، " څلورثانیې " بیانو اټونسرداتوکه هم وکړه ، " نه مې وو درته ویلی ؟" دګلاجان تلوسه مخ په زیاتېدو وه . اوکه هر څه روهیلۍ ورته خبرې کولې دی پرې نه پوهېده . بـل کاوبـای دهمدې آس سره میدان ته راغی . خو دهغـه حـال هـم همداشـو .لوډسـپیکر وویل ، "داسې ښکاري چې په دې آس کې ، په شلو زرو ډالرو کـښې دبنیـادم برخه نشته .نوبل آس به راولـو ." لوبـه ترمـازیګره پـورې روانـه وه .لوډسـپیکر وویل، " دابه زموږ وروسـتی آس وي ." رازق ګلاجـان تـه وویـل ،" ودې لیـده ، دامریکابزکشی ؟" ګلاجان وویل ، " داکاوبایان خو زموږ ازبکوچاپ اندازانوتـه کوزه هم نشي نیولی !" رازق په ټوکه ګلاجان ته چلنج ورکړ ، " یـره ، زرډالـره درکوم که په دې آسونو دې پښه واړوله ." ګلاجـان وویـل ، " هنـدوان څوک . اوښان څوک ، زه څوچاپ انداز نه یم ، مـادخپل وطـن ازبـک چـاپ انـدازان یادول ." رازق لاهم زړور شو، " نو ته هسې لافـې ولـې کـوې.ازبـک یـادوې او ازبک یادوې . ازبک دکاوبایانو نسوارهم نه دي . اوکه پخپله دومره نریـې داګز دایی میدان !" ګلاجان څو شیبې روهیلۍ ته وکتل او بیا یې رازق تـه وویـل ،

يره داشرط خو درسره تړم ، خوزر ډاله به په کيشتونو درکوم ، ټولې روپۍ اوس نه لرم ." رازق په حيرانۍ ګلاجان ته وکتل ، "رښتياوايې ؟" ګلاجان سروښوراوه او نور يې هيڅ ونه ويل .رازق خپل دکوکاکولا بوتل روهيلي ته ورکړ او پا څېد، دلوډسپيکر اورفريانو پلوته چې دميدان په بل سر کې په جګې چوتـرې ولاړ وو ورغی . له يوڅه ځنډ نه پس ، لوډسپيکر غږ کړ ،"ښاغليو اوميرمنو، يو نوی زيری ! په ننداړچيانو کې چا دکوه قاف شهزاده ته چلنج ورکړی دی ." ننداړچيانو په يوه غږ په ملنډو دخنداغريو جوړکړ . په دغسې لوبو کې بـه کلـه ځينـې مسخره ټوکماران درنګينو جامو سره راووتل او په يوه ډنګر يابو سپاره به ميدان تـه ګډ شول ، آس به په لاره سم تلی نه شو خو دوی به ځانونه دې خواهاخوا کړول ، لوډسپيکر وويل ، "داسړی دافغانستان نه راغلی مهاجر ګولاجين ، دی ، خـدای دې وکړي چې نوم مې سم تلفظ کړی وي " دخلکو خنـدا او چکچکـې نـورې هم زياتې شوې .

کره کولې او نوروملګرو يې ګلاجان ته کتل ، چې آرام ، په چوړت کې ډوب په خپل ځای ناست وو . رازق راغی او ګلاجان يې ترلاس ونيو ، دهغه ددرېدو سره خلکو ورته لاسونه وپړقول ، په ملنډو نه ، بلکه په يو قسم زړه سواندې چـې امريکايان يې معمولاً دخوارو خارجيانو پـه هکلـه لـري . روهيلـي هـم ورسـره غبرګه پاڅېده خپل ورور ته يې وويل ، " جواری او ليونتوب هم يو حد لري ، لږ وشرمېږه !" خو ګلاجان وويل ، " اوس نـو خـدای راوستې ده ، بـس تـه راتـه دعاکوه !" بيانو لاړ ، کره کولې ته يې لاس ورکړ . پالين او سوسی راغلل او دی يې په دواړو مخونو چپ کړ . په اوله ځل پالين لـه ټوکـو او پيغورونـو پـاتې وه . رنګ يې سپين تښتيدلی و او دمړو اوښکو په مينځ کې يې وويل ، " پـه ځان پـام کوه چې بيا به داسې مهربان ورور له کومه کړم . "ګلاجان وموسل او زوان شو . ډيره شيبه رفريانو دګلاجان سره خبرې کولې او دلوبې مقررات يې ورته تشريح کول . بيا يې يو کـاغذ وربـاندې لاسـليک کـړ چـې کـه څه ضرر ور ورسـېده ، هيڅوک مسوول نه دی .

ننداړچيان هم بې تابه وو، او ځينو يې دتګ تابيه نيولـه ، پـه همـدې کـې لوډسپيکر په خبرو راغی ، " ميرمنو او ښاغليـو ، دادی دکـوه قـاف دشـهزاده او

ښاغلي ګلوجين مقابله " بيانو ، لکه چې دانانسر خواخوږي هم راپاريدلې وي."افغانه وروره ، کاميابي دې غواړو" تولو دتشويق لاسونه وپړقول.

ګلاجان خپل ملاوستنې چې دسندا دخرمن او دکره کولي تحفه وه يو څو سوز په نور هم مضبوط کړ او بيا ورغی او دڅيړې دوپالې په سر درفري اعلان ته منتظر ودرېد . ځانته يې پام شو چې زنګنونه يې يو څه ريږدي. سترګې يې پټې کړې او ځان يې دخان آباد دبزکشی دغونډی په دوړو کې په ذات ګرګ باندې سپور وليد ، دياغي آس خوله له ځګونو ډکه وه او چاپ اندازانو ورته چکچکې کولې. په همدې کې درفري داعلان غږ راغی او دآس په شايې ودانګل. دواړه بهرميدان ته راووتل. آس بيا يوه ثانيه آرام ودرېد. ګلاجان پوه شو چې دايې چل دی او سړی خطاباسي. دپخوانو کاوبايانو دسپرلی په وخت کې يې د آس دستور ليدلی و. يو لوی ټوپ هواته او بيا دبغل خالي کول. دکوټې د مشهورې زلزلې کيسه يې دډېرکری په کوم دوکان اورېدلې وه. په کوټه کې په اول سر کې ټکان کوز وپاس و ، چې دديوال هره خښته يې له بلې نه بيله کړه او بيا يې دچج په شان څنګ په څنګ ټکانونه شروع کړل ، چې ټولې خښتې کانې او هرڅه يې ورژول او ورسره يې دا ټيکلی هم اوريدلې و: "زمکه دمکې په زنګيدله لکه ټال په شان دزلزلې به خوځيده امر درب".

ددې بې پيره آس ټکانونه هم همداسې و. نوکله چې آس شاتنی پښې هواته کړې او ګلاجان يې پاس ګوزار کړ ، ګلاجان له تجربې پوهيده چې آس په کومه ځي . بيرته په آس سپور راغی ، دې لاسم ناست نه و چې آس بغل خالي کړ ، يوې خواته يې ودانګل ، دچج نوبت راغی ، ګلاجان دخرو دسپرلی نه ددې قسم ټوپ سره بلد و او ځان يې راټينګ کړ. آس بيا خپلې خينجکې تکرار کړې ددې سره يې خوله شاته اړوله چې ګوندې چک ولګوي. خوګلاجان پښې دآس دخيټې پورې نښلولې وې. د ګلاجان زړه کې ګرځيدل چې دا اته ثانيې خونيمه ورځ شوه ، ولې رفري غږ نه کوي؟ دتوخته بای آس ، ذات ګرګ يې سترګو ته ودرېد ، چې دغونډی په شيله ، په يوه وړکې خوړکې داسې نښتی وچې راختلی نه شو او په همدې تنګه وچه وياله کې يې کله مخ کې او کله شاته زور کاوه . دګلاجان پام شو چې آس ته کوم تکليف ورپېښ دی ځکه چې سترګې يې برګې راختلې وې ، ششنيده او زګيروی يې کول . په

کراره ورغی ، دآس لکی یې ونیوله ، ګوری چې تر لاندې ، یو لوی شین وزری مچ ورپورې نښتی دی ، ګلاجان پوه شو چې داهماغه بې پیره شی دی چې دغویانو تر لکی لاندې په کونه ونښلی ، هم یې چیچې او هم یې وینې زبیښي، البته بد دړد به کوی چې غویی برېږې او لکی ډانګ ځان په غرو رغو ولي . له همدې امله یې بزګران غویباړی بولي . همدا دکافر بچی اوس دذات ګرګ دلکی لاندې په غوښه پورې نښتی و . ګلاجان پس دځو ناکامو کوششونو بیا آس راګیر کړ اودسترګو په رپ کې ، پخواترې چې آس بیا ودانګي ، غویباړی ، دغوښې نه وشکاوه او په لاس کې یې وسرویه . آس آرام په ځای ودرېد ، بیا نو نه خینجکې وې ، نه شیشنې ، او ګلاجان همداسې شاتوری پرې سپور توخته ته رااووست . مګر دغویباړی خبره یې هیڅاته نه وه ښره کړې ، او خلکو پرې پهلوانچه نوم ایښی و . ګلاجان بې واره دخپل وطن دخوب نه راویښ شو او ګوری چې آس تر لاندې لا خینجکې وهي او اته ثانیې نه پوره کیږي . په همدې کې لوډسپیکر غږ کړ ، " اته ثانیې پوره شوې !" خوګلاجان لاهم له ویرې دآس په شا ځان ټینګ کړی و . لوډسپیکر والا مست شوی و ، " نن موږ یو نوی قهرمان لرو ، ګلوجینه ، بس دی راکوز شه ." ایله ګلاجان په سد شو او دلرګو کټارې ته یې ورټوپ کړ او هلته نورو کاوبایانو داسې پاس راښکه ، لکه دبزکشی وزه . دننداړچیانو غریو غوړونه کڼول او لوډسپیکر هم ورسره چیغې جوړې کړې وې ؛ ګلاجان ببر سر رفریانو راګیر کړ او خلکو هم چارچاپیره دګڼه ګونې کړی جوړه کړې وه . ښایسته ډېر وخت پس ، ګلاجان دخلکو دمینځه ځان راوښکه او خپلو ملګرو ته ورسېده . اول چاچې ځان وروړساوه ، روهیلی وه، خو پالین وار ړومبی کړ ، لویه ړمنځ یې په لاس کې نیولې وه او دګلاجان جړوپستان یې ړمنځول او مچې یې ترې اخیستې . کره کولی دخپل مړه پایپ سره خرامانه راغی او ګلاجان یې په غیږ کې ونیو . سوسی نوروته شا اړولې وه او له خوشالی یې ژړل . ګلاجان هرې خواته وکتل او بیا یې وویل ، " کره کولي ، هغه ستا کنابونه څه شول چې تاویل نن ماښام به یې په موږ وخورې ؟"

په لارکې دکره کولي تر زاړه او زنګ وهلی موټره پورې خلک لیکه ولاړ وو او مبارکی یې ورکوله . ګلاجان چې له اصله شرمیندوکې و ، زمکې ته کتل ، خو پالین به دهر چانه تشکر کاوه ، لکه چې ګلاجان ددې مخلوق وي . په موټر

کې نورو ګلاجان ته کتل خو هغه لا رازق ته غځولی و ، " راوشمېره ". رازق هم تیار زرګون ورته ونیو ، ګلاجان واخیست او بیایې روهیلی ته ور اوږد کړ خو پالین په هوا کې قپ کړ ، " دطالع روپۍ به نه پردی کوې !" روهیلی بدبد ورته وکتل .

دکره کولي میرمنې په برنده کې دبلربکی (کباب) نغری لګولی و . کره کولی په لایټر اور ورواچاوه لو دکوټې نه یې اخته شوې غوښه راوړه ، پرې وایې چوله سوسی او پالین هم بوختې شوې . عجیبه داچې دروډیو رفریان او انانسر هم دخو نورو کسانو سره راغلل ، دبرندې لاندې ودرېدل ، تر څو کره کولی ورته مت وکړ . ګلاجان هم دخپلو ملګرو سره دکباب په پخولو لګیاشو . دهغوی په شوندو یوه وېره موسکا انځور وه .

کره کولی ، وچ پایپ دشوندو له ګوټه خوړند ، نغری ته ولاړ و ، غوښې یې مخ څټ اړولې ، رازق دنوورا غلو رفریانو سره په مرکو اخته و او دشوقه یې لاسونه هرې خواته اچول او کټ کټ یې خندل . روهیلی دبرندې په ګوټ کې ستنې ته تکیه وهلې ولاړه وه او لرې دغرو لمنې ته یې کتل چې دلمر سترګه په غرغرو ورډوبېدله . څو ځلې خو رازق ګلاجان ته په لاس اشاره وکړه چې درفریانو دلې ته ورشي ، خو هغه ځان لرې ساته دوی ته به یې وموسل او بېرته به په دې او هغې بوخت شو .

چې کباب تیار شونو ټول کولې ته ننوتل او دمیز نه چار چاپېره کښیناستل . کره کولي سر په لاسونو تکیه کړ ، سترګې یې پټې کړې او ویې ویل ، " خدایه ستا شکر کوو چې دیوې مرۍ ډوډۍ لایق دې ولیدو . " امریکایانو ورسره "آمین " کړه او بیا یې دکبابونو په ټوټو برید ښخ کړ . ټولو دکره کولی دخوندورې ډوډۍ صفتونه کول خو پالین ځان پکې شریک کړ ، " سلاد ماجور کړی دی !" ټولو وخندل .

وروسته له ډوډۍ سوسی فرینی په میزکېښوده هر چا خپل واړه قابکی ترې دکول ، دناستې کوټې ته تلل . خو رفریانو ګلاجان ایسار کړی و او په خبرو خبرو یې برندې ته وایست روهیلی هم په پټه ، چې پالین خبره نه شي ، ورووته ، دګلاجان څنګ ته ودرېده ، لکه چې پوهېده چې څه شی را روان دي . رفریانو ګلاجان ته وویل " اوس چې ته قهرمان یې ، نو دډالرو وبالـه دربانـدې

سپره شوه . مور غواړو چې ستا سره ګټوري ماملې جوړې کړو . " ګلاجان روهیلی ته وویل ، " داخلک څه څه وایي ؟، کومې ماملې ښیي ؟" روهیلی وویل ، " زه څه پوهیږم ، په انګریزی خو یې تر ماته ښه پوهیږې ، ماخو فقط ددوو میاشتو یو کورس لوستی ، خولکه چې غواړي ته ورسره قرار داد وتړې چې دروډیو په لوبو کې به ګډون کوې او بس ددوی ، هغه توری څه و ؟ چاپ انداز ، ددوی چاپ انداز به یې . هرکال به تاته پیسې درکوي ." ګلاجان رفریانو تـه موسک شو ، " زه دآس کسبی نه یم ، دغه سپرلی مې دشوق دپاره وکـړه . ستاسو شل زره ډالره هم نه غواړم ، ما مازې خپل شوق کاوه . " روهیلی ګلاجان ته ترخـه شوه ، " زه خو څه ستا دپلار ترجمانه نه یم ؟" ګلاجان په تعجب دهغې غوسه ناک مخ ته وکتل ، بیایې په بابیزه واخیسته او ویې ویل ، " تـه ودرې چې کره کولی ورته راولم . " بیانو کره کولی په تفصیل سره دګلاجان خبره ورتـه بیان کړه ، رفریانو سرونه وښورول او یوه یې وویل ، " دا آزاد ملک دی ، مـوږ پـه زور درباندې قرار داد نه شو کولی ، خومـوږ ویـل ، ستا او زمـوږ داوړو خیر پکـې دی. داهم ورته ووایه چې هرکال دیو میلیون ډالرو ضمانت کوو . " کـره کـولی ترجمانی ته خوله جوړوله خو ګلاجان وویل ، " یو څه خوزه هم ددوی په خبرو پوه شوم ، ورته ووایه . میلیون دې په تاسو بختورشي ، زما ددې قسم کـار سره جوړه نه ده . " کره کولي وویل ، " وروته په خان مه ښندوه ، ورته وبه وایم چې ګلاجان اوس حاضر په نورو کارونو بوخت دی ، تشکر به ترې وکړم او وبـه وایم چې که بیاوزګار شو په تاسو به غږ وکړي . " ګلاجان په خندا وویل ، " په هر قسم یې چې ورته وایې ، مقصد ددې بلانه مې خلاص کړه . " کره کولی موسک شو، رفریانو ته یې تفصیل ورکړ . خو رفریان نه قانع کېدل . د هغوی تر مینځ ښایسته ډېر وخت خبرې روانې وې ګلاجان دیـوه بېغرض پـه حیث ببرتـه کـوتې تـه ننووت.

دشپې ناوخته میلمستیا ختمه شوه . روهیلی وویل ،" مـوږ تـه موکـوم هـوټل نیولی دی ؟" ګلاجان وویل ، " نه شپه به زموږ کره تېره کړئ . هلته یې هغې هم دانور خان کوټه خالي پرته ده . " روهیلی موسکه شوه . کره کولی تول په موټر کې دګلاجان کورته ورسول . هلته پائین روهیلی ته دخوب کوټه وروښوده ، پـه تشناب کې یې نوې تولیې ورته کېښودې، او بیا نو ګینګ رخصت شو .

ګلاجان رازق ته وويل، " تاسو خور او ورور به په يوه کوټه کې پريوزئ، د انور په کوټه کې او که وايې نوته راځه زما په کټ پريوزه، زه به په کوچ ويده شم." رازق په نورو سودا وو کې وو، " ولې دې درودېو د دلالانو تجويز رد کړ؟ ته نه پوهيږې چې دامريکا روپۍ خويا په لوبو کې دي او يا په قمار خانو کې؟" خو روهيلۍ مداخله وکړه، " وروره، جوارګري ډې په تـا بختوره شي، نور خلک دې حرام کسب ته مه لمسوه." ګلاجان دواړو ته کتل او مداخله يې نه کوله. روهيلۍ ګلاجان ته کړه، " درازق خبرې مه اوره اومه ورنه خپه کيږه، هغه خداى همداسې ښويولى دى، هغه متل څه دى چې وايي نيکي لـه دې ملاماته ده، بدى له نغارې وهې. ماته خوب راځي." ګلاجان ورسره ترکوټې لاړ خو هغې په دوروازه کې وويل، " بس ته ورځه ستا معشوقې، پالين، راته کټ او هرڅه ښودلي دي." ور يې پورې کړ او دشانه يې پسې غږ کړ، "هسې تو کـه مې کوله، شپه په خير."

ګلاجان په تشناب کې اودس تازه کړ او بيا دناستې په کوټه کې په لمانځه ودريد. په دعاکې پس دمړو او ژوندو چې دعادت لـه مخې بـه يې په شونډو تيريده، په پټو سترګو ځان ته دعا وکړه، " خالقه، دشيطانى وسوسوې نـه مې وساتې، دجوارګرۍ نه مې وساتې. يـوه مړۍ حلالـه روزي راکړې او دخپل وطن سوب مې وکړې." چې دخوب کوټې ته لاړ، رازق په رښتيا هم دګلاجان په بستر ويده پروت و. غلى ووت. دتشناب دڅنګ الماري نـه يې دوه شړۍ راوښکلې، د خوب په خونه کې يې يوه په زمکه وغوړوله، دکوچ داشاتکيه يې پرې کېښوده، پريووت، کليمه يې وويله، بله شړۍ يې په ځان راکش کړه او تر سهاره دښنګي دسيند دسرپه غونډۍ دبزکشۍ په دوړو کې ورک و. په خوب کې دده آس تل هماغه ذات ګرګ و.

څه ښکالو راوښن کړ، دلمانځه وخت و، چې داودس دپاره تشناب ته روان شو، ښکالو له هماغه ځايه راتله. بيرته په خپل ځاى کښيناست. روهيلۍ خيشته پيشته، مخ او سر په توليې پوښلى، راووتله. دده په ليدو يې ټکان وخوړ، خپلې کوټې ته ننوتله. ګلاجان هم اودس وکړ او چـې راووت نـو روهيلۍ ولاړه وه، هرې خواته يې ترور کتل. ګلاجان ژر هغه جالماز چې دپښور نه يې راوړى و، هغې ته ورکړ. روهيلۍ په خندا وويل، قبلـه کومې خواتـه ده؟ ګلاجـان اوس

دکره کولي دقطب نما په مرسته قبله سیخه کړې وه . دشرمه سور شو خودسهار په خړه کې روهیلۍ نه شولیدلی . هغې ته یې جالماز وغوړاوه او لرې په یو څادر په خپله هم ودرېد . په خاموشۍ یې لمنځونه وکړل او ګلاجان ډېر پام کاوه چې دخپلو کلیوالو په شان د سهار په لمانځه کې پشهار ونه کړي او ساړه اسویلی ونه باسي . درکوع نه پس یې هم ملا په قیام کې نېغه راسته کړه او دنورو ورځو په شان یې ونه کړل چې درکوع نه پس همداسې کړوپ سجدې ته لاړ شي .

دلمانځه نه پس ګلاجان دسبناری دجوړولو په نیت پخلنځی ته لاړ، چاځوښه یې دتازه سړو اوبو نه ډکه کړه ، په نغري یې کېښوده ، نغری یې چالان کړ ، خو نور نه پوهېده چې څه شی پاخه کړي . روهیلۍ دپخلنځي دروازې ته تکیه وهلې وه او ده ته یې کتل . چې د ګلاجان ټکنی توب یې ولیده نو راغله او ویې ویل ، " بس تا خپل کار وکړ ، نور یې ماته پرېږده . دښځو کار دی ، ته ورځه ، بېلمازه مخنته ورور مې راپاځوه چې مشوکه خو په اوبو کې لمده کړي . " ګلاجان په خوشالۍ وووت. روهیلۍ دپخلنځی نه غږ کړ ، " هګۍ څنګه غواړې " ګلاجان وویل ، " یو مخ ، خاګینه ، چې سره ګډې نه شي . " رازق له خپل بستر نه غږ کړ ، " زما هګۍ بدیشی ، ماته ، سیریال ، ورغستلي جوړ کړئ . " شیبه پس روهیلۍ په پتنوس کې سبناری راوړ ، خپل ورور ته یې وویل ، " ټونګه دې ومینځله ؟" رازق ورته په قار وویل ، Shut up ورو سته ، چې روهیلۍ لوښي پخلنځی ته یووړل او ماشین کې یې کېښودل ،رازق ورغږ کړ ، "بس نو روانه خرمانه شه چې ځو زه ځم ، په موټر کې تیل اچوم ، نوته به تیاره وې . "

روهیلۍ او ګلاجان دچایو دپیالو سره دمېزدووخواته مخامخ کښیناستل ، اوږده شیبه غلي وو ګلاجان یو خوکم خبری و، بل وېرېده چې دنجلۍ په مخ کې کومه غلطه خبره ونه کړي . روهیلۍ هم له همدې ویرېده او دهغې بله کمزوري داوه چې دخبرو شروع کول تل ورته سخت ښکاریدل. دکره کولی خبر ، خاموشۍ د کند خاصیت لري هرڅومره چې ډېر پاتې شي هماغومره یې سرېښی ماتول ګران شي . ګلاجان ددې کش حالت دماتولو په نیت ، پاڅېد ، دروهیلۍ پیاله یې دمیز له سره واخیسته ، او دهغې دتازه کولو دپاره پخلنځی

ته ننووت . له هماغه ځایه یې غږ کړ ، "ولې مودومره بېړه ده ، یــو څو شپې بـه پاتې شوي وئ چې د اریزونا سیل مو درباندې کړی وای ." دروهیلـۍ دخنـدا غږ راغی ، "تاسو غیر له اغزیو بل څه نه لرئ او موږ خــو څه اوښان نـه یـو چې خوز وخورو؟" ګلاجان وویل ،"نه دلته لوی پارکونه دي،آبشارونه دي،دلېک میـډ Lake mead ډنډ په امریکا کې ساری نه لري او دګرینډ کینــین مُلـی پـارک تـه خوزه لاړ نه یم خو وایي چې په اصل کې په اریزوناکې شـروع کیـږي " دچـایو پیالې یې دناستی خونې ته یوورې او بیا یې په مینه روهیلۍ تـه وکتـل ، دهغـې رنګ سور شو ، خبره یې تېره کړه ، " دپارکونو شوقي نه یمـه ، دآس سـپرلی تـه مې لایو څه شوق کیږي ."ګلاجان وویل ،" اوس خو آس نه لرم ، ګونـدې کـال ته کوم ټټو واخلم " روهیلۍ په یو څه تونده‌لهجه وویل ، " ټټوان دخدای بلا ډېر دي ، په پارکونو کې په یو ډالـر هـم سـرې پـرې سـپریدلی شـي ، زه مسـتانګ غواړم." ګلاجان په تعجب وویل ،" دایې لاڅه بلا وي ؟" روهیلـۍ وویـل " ورور مې راته ویلی دي چې دا بل خېل آسونه دي . رازق وایي چې پخوادلتـه هـم ټک راټک په آسونو کېده خوبیا چې اورګاډی راغی ، آس دموده ولوېد، خلکـو همداسې په ځنګله کې خوشې کړل ." ګلاجان وویل ، "نو چې خوشې کــول یې ، ولې یې په بل چانـه خـرڅول ؟" روهیلـۍ موسـکه شـوه ، " ایلـه ذې یـوه ناپرېته وویشته . آس نو چاخیسته ؟ ټول په اورګاډي ورمـات وو .څه آسـونه خـو دخلکو نه یاغی شوي وو ، هغه هم ورسره ګډ شول بیا همالته په ځنګلونـو کـې ګلې نرې جوړې شوې ، نسلونه یې زیات شــول ، او اوس هـم وحشـی ګرځي . دامې هسې خبره کوله ، دامې درته ویلـې چـې رازق خوهسـې جـوارګر دی ، خوماچې بیګا ددلالانو لیوالتیا ولېده نو وایم چې که دپیسو شوقی یې." ګلاجان وویل ،" شوقی به یې یم که به نه یم ، خوماته دلالان ، دغه ټوله مامله بې اودسه ښکاره شوه . په امریکې کې به څوک دپیسو شوقي نه وي ،دلته خو غربت او فقر فخر نـه دی لوی شوم ګنل کیږي . خــو زه وایم چې پـه حلالـه یـې وګټم ." روهیلۍ پوښتنه وکړ ، " د حلالې لار دې موندلې ده ؟" ګلاجان په شـرمیندوکی خندا وویل ، " یوڅه خیال پولاو خوښته ، خو وګورو چې څه کیږي ؟" روهیلـۍ وویل ،" ته خوېې راته وواېه ؟"ګلاجان وویل ، " تراوسه څه نشته ، خوکــه ژونـد وفاوکړه..." روهیلۍ یې خبره ورغوڅه کړه ، " په دې خوانه ځوانۍ کې دومـره

ناامیده يې ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، "نه ، داهسې زموږ دکلي اصطلاح ده. مقصد مې داوچې که خیر و شېږ میاشتې پس به دې خبره کړم . " روهیلي هم وخندل ، " هلکه ، زما دې نوره هم تلوسه کړه چې داخه دسرو زرو په کان اوښتی يې اوکه دې دتیلو څاموندلې ده ؟" ګلاجان ورته وموسل او نور يې هیڅ ونه ویل . په همدې کې رازق راورسېد او روهیلي هم خپلې خونې ته لاړه چې ځان تیار کړي . ګلاجان تر موټره پورې ورسره وووت او چې هغوی روانېدل نو روهیلي وویل ، " ترشپږو میاشتو پورې خدای پامان . "رازق خپلې خورته په تعجب وکتل بیایې اوږې په بې پروایي پاس وار تولې او اکسلیتر ته يې لته ورکړه . دګلاجان په ګوګل کې کوم څای تش پاتې شو .

پنځلسم څپرکی

ګلاجان نه شاعر و اونه دتخیل سړی . دده تجربه دمینې په باب لنده اوپه نشت حساب وه . یو اوړی ، دی به و ، ددولسو کالو ، دیوه واده په سهار چې دکور په چوتره باندې تولې میلمنې رنګې بنګې پرتې وې ، ده دیوې ویندې ښځې یو تی ولید چې دشنه بخمل کمیس نه راوتلی و . دهغې په لیدو يې په وارخطايي کوټې ته منډه کړه . خوزړه يې صبر نه شو او شیبه پس بیا راووت اوپه چل يې ځان دهغې کټ ته ورساوه او دهغې دسپین تی ننداره يې وکړه . اوس يې هم دهغه غلچکي عیش خوږوالی په ماغزو کې و اوتل يې دځانه سره خپله خیالي محبوبا په شنه بخمل کې لیده . نور نودی په دې کې پوره ګلیوال و ، یوه ښایسته نجلۍ چې کره وره يې سم وي ، دښې کورنۍ وي ، ستن او سکوې يې یاد وي ، په پخلي کې ، په کور کولو کې پواړه نه وي ، په رویبارانو راپیداکړه ، جرګه ورولیږه او بیا يې واده کړه . اوس يې روهیلۍ ته هم همداسې زړه کېده خو چل يې نه ورته .

شپاړسم څپرکی

کوز ، دکالیفورنیا دخلیج نه بارانونه داریزونا په جنوبي څنډه شروع شوي وو . دپسرلي شنیلي راروان و .دګلاجان ګنګ هر یودپروږي په خپلو برخو لګیاو. سوسي خپله میرائي زمکه دغره په لمن کې ورخپله کړې وه ، دهغې چارچاپېریې دلرګو کتارې نوې کړې وې ، او اوس دکره کولي نوبت و. هغه په

ځمې کې ددهقانۍ سامانونه اخيستې وو . دهغو پيسې يې په قسطونو ماتې کړې وې اوسوداګرانو چې اوس ګلاجان پېژانده ورسره منلې وه ، چې يو کال به هيڅ پيسې نه اخلي او بل کال به دسود سره دهغې قسطونه مياشت په مياشت ورکول کيږي . په سامانونو کې بس هماغه شيان وو چې ګلاجان په وطن کې پېژندل ، خوټول په يوه لوی ماشين کې چې دوی ورتـه کمباين ويـل . يـوه ، غابنور ، ماله ، دا ټول ورسره وو چې هر يو دضرورت په وخت کې په دې ماشين پورې نښلول کېدل . کره کولي دخپل مړه پايپ سره درسته ورځ په خپـل ګراژ کې دخپلې دې نوې نانځکې سره بوخت و . پالين په کمپيوټر کې جدولونه ، دجم وخرڅ پاڼې ، حتی رسيدونه چاپول .

چې هواماته شوه او دازغنو بوټو او زقومو خپرې ترخې شنې شوې ، نو ګلاجان دختکو تخمونه راواخيستل ،سم نيمايي يې کړل . نور يې بيرته ځای په ځای کړل او دايې په بيلو بيلو داوبو ډک ګيلاسونو کې خيشته کړل .پـه هر ګيلاس باندې دتخم دقسمونو نومونه تيار ليکلي وو . پـه بـل سبا يـې، دپسرلي دآخر يو پوست او نمجن سهار و چې کره کولي دګلاجان پسې راغی او په خپل ټراکټور کې يې دغره دلمنې پټيو ته بوته . کره کولي لاد وخته شل جريبه مځکه په ټراکټور وهلې وه ، پـه څلورو برخـو يـې ويشلې او پـه هـره يـوه کې يې دولسوالۍ دکرنې دماهر په لارښودنه دخاص ترکيب سره شيندلي او بيا يې ښه حلاله اړولې وه . په دې ورځ نو ګلاجان ددوچو) جويو) او ويالو دکنلو هدايت ورکړ او کره کولي دستر ګو په رپ کې په ټراکټور دوچې (نرۍ ويالې چې وروسته اوبه ورکې خوشې کيږي او دنيال بيخ لمدوي .) وايستلې، ګلاجـان دبسم الله سره دختکی زړي ، دوه دوه، درې لويشتې ترمينځ ددوچې دپاسه په خـاوروکې ښخ کړل . يوه ګوته خاوره يې پرې راواړوله . په هر قطار کې يو قسم ختکـی ترمازيګره يې تخمونه کرل . کره کولي لرې په خپـل ټراکـټور کـې ناسـت و او دده کارروايي يې څارله . چې کار خلاص شو نو ګلاجان لرې ودرېد او په مينـه او ارمـان خپـل کـښت تـه ځير و ، چـې کـره کـولي دچرګې دسرې غوښې دسينډويچ سره راغی ، دده تر څنګ ودرېد ، سينډويچ يې ورکړ او په خپله هـم دټېرو ، دغلامۍ دوختونو په شان چې پلار يې ورتـه کيسې کولې ، ودرېد او د ګلاجان په شان ده هـم پټـې تـه کتل . چې بېرتـه راتلل کـره کـولي ورتـه

توضیحات ور کړل چې په اوله برخه کې څه قسم خاوره وه او څه ترکیب یې درلود او دویمه یې څنګه وه ؟ د ګلاجان په دې خبرو سرنه خلاصېده ، ویې ویل، " دابه دوه هفتې پس معلومېږي ."

کره کولي چیرته دانتظار حوصله لرله ، هرسهار به پټي ته ورته او دخیریت احوال به یې ګلاجان ته رساوه . ګلاجان به په خندا دامتل ورته ترجمه کاوه چې مدعی سست ګواه چست . سوسی او پالین هم په انتظار ناستې وې خو پالین ویل ، " یوه روځ به ووینې چې زقوم او ستاسو دوطن داوښانو ځوزان راشنه دی ." کره کولي به قسمونه خوړل چې هغه ځای چې تخمونه ښخ دي ، ده ولیدل چې مځکه لړه راچګه شوې ، پړسېدلې ده خوپالین به ورپورې ملنډې وهلې ؛ " دځوز قاعده همداسې وي . "

یوه شیشته پیشته ، بارانی ورځ وه چې ناڅاپه کره کولي ، داخلې په ټراکټور راغی او بې غږ او غوږه یې ګلاجان بوته . ګلاجان چې هرڅه کتل ، بس هماغه توره خاوره وه چې اوس دباران دلاسه خټه شوې وه . کره کولي ویل ، " هوغه دوچه وینې، دآخر خواته ، هوغه شین بوټی وینې ؟" ګلاجان په احتیاط ورغی . بوټی خو و ، دوې پاڼې یې هم لرلې ، خو دتوت پاڼې شنه په ځای توربخن و . لاس یې ور وړ ، زیږ لګېده . یوه پاڼه یې راوښکله ، ورسره دځوز غوزه راووتله . هغه یې ټراکټورته راوړه او کره کولي ته یې ورکړه . هغه معاینه کړه او بیا یې سروښوراوه ، " I, d be damned "ماناتولعنت دې وي په ما ! مګر ګلاجان دځانه سره وویل ، بس چې ځوز راغی نو خټکی هم نشالا چې راځي .

شپاړسم څپرکی

په بل سهار چاور وټکاوه ، چې ګلاجان پرانیست نو پادری و. ګلاجان دځانه سره وویل ، " لعنت!" خو پادري نـنه وووت او همداسې پـه ولاړې یې وویـل ، "خبرشوم چې دروډیو قهرمان درنه جوړشوی دی ." ګلاجان وموسـل او نوریـې څه ونه ویل ، پادري وویل ،" خبرشوم چې شل زره ډالره دې ګټلي دي ." ګلاجان بیاهم غلی و .

پادری وویل ، "اوس خوبه دعیسی په معجزې قانع شوی یې ؟" ګلاجان وویل ، " پخواهم قایل وم." پادری وویل ، " پوهیږم خواوس هم په محمد ایمان

(c) Ketabton.com: The Digital Library

لري." ګلاجان په قهر وويل ، " زه په خدای ایمان لرم ، محمد يې پيغمبر دی په هغه اوپه ملایکو ایمان لرم . ټول پیغمبران مـې قبـول دي ." پـادري وخنـدل ، "داخبرې موډيرې کړې . اوس ددې دپاره نه وم راغلی ." ګلاجـان پـه تعجـب وويل، " نو څنګه راپيښ شوې ؟" پادری وويل ، " ماويل چې که په دغو شـلو زرو ډالرو کې ، چرچ ته هم څه بسپنه ورکړې !" ګلاجان پوه شو چې پادری دخپلـو پخوانيو خدمتونو بدله غواړي . نو په خندايې وويل ، " داچک لاپه لاس نه دی راغلی ، خو چې راغی، بس ، ته ووایه چې څومره غواړې ؟" پادری وويل ، " زه سوال نه کوم ، چرچ هیڅکله سوال نه کوي ، نوته پوه شـه او سخاوت دې ، دچرچ دترمیم دپاره بسپنه ټوله شوې ، زرکه څه دپاسه زرکمبود دي . " ګلاجان وخندل ، " پادری صیب ، بس دوه زره دې په ماشـوې !" پـادری پـه خوشـالی ګلاجان ته لاس ورکړ ، دصلیب هغه زنځير چې يې په غاړه پـروت و ، هغـه يـې مچ کړ او لاړ . ګلاجان سروښوراوه او دځانه سره يې وويل ، رښتيا چې په امريکـا کې پيسه ایمان دی !

په بله ورځ پټي ته دروانېدو په وخت کې يې کره کولي ته داکیسه تېره کړه. هغه پایپ له خولې راوایست ، ایسته يې لاړې توکړې ، "پـادری نـه دی دسـپي زوی دی ." خوددې سره کره کولی پټي ته ورمنډه کړه . ګلاجان وارخطـا شـو چې هسې نه چې مړو په تخمونو برید کړی ، دی هم ورپسې شو . ګوری چـې په یوه قطار کې توت پانې شنې ، پانې دخاورو نه راوتلي دي . اولـه ليکـه ټول لګېدلی، دويمه لیکه يونيم ځای تش دی ، دریمه لیک هم ټول لګېدلی ، نـورې لیکې خالي وې . ګلاجان بوټوته په ګونډو شـو . يـوه نـه بلکـه دواړه تخمونـه راټوکېدلی ، ښایسته ، ښويې ، غوړې پانې . نويې کره کـولي تـه وويـل چـې دا باید پټ شي چې باران او باد يې خراب نه کړي .کره کولي ده ته وويـل ، "تـه کښينه، زه راځم " په ټراکټور کې ورک شو او چې نیم ساعت پس راغی ، کاغذی لوی ګیلاسونه ورسره و ، ګلاجان وويل ، چې دا خو هوابندوی او بوټی وژنـی ، خوکره کولی هم بزکرو ، په هر ګیلاس کې يې هره خوا سوري جوړکـړل ، بيـا يې ګیلاس دبوټی په سر راشپول کړ او شاوخوا يې خاورې واړولې . په دې شـپه نو دګينګ خوشالي وه .

اووه لسم څپرکی

ګلاجان نه و خبر چې په امریکا کې دخټکو په پالیز څه آفت لګیږي . په وطن کې خو داول دوو هفتو آفت ، مارغان او کشپان وو چې تاندې پاڼې یې خوړلې ، وروسته نومړې او شمشتۍ او ګرو ګوتۍ وې چې دخوراک نه یې ورانې ډېر و ، پټي به یې ټول ګوړ ګوړ کړ ، بوټۍ یې ټول سرکپ کول . چې به خټکۍ بچې واچول نو د آسمان ځکالو لیږونو به وربانډې دسپینو زرو لارې جوړې کړې او دسرو تورو خالونو والا ، مامۍ چې ځینې یې زر زرې چینه بولې ، هغو به پکې ماره کوله .

خودلته دکره کولي دیوې بلې بلا ، ګوفر نوم اخیسته چې دزمکۍ لاندې سوړه جوړوي او دبوټۍ ریښې خوري . کره کولي ، دخټکو سره په یوه قطار کې کوم قسم بد بوی شی ښخ کړ چې دولسوالۍ دماهر په وینا ، دغه مضر شې ته کانګې وروليٰ . دپیش پړانګ ، ګیدړ ، ګورګوتۍ او نورو خلوربولو دنیولو پړکې او تلکې یې دپټي چارچاپېره پټې کړې وې . ځای یې په نښه کړی و چې پخپله دوی ژوبل نه کړي . ګلاجان غوښتل چې دپټۍ په سر دیوې کوډلې تجویز وکړي چې دی به دوطن په شان شپه ورځ پکې اوسي ، خو شرمېده چې ور ستړګی او وحشی به ښکاره شي . په همدې چورت کې و چې په خپله کره کولي داکار وکړ او ویل یې ، " ورځ ته ورسره تېروه ، ستا خټکۍ ستا په ژبه ښه پوهیږي ، خوشپه به زه وربانډې پېره کوم . که خوب راته نو په موټر کې به سرولګوم .

هوا تاودېده خو بارانونه لا نه وو درېدلی . اول کارچې ګلاجان وکړ ، دکره کولي کاغذی ګیلاسونه یې لرې کړل ، ویل یې چې تازه هوا وخوري نو بوټۍ زور کوي . اوس نوهره ورځ دنورو دوچو خټکو هم یو په بل پسې نیښ واهه .
دوه هفتې پس پالین او سوسی هم دګلاجان سره راغلل . کره کولي لګیا و هغه مړې ګور ګوتۍ او شیشګې یې دتلکو نه خلاصول چې دشپې ګیر شوی وو . پالین وریږدیده ، "کره کولي ، دا مردار شیان زما دسترګونه لرې کړه ، خوامې راهسکیږي !" کره کولي ورته وخندل ، اوس نوټول دوه جریبه پټۍ بخملی شین خو نه ، خویوه شین چکې ډاکه وربانډې غوړېدلې وه .

اتلسم خپرکی

دسرطان اوله (دجون ۲۲) دګلاجان په ژوند کې مهمه ورځ وه . پرون په اول ختکی کې دپخوالی علامې ولیدل شوې .هرې خواته یې په پوټکي باندې تورې لیکی غزیدلې وې ، خویوه بله ورځ یې غوښته چې ، لیکې یوځه نورې هم تورې او رنې شي . نن ټول ګینګ دپالیز په سر راټول شوی و ، ګلاجان ورغی او ختکی یې په احتیاط دبوټی نه راکش کړ . چې دخپله انده دبوټی نه بیل شو نو ګلاجان خوشاله شو چې پوخ دی . دجیب نه یې چاقو راوښکه ، اول یې سر غوځ کړ ، چې حلال شي ، بیایې درې ترازې ورنه بیلې کړې او ملګروته یې ورکړې . ده هم ځانته یوه وړه ټرانګه بیله کړه . ټولو ته یې دخوړلو اشاره وکړه . هرچا په هغې چک لګاوه او بیا یې دقاضیانو په شان ټندره تریووله او دهغې خوند یې ازمیبه . تر ټولوکره کولي جدی وو . ډیره شیبه یې شخوند واهه او فکر یې کاوه ، په آخر کې یې سر دتصدیق په اشاره کوز وپاس وښوراوه، " لعنت دې په ما شي ، که به داسې مزه تر اوسه ماڅکلې وي !" ګلاجان هم دشخوند په حال کې موسک و ، " ودرېږه چې زموږ قاضیه ، پالین څه حکم کوی . " پالین خپله ترازه خلاصه کړې وه ، نه پوهېده چې په پوټکی څه وکړی، هغه یې ګلاجان ته ورکړ ، " ګلاجانه ، ته څه بلا یې چې په موږ نازل شوی یې؟ دناڅاپي زیري چینه یې ، تل خلک اریانوی ، دآس سپرلی دې څه وه چې اوس دې دامریکا ختکي وشرمول !" سوسی د ختکی پوټکی په لاس دپالین لاس ونیو او دنڅا دربهاریې دپالیز داوېره خاورونه دوړې بادولې .

نولسم خپرکی

دجولای خلورمه ، دامریکا دآزادی دجشن دمیلو ،اورلوبو ، رسم ګذشتونو ، او مسابقو ورځ وه . خو ګینګ دې سات تیریو ته وخت نه درلود . ښارونه خو څه کوې چې کلی او باندې هم په ځان بسیا دي ، یو سرک او دهغې دواړو غاړوته څو دوکانونه ، یوه ډاکخانه ، او دموټرجوړولو دوکانګي لری ؛ په خپله ځانله رسم ګذشت او اور لوبې کوي . کره کولي دې پلان ته دختکی جنګ وایه . او ویل یې چې نن به دګلاجان بخت یادرز په زمکه لګیږي اویابه ستورو ته رسیږي . دریمه پکې نشته . پرون په اول ځل ګلاجان یو داسې کار وکړ چې

هم يې ورته زړه کېده او هم ساړه ، خو بيا يې په دې ځان خوشالاوه چې خپله وعده مې پوره کړه . انور ته يې تلفون وکړ او ورته يې وغوښتل چې سباته دجشن سيل ته راشي . انور په تلفون کې ورته وخندل ، "ستاسو دکلي جشن داسې دی ، لکه دبغلان او کندوز تر مينځ دپراته کلي ، علي آباد. بس نو دسړک په سر دوه لکړې ودروي ، په زر ورق يې وپوښي ، دوه لالټينونه ورپورې وځړوي او هغې ته بيا دولتي دروازه وايي ، دايې شوجشن ! .راشه کاليفورنيا ته چې درته معلومه شي چې جشن څه ته وايي" ګلاجان وويل،"دادې منم ، خو زما ستا پورې يو ضرور کار دی ." انور وويل ، " بې هغې مې هم بله مياشت ددرتلو نيت دی چې دواړه د پادري نه يو څه تشکر خو وکړو!" ګلاجان وويل ، " پادري په توپه وله ، زماخپل درسره کار دی او سبا دې همدلته غواړم ؟" انور وويل ، "بياخوبه دپابو مسابقه نه وي ؟ ګلاجان وويل ، " نه بس راشه ." انور په حيراني وويل ، " هلکه ، ته خو پخوا دومره زړور ، دومره سرانښ او بيړندوی نه وې ، خامخاکومه خبره شته ، بس نو دربه شم ." ګلاجان پخواتر دې چې انور تلفون کښېږدي ويل ،" هغه جوار ګر رازق او دهغه خور هم درسره راوله ." انور په خندا وويل ،" بې پيره ، اوس درباندې پوه شوم . ما ډېر بدکارونه په ژوند کې کړي خوداکار نشم کولی ، خپله ورته تلفون و کړه !" بيا يې نو تلفون کېښود . ګلاجان بياورته تلفون وکړ ، " زورآوره ولې دومره زر په غوسه کيږې ، که يې ته نشې خبرولی نو دتلفون لمبر خويې راکړه ؟"

انور دپخلاينې په‌لهجه وويل ، " بلا ورپسې ، زه به ورته ووايم ، که درتلل نو بيا به يې درولم .زه پخپله خو درځم چې درځم . "

دښار دمرکزي پارک په سم مينځ کې يو ورړوکي سيند روان و چې دلته هلته يې په سرکناره داره لرګين پلونه تېر شوي وو .داهار تکنده غرمه وه ، دواړو خواووته جشن روان و . کورنيو نرۍ برستنې او څادرونه غوړولي وو،په هغې باندې په پوښلې لاستيورو توکريو کې دميلې دخوراک څښاک وو . ماشومانو لږ لرې د ونو نه چاپيره لوبې کولې او څوک په ځانګو زنګېدل . ميندو پلرونو شيبه په شيبه ورپسې غږونه کول. داورلوبې پيل ته لاوخت پاتې و . ښځو اونارينه وو خپلې جامې دامريکا په ليکه ليکه بيرغ سينګار کړې وې . دسيند نه لږ لرې ، ونو ته نژدې ، دخوراک اوڅښاک چوترې دامريکا په بيرغونو پوښلې وې،

دکاندارانو هم ، کاغذي رنګینې ټوپۍ په سرکړې وې او چې به ماشوم ورپیسېښ شو نو د خوږو او شیریني غونډارې چې دنري لرګي خلې یې لاستی و ، هغو ته ور کول . ماشوم به په تراټ لاړ او دپلار نه به یې پیسې ورته راوړې .دسیند دې بلې خواته دیو قسم ځغاستې مقابله وه . خلک په یوه لیکه باندې پښې په جوالونو کې ننوتلې تیار ولاړ وو .دوی باید شل متره لرې یوې بلې لیکې ته ځانونه اول ورسوي . لکه ترلې چرګان درفری دشکیلی سره ټول په ټوپونو ور روان شول .میرمنو او ماشومانو خپل سرې هڅاوه او لاسونه یې ورته پرقول ، ځینې په اولو ټوپو کې راپریوتل او دوه درې تر مینځ ځاینه ورسېدل ، ایله یو سړی ټاکلی ټک ته ورسید او دننـدار چیانو فریو او چکچکې شروع شوې . ورپسې په ډاګه باندې دختلو مسابقه شروع شوه . بس یوه ښویه ډاګه دریدلې وه او خلکو به په نوبت په لاسونو لاړې توکړې اودختلـو تکل به یې کاوه ، ځینې خوتر نیمایي ورسیدل او بیرته وښوییدل .خو هیڅوک دډاګې سرته ونه خوت.

سړنی میله په دې هم مسته وه چې دهمدې ولسوالۍ Peach springs ،بلکه دکره کولی یو ګاوندی / ټاماس لی /کانګرس ته انتخاب شوی و او دجولای ځلورمه ده هم دکانګرس دزیاترو نورو وکیلانو په شان په خپل کور او دخپلو موکلینو سره تیروله . دادټولې ولسوالۍ دپاره یو افتخار و ، دلوډسپیکر دهر اعلان سره دټاماس لی نوم یادیده او دهغه دخدمتونو -چې یې ولسوالۍ ته کړي وو - ستاینه کیده او خلکو چکچکې کولې . دامریکا دملي ترانې نوبت راغی او ټول خلک ، حتی ماشومان ودریدل او ټولو په شونډو دلوډسپیکر سره سم دخپل وطن ملی سرود وایه . وروسته ، دټاماس لی دیوې لنډې وینا نه پس چې په هغې کې یې دخلکو نه مننه وکړه ، خپل خدمتونه یې وستایل او دامریکا داساسي قانون اوموسسینو ، چې دوی ورته بابا ګان ویل ،درناوی یې وکړ ، دهلکانو او نجونو رسم وګذشت شروع شواو دهري جوپې په تیریدو خلکولاسونه پرقول .

لوډسپیکر وویل ، " اوس نودخوراک مسابقه ده ." دولس اوږده په سپین دسترخوان پوښلی میزونه دبیلو بیلو خوراکو دپاره واوښل شول اوهرې ښځې خپل پخ کړی ننګولی په ټاکلی میز کیښود . دهر لوښي مخې ته دپخوونکی

نوم لیکل شوی و . دهر پخلي میرمن دکاغذي قابونو اوورو کاچوغوسره د خپل لوښي مخې ته ولاړه وه او خلکو ته دخپل خوراک نمونې ورکولې . تر څکلـو او خوړلو وروسته به بیا هر سړی درایو صندوقونو ته روان شو اوخپله رایـه بـه یـې ورکې واچوله . ټول خلک په خوراک بوخت وو او یو قسم آرامی راغله . کورنیو دخپلو ټوکریو سرونه بیرته کول ، دکوکـاکولا او نـورو څښـاکونـو بوتلونـه یـې دکنګل اوبو نه راایستل او سرونه به یې خلاصول .

انور ، روهیلي او رازق دګلاجان پسې ګرځیدل خو دهغو درک نه و . نو بیـا دوی هم دمیز په خوراکونو پیښه وکړه . لوډسپیکر دهغو میرمنو نومونه یـادکړل چې په پخلي کې یې مقابله ګټلې وه او خلکو چکچکې او هورا وې وکړې .

خوړل لانه وو ختم چې لوډسپیکر وویل ، " نن موږ تاسو ته یو Surprize لرو . " د څوتنو حاضرینو غږ شو چې "څه سرپرایز (نوی زیری)؟" لوډسپیکر وویل " نو چې حال درته ووایم ، بیا خونو سرپرایز نه شو؟" نندارچیانو غاړې اوږدې کـړې چې که دلوډسپیکر والا سره څه دهک اریاني کوم شـي وي ، خـو هیـڅ نـه و . ټول خلک منتظر ناست وو . لوډسپیکر وویل ، " دغـه دي دسـر پرایـز میزونـه را روان دي ." دوو تور پوستو پنځه اوږده میزونه راوړل . دهر میز په سـر یـې بیـل زنګ څادر وغوړاوه ،، او دمیز نومره یې ورباندې کینښوده. او بیا یې په هـر یـوه باندې درې لـوی ډک ښانکونـه کیښودل او تـر څنـګ یـې کـاغذي قابونـه او پلاستیکي پنجې کیښودې.

لوډسپیکر غږ کړل . " نن موږ دیکې یوې میوې پنځه قسمه تاسو تـه درکـوو. تاسو به ورباندې رایه ورکوئ چې کوم یو میـدان ګټي . مګر تاسـو یوازینـي قاضیان نه یئ. دکانګرس وکیل ، ټام لي چې موږ یې په راتګ سر لوړي کـړو ؛ د جرمانې پلار ، دپولیسو افسر رابرټ ، چې دډیرو به زاره ترې چاوده وي؛ زموږ د کلیسا پـادري چـې ددوزخ او جنـت دواړو کلیګانـې یـې پـه لاس کـې دي ؛ دولسوالي متقاعد قاضي چې اوس هم په غر غړې او دار عقیده لري او دتاجرانو رئیس ، جفري، چې دمالیې په ورکولو عقیده نـه لـري ، دوی بـه بیـل قضاوت وکړي " خلکو د لوډسپیکر ټوکوته لاسونه وپړقول .لوډسپیکر غـږ کـړ ، "مهرباني وکړئ ، شروع وکړئ ، خوزه خپلو پنځو محترمو قاضیانو ته خـبر داری ورکـوم

چې د پنځو مېزونو ميوه ، ټوله ، دوی ونه نغري ، نورو ته دې هم موقع ورکړي." د خند او هورا آوازونه اوچت شول.

په همدې وخت کې روهيلۍ ګلاجان صحی (صحيح) کړ چې دخپل ګينګ سره لرې د يوې ونې لاندې ولاړ دی . دخپل ورور او انور سره ورغله . پس دروغبړنه ګلاجان وويل ، " معافي غواړم ، ايله همدا اوس وزګار شوم ." انور په تمسخر وويل، " بېدرکه بنکلی جشن مو جوړ کړی دی !" ګلاجان وويل ، "ډوډۍ موخوړلې ؟" روهيلۍ وويل ، " هو تاته مو ډېر انتظار وکړ ، خو بيا مو يو څه ساسيج ، دهغې ريړې نه واخيستې ، بس ماړه شوو ." ګلاجان وويل ، " راځئ يو څه خټکی درباندې وخورم ." بيا يې انور ته وکتل ، " يو څه اسقلانی مې کرلی وو ، ماويل ته به يې د کندوز په ياد وخورې ." انور له خنده شين شو ، " بس دهمدې دپاره دې راغوښتی وو؟" ګلاجان هيڅ ونه ويل ، لاړ ، دکره کولی دموټر نه يې يو خټکی راووړ ، هر يوه ته يې يوه ترازه ورکړه ، انور چې خټکی وڅکه ، نو دشوقه يې سترګې پټې کړې ، " يره دکونډ زويه ، داخټکی خو رښتيا په دې ارزيده چې دکاليفورنيا نه ورته راشم . نور هم شته ؟" ګلاجان وويل ، "موټر خوبه دې درته ډک کړم !" روهيلۍ دخټکی نه خوند اخيسته خو په تعجب يې ګلاجان ته کتل . رازق ګلاجان ته ويل ، " تر اوسه په تاپه غوسه يم چې دروډيو معامله دې ونه کړه ، اوس به ستا خو څه کوې ، زما جيبونه هم دډالرو ډک وو . زما پلانونه ، خوبونه ،ټول دې ابته کړل . " ګلاجان هيڅ ونه ويل ، لاړ بل خټکی يې راووړ . لږ لرې . سوسي اوپالين هم شخوندونه وهل ، يوازې کره کولی ، دخپل پايپ سره ، غلی ولاړ و او مسابقه يې کتله . هلته لرې څو کسان لګياوو دهر صندوق رايې يې شميرلې او نتيجه يې انانسر ته ورکوله . ناڅاپه لوډسپيکر ژوندی شو ، " په خوشالۍ سره دمقابلې نتيجې اعلانوو . درايو شمير : کانتې لوپ خټکی شل رايې ، هانی ډيو خټکی دوه شپيته رايې . او زما سر پرأيز اوس شروع کيږي چې هغو درو نورو ميزونو اول ميز ، درې سوه پنځه رايې ، دويم ميز دوه سوه دوا ويا رايې او دريم ميز يو سل شل رايې ګټلې دي .تاسو به وايئ دانو څه سر پرايز دی . اجازه راکړئ چې ووايم دغه درې قسمه خټکي چې اول لمبر راغلل ټول په اول ځل امريکا کې کرل شوي دي ، دادپکې يوه سرې دزحمت برکت دی اوپه تاسو کې به زياترو خلکو د هغه نوم

پخوا هم اوریدلي وي ، میرمنو او ښاغلو ! ګلاجان افغاني مهاجر !" دخلکو هلا لا شروع شوه . ګلاجان هم خوشاله معلومېده او کره کولي چې تل سنګین اوبا وقاره و ، دخوشالی نه خپله خولی پاس ګوزار کړه او ، بیا یې لکه چې صفرا نه وي ماته، خپل پایپ یې سیند ته ګوزار کړ . لوډسپیکر وویل ، " دمسابقې ګټونکی، ګلاجان ، دې لطفاً دقاضیانو میزته راشي ، چې خلک یې ووینی ."

ګلاجان روهیلی ته وموسل ، هغه راغله او دواړه غبرګ دقاضیانو میز ته چې په یوه جګه چوتره ایښې و ، لاړل . ټولو قاضیانو لاس ورکړ او بیا دکانګرس وکیل ټام لی ، پس دروغبړ نه دګلاجان لاس جګ ونیو او ویې ویل ، ".همداسې خلک دي چې ماپه وینا کې تاسوته ویل چې امریکا یې جوړه کړې ده . امریکا دابتکارونو، دنوو شیانو ، دکشفیاتو ، دنوي تولید ، دنوي فکر خاله ده . دلته دهر سړي خدای ورکړی استعداد ځل کوي ، تاسو به وایئ ، ګلاجان امریکایی نه دی ، مهاجر دی ، پردی دئ ، زه وایم امریکا دمهاجرونه جوړ ملک دی . ماته دګلاجان دروډیو د قهرمانی کیسه هم معلومه ده . میرمنو اوښاغلو،دپیچ سپرنګز دولسوالی قهرمان ، ګلاجان .. !" دچکچکو، او هوړا غریو دخلکو او لوډسپیکر نه هره خوا خپرېده . پخوا تر دې چې ګلاجان دچوترې نه کوز شی، نو لوډسپیکر اعلان وکړ، " میرمنو او ښاغلو ، دګلاجان یو بل سر پرایز دادی چې تاسو ته یې د ختکی نمونې ، په ډبلیو کې تیارې په میزونو ایښې دي ، چې کورونو ته روانیږئ نو یوه ډبلی دګلاجان دسوغات په حیث درسره واخلئ، داوړیا دي ، چې پیسې درنه څوک وانه خلي ". خلکو بیا چکچکې وکړې، ګلاجان اوروهیلی غبرګ دچوترې نه کوز شول او خپلو یارانو ته ورغلل .

. هلته خپل ګینګ ، رازق او انور ټولو غاړه ورکړه ، په مخ یې چپ کړ او په ګډه پر هغې نیالیچې چې پالین غوړولې وه ، کښیناستل ، دسوسی او کره کولی په کبابونو او ایشولو جوارو او کوکاکولایې پیبنه وکړه . مابنام مهال اور لوبه شروع شوه او تر ماسختنه روانه وه . روهیلی څو ځلی کوشش وکړ چې ځان ګلاجان ته ور ونښوی ، اوږې ورسره ومږي خو درازق نه وشرمیده او پالین هم ددې هر حرکت ته خیره وه.

په همدې کې لوډسپیکر بیا غږ کړ. " دادی اوس به جایزې اعلان کړو . دمانچوپه پخولو کې ، ماری مکدوګال ، پنځه سوه ډالره ، دپای (یو قسم ووډی

چې په سينځ کې يې ميوه وي) په پخلي کې ، کارولين بلاى ، پنځه سوه ډالره.
دسلاد په جوړو لو کې ، ډينا پورسټ ، پنځه سوه ډالره ." چې دګلاجان نوبت
راغی، " په خټکو کې، دګلاجان درې جايزې ګټلی ، يونيم زر ډالره ."
دنندارچيانو چکچکې داورلوبو د ګزهار سره ګډې شوې. لوډسپيکړ په خبرو
راغی ، ميرمنو او ښاغلو، دخپل دې وروستني اعلان سره زه او دجشن ټول
ناظمان ستاسو سره مخه ښه کوو، خو داوروستی اعلان هم مهم دی . دښار
تاجران زر ډالره ګلاجان ته انعام ورکوي او هيله لري چې ددې تجارت سره به
دولسوالۍ رونق لاپسې زيات شي . خدای پامان ، دخپلواکۍ ورځ مو بختوره ."
خلک دچکچکو او هلا لا سره پاڅيدل ، څادرونه يې وټکول ، ټک اوپوک يې
راټول کړل ميندو توکرۍ ، هلکانو برستنې او پلرونو خپل ويډه ماشومان را
وچت کړل او خپلو کورونوته يې مخه کړه .

دګلاجان ډله په جمع دکره کولی کورته لاړه اوله يو ساعت مرکې او ټوکو
وروسته ميلمانه درازق په موټر کې دګلاجان کورته لاړل .

ټول خو بيولي وو . انور وويل ، " زه همدلته دخوب په کوټه کې په کوچ
څملم ، بس دکوند زوږه ، ته دې دميليونو خوبونه وينه ، شپه په خير ،" او ددې
سره بس خوب وړی و .

رازق دهغه بل څلی په شان بې سته دګلاجان دخوب په خونې ننووت ،
روهيلۍ ووېل ، " دانو ظلم دی چې دابله خونه زه ونيسم " ګلاجان موسک شو
" نو لاړه شه برنډه کې څمله ." روهيلۍ ووېل ، " هو چې ماران مې وخوري ؟"
ګلاجان ووېل ، " نو دانور پخوانۍ کوټه ، بې هغې هم ستاده ، ورځه ، شپه دې
په خير !" روهيلۍ ورته سترګې ورپولې او دروانيدو په وخت کې يې ووېل ،
"دشپړو مياشتو وعده خودې پوره کړه ، خو رښتيا هغه مستانګ دې پيداکړ چې
ماويلې ورباندې سپريږم ؟" ګلاجان ووېل ، " يا بوښيې ؟" روهيلۍ په غوسې
ووېل، " يابو دې ورک شي، وحشي آس ، مستانګ ښيم ." ګلاجان ووېل ،
"مستانګ سپرلۍ ته به ټينګه نه شې ." روهيلۍ ووېل ، " ته خومې وازمييه !"
ګلاجان ووېل ، " دپيښوريانو په وينا ټايم به لګي !روهيلۍ پوښتنه وکړه ، " څومره
ټايم ؟" ګلاجان ووېل ، " درې کاله ." روهيلۍ سر وښوراوه ، " دداسې اوږدو
وعدو په سر خاورې اروم ." دهمدې سره يې دکوټې ورپه ځان پسې پورې کړ .

شلم خپرکی

هفته لانه وه تېره چې له ښار نه تاجران راغلل او ګینګ سره یې دخټکو د تجارت په باب خبرې شروع کړې. ګلاجان اوس په انګریزۍ کې چالان شوی و خو لایې هم ګرامرې غلطۍ کولې. تاجرانو ومنله چې دکره کولي دنقشې مطابق به داسې کارټنو نه جوړوي چې په مینځ کې یې یو قسم ته دپوکټو ډک پرسیدلی پلاستیک دهرخټکی دپاره ځای لرې، دابه په خاصو موټرو کې -چې دخټکی عکس او دګلاجان دفابریکی نوم به پرې لیکي - وړي. دفابریکی نوم لا ایښودل شوی نه و. په هر خټکی به ټاپه لګول کیږي چې تر پلانکۍ نیټې پورې خرڅیدلی شي. یو څه مناقشه په دې راغله چې ګینګ ویل دخټکی دفی پونډ نرخ دې نیم ډالروټاکل شي او تاجرانو دیوډالر تجویز کاوه. ګلاجان وویل، "ماخو دپنځه ویشتو سینټو خیال درلود، چې خلک پرې مات شي، که کال ته یې بازار درلود نو نیم ډالر ته به یې وخیژوو." یو بل جنجال دتاجرانو دفیصدې وه، هغوی دګټې اویا فیصده غوښته او ګینګ دیرش، په آخر کې په نیمایي ګټه روغه راغله. دشپې دګینګ تر مینځ دکمپنۍ په نامه لوی جنجال راغی، هر چابه دخپلې انګیرنې نوم وړاندې کاوه، سوسي ویل، "ګلاجان میلن (خټکی) کمپنی" دې پرې کیښودل شي، خو ګلاجان ویل چې دده نوم هسې ناشولته غوندې په غوږ لګیږي. دافغان میلن کمپنۍ نوم هم رد شو چې ګلاجان په هغې کې دلاپو شاپو نښه لیده. په آخر کې کره کولی، ګلاجان ته سترګه وټومبله او ویې ویل، " روهیلی میلنز (روهیلی خټکی) " ددې شرکت دپاره بهترین نوم دی، دخلکو به دې ته هم تلوسه وي چې دا روهیلی څوک ده." پالین یو څه نارامی کوله خو ګلاجان ورته وویل، " بل کال ته دکندهار نه دانارو ډکي راوړم، په هغې باندې به " دپالین انګکی نوم کښیږدو " او خبره په خندا ختمه شوه. درې ورځې پس دخټکو اول موټر دپالیز نه ووت.

په آخر کې ګلاجان وویل، داشرکت خو زموږ ټولوشریک دی " خوکره کولی یې خبره غوڅه کړه، " ابتکار ستادی، کار ستادی، شرکت ستادی. تاوان یې ستادی ګټه یې ستاده. موږ مازې اشرګریو." ګلاجان نه ونو وکړل، خو سوسي وویل، "ما ته مې هم ډېلارنه او هم دمیره نه ډیرې پیسې راپاتې

دي، نورې پيسې نه غواړم. " پالين وويل ،" زه پيسې څه په بلاوهم . که کالج ته لاړم ، زه پخپله دشرکت خزانه داره يم بيا دومره پيسې ورنه اخلم چې دکالج فيس پرې پوره شي . زه په خپل ګينګ افتخار کوم. خودا روهيلۍ پکې دوچې راغله.دې څۀ کړي دي چې شرکت به يې په نامه وي . برندې وحشي سترګې يې خاورې کړې !؟ سوسی وخندل ، "د حسادت نه خوبه يې نه وايې ؟ ، دښايست نه خوبې انکار مه کوه ، سترګې يې د هوسۍ په شان داوړدو ښو دڅتر لاندې پړقا کوي ." کره کولي وويل ، " تل خوبه زموږ ګينګ دځلورو نه نه وي جوړ ، يو بل هم راکې ځايېدلی شي . " ګلاجان پالين ته موسک شو ،" پروا مه کوه ، داځلې دکندهار نه دانارو ډکې راوړم ،"ستا دمر دار مخ نوم به پرې کښېږدو" خوپالين نه تم کيده ،" په ګلاجان دې بختوره شي ، دی وحشي، هغه وحشي ، ښه سره جوړېږي . موږ يې دووته راولو او دی دځلور بولو ځنګله ته زور کوي." ګلاجان وويل ،" هسې بېنځايه لګيا يې ، زما او روهيلۍ تر مينځ هيڅ شی نشته ، ته مې خو ريې ، هغه مې هيڅ هم نه کيږي " پالين وويل ،" زه هم دهمدې نه ويره لرم ." خوکره کولی وويل ، " ته وار وکړه ، پريږده چې ګلاجان يو ځلی روهيلۍ وپوښتې چې هغه خپل نوم راکوی که نه ؟" وروسته نو ټولو دګلاجان نه وغوښتل چې دخپل وطن کومه بدله ورته ووايي. ګلاجان په عمر کې بدله حتی دځان سره نه وه زمزمه کړې ، حيران و چې څه ووايي بيا يې نوپيل وکړ " الو، للو للو ، للو للو ، خوب دې درشي په ليمو . الله ال ، الله ال ،موردې شيخه پلار دې غل ، الله ال الله ال ، دزنې سر دې نرکچور ." ټولو دې نا آشنا اوازته وخندل ګلاجان هم په خندا وويل ،"دادماشومانو دويده کولو بدله وه ." سوسی وويل ،"پوهيږو! " شپه هم په پخېدو وه . ټول يو دبل ځنګ کې آرام ناست وو او پخپلې يارانې يې په زړونو کې شکرونه ايستل .

يو يشتم څپرکی

په بل سهار دګلاجان او روهيلۍ تر مينځ په تلفون کې خبرې وشوې .

روهيلۍ : په دې کې ذې څه مطلب دی ؟

ګلاجان : هيڅ کره کولی دا تجويز وکړ ، ويل يې په غوږو ښه لګيږي .

روهيلۍ : ستا ټوټګ و !

ګلاجان : خدائکه مې کل هم کړی وي ، اوس يې منې که نه ؟
روهيلۍ : بس نو زه خو پکې څه نه وايم ، خو زما دبخته دې کمپنۍ ونه نړيږي .
ګلاجان : بخت وشنې ، يا ګټل دي يا بايلات.
روهيلۍ : خوښه ستا، يو بل زيری مې درکاوه . زه بله مياشت پيښورته روانه يم ،خپلو کيږديو ته .
رښتيا په کيږديو کې اوسئ ؟
تاته ټوکه ښکاره شوه ؟، دناصرباغ نه بره دښته کې زموږ داحمدزو دکيږديو څلې دی . زما پلار او مور ټول پکې اوسي . ماخو درته وويلې چې درازق دليدو دپاره مې ديو کال ويزه اخيستې وه ، اوس دوه کاله پوره کيږي ، زياتي نوکوچ دی .
رازق هم درسره ځي ؟
نه ، هغه دبيرته ستيندو نمت نه لري . وايي زه دلته کار کوم، ستاسو خرڅې به درليږم .
داخودې بد زيری وکړ ، زه سبا خدای پاماني ته درځم .
نه ، مه راځه ، درازق په دوو چندانې نه هواريږي . هسې خو يې خوښيږي، څوکه هر څومره امريکايي شي، پښتون خو دی !
نوکه پيښور ته درشم ،بيا دې ليدای شم ؟
داسې خونه !
نوځنګه به دې ووينم ؟
نه پوهيږم
زه پوهيږم .
څنګه ؟
بس زه پوه شه او کار مې ، زما او ستاخو ، په ياد دي چې دمستانګ دسپرلۍ وعده ده ؟
ته خو وعدې پوره کوې ، خو داځلی به يې شل نه کړې !

دوه ویشتم څپرکی

په دې اول کال دپالین دجدول دقراره کمپنۍ دیرش زره ډالره تاوان کړی و . ګلاجان او کره کولي خوپه خپل اټکل شل زره ډالره تاوان منلی و خو داسې باری هم دومره بدنه و . ښاري بانک دوی ته دوه لکه ډالره قرضه ورکړې وه او تربل کال پورې یې خپل پور هم نه غوښت . تاجرانو هم ورتـه ټېر ونـه ډېـولی وو، خو دګلاجان داسې هوايي مرستې نه خوښیدې . دکـره کـولي پـه حساب زیاتره پیسې په اعلانونو او موټرو لګیدلې وې . هر نژدې لرې تاجر ته یو خټکـی وریا، ددې او ګردو ټولښه ښارونو په بارو او شاپنګ مالونو کې پوسترونه. سوسـي وویل ، " ماته یو فکر را لویدلی دی ." پالین پــه ملنډو وویـل ، " دابـه اول ځل وي." ګلاجان وربادې بـرګ شـو " کـورې شـه نجلـۍ ! وایـه سوسـي څه فکـر درلویدلی ، خدای خو پوهیږي چې نن ورخ موږ هر فکر ته محتاجه یو!" سوسي غاړه تازه کړه ، " هغه د کالیفورنیا واده ته چې تللی وو ، پـه هغـې کـې ښایسته زیات افغانان و ، نوپه نورو ایالتونو او لویو ښارونو کـې بـه هـم پـه دې او بلې محلې کې دافغانــانو دګڼه ګوڼې مرکزونـه وي، دوی بـه جوماتونـه لـری ، ..." پالین غچ اخیستلو ته تیاره وه ، " ستا دفکر تکلیــف خـو دادی چـې ګډوډوي ، ذمتن نه یې سریزه اوږده وي، لنډه یې کړه چې څه وایې !" سوسي ، لکه دهغې خبره یې چې نه وی اوریدلې ، خپلو خبروته دوام ورکړ ، " ماویل ، دغه آفغانـان به غم ، ښادۍ سره شریکوی او دخپل وطن کړه وړه بـه کـوي . دپـالین خـبره چې لنډه یې کړم ، دوی به هرو مرو داسې دوکانونه هم لری چې هلته افغـانی مسالې، وریژې ، جامې ، ټیپونه او نور بلا بتر خرڅیږي . که موږ هغوی ته هم پـه خپل وخت کې خټکی ورواستوو نو داهم دخر ځلاو او اعلان ښه مرکزونه دی." کره کولي چکچکې وکړې ، " یاره شابس دې په تاشي ، پالین ! ته دې کمپیـوټر ته کړچ ورکړه . اول خو یې دالف ، افغان ، نه شروع کړه چې په هر ایالت کـې دافغانانو څومره ځایونه دي ." پالین ور ودانګل ،" ماته یې مه راښیـه ، زه خپلـه پوهیږم . سوسي دې خیر یوسي او زه بخښنه تـرې غـواړم . اوس پوهیـږم چـې هغه هم فکر کولی شي ، اول به دهر ایالت دمهاجرو مرکزونه بیا مومم ، ورسـره

په دهر ایالت دتلفون زیرو پاڼو ، داعلانونو پاڼوته لاړه شم . " ګلاجان وویل ، "پالین! موږ ته څه ګډه یې ، لکه ماته ژرنده ، بس راپیدا یې کړه . "

هفته پس پالین دافغانانو زیاتره مارکیټونه دتلفون او ادرسونو سره پیداکړل ، ټولوته یې په فیکس کې دراتلونکې اوړي داسقلانی ختکو زیری ورکړ او د هغوی نه یې ځوابونه وغوښتل . میاشت پس دځوابونو سلسله شروع شوه څه ناڅه سل دوه سوه داسې دوکانونه او مغازې ، زیاتره په لویوښارونو کې دافغانی، اوکله لاهم په شریکه دافغانی ، پاکستانی ، او هندی خوراکه بابو دوکانونه شته چې معمولاً خپل مالونه دیو څو لویو عمده خرڅوونکو نه چې زیاتره یې هندي یا ایراني دي،اخلي.پالین دهغوادرس هم پیداکړچوکره کولی ویل ، ولې دلالانو ته ګټه ورکړو . هغوی بیا دختکی نرخ نور هم ورزیاتوي . موږیې باید نیغ په نیغه دوکانونو ته ور واستوو.

در ویشتم څپرکی

ګلاجان یوه ورځ دانور دلیدو دپاره سانتیاګو ته تللی و . هلته یې رازق هم د افغانانو په یوه دوکان کې ولید. هغه ورته دشپې دپاتې کیدو ست وکړ ، ګلاجان هم ومنله . رازق په یوه لوی ، دیرش پوړیزه ودانی کې دوه کوټه یې اپارتمان درلود چې هغه ویل په بیه مې اخیستی دی ، خو ګلاجان ته دروهیلی خبره سترګوته دریده چې ویل ، زماورور هسې جوار ګر او خوشکه بانکه دی . یو څه پیسې چې په قمار خانو کې وګټی هغه بیا لږ چڼ کوي او څو ورځې پرې دخانانو ژوند کوي بیا بیرته ملنګ وي .

مګر په هغه شپه چې رازق پس له ډوډی لمانځه ته ودرید او بیا یې دده سره دچایو دپیالې په سر ، دخپل پلار او کوچاني ژوند کیسه په خوند خوند کوله ،نو د ګلاجان په قضاوت کې بدلون راروان شو. ویل یې ، " زه خوهسې جوارګر سړی یم ، رښتیا چې شرط تړل ، او دبخت ازمییل مې دوړکتوبه خوښیږي. کله به چې موږ کډه دکوم غره په لمنه واړوله او میږې به مو په ځنګله کې خوشې کړې نو هلکانو به ویل ،" رازقیه ، هن که دښتر په هوغه ونه وختې !" بس مانور نه کتل ، په لاس به مې لاړې توکړې او پړې هی به مې کړل ." دثبوت دپاره یې خپله خیته ګلاجان ته ښکاره کړه چې یوه ژوره لیکه پکې دسینې نه دنامه

تر غوټې بهيدلې وه. ده ويل چې داد خندنې ونې نه دښوييدو په وخت کې شوکارې شوې دي. رازق ديوه جهادي تنظيم نه شکايت درلود او ويل يې، "دوی په کوچانو اعتبار نه کوي او داسې يې ګڼي چې که دکوچانی ښه دکمونستانو سره کيده نو بيا دهغوی تذکرې ګرځوي، جاسوسی ورته کوي. کوچان هر چيرته اوپه هرې دښتې، لارو کودرو خبز دي، او مجاهدين خو هم په لوېو لارو نه ځی، له همدغو شيلو او خوړونو تيريږي، نو دکابل په هدايت کوچان خپلې رمې په همدغو ځايونو کې څروي. اوچې دمجاهدينو ټک راټک يې وليده نو بياله کيږديو، دکابل سره مخابره کوي ..." رازق هوښيار هلک ښکاريده، ويل يې، " مجاهدين هم ګرم نه دي، جاسوسان زيات دي او دکوچې خو يو عيب دادی چې وطن نه لري، پوله پټی نه لري، کله افغانستان او کله پاکستان کې وي، نو دوطن دمينې په ځای ددوی سره دورشو مينه زياته وي زموږ خپل متل هم دی چې کوچی دخپلو ميږو بنده دی او ميږې دورشو بنده ګان دي ..." ګلاجان وويل، خوردې راته ويل چې تاسو کوچيان يئ، خومانه منله. ته راته لږ بيان وکړه. رازق لاړ دچايو بله چاينکه يې راوړه، او بيا يې نوکيسه شروع کړه.

خورمې رښتيا ويل، موږ احمدزي يو، په احمدزيو کې بيا موساخيل يو چې داحمد زو يوه لويه او زوروره څانګه ده. زموږ نيکه، خدای دې جنتونه ورکړي، ملک خالو، په احمدزو کې څه چې په افغانستان کې مشهور و، دشاه-وليخان سره يې دسقاو په راپرزولو او دکابل په نيولو کې مرسته کړې وه. چې مامدزو کابل بيا و نه شو ساتلی او روسانو ته يې ورپريښود، بله خبره ده. خبره مې دخپل نيکه کوله، هرچيرته چې به پښتنو کې څه لانجه جوړه شوه، دلوګر ختيځ ته دتيزين نه بر په ازره کې زمانيکه ته به راتله. دخالو نيکه په سينه کې داحمدزو، بلکه.د زياترو پښتني قومونو تيره او نرخونه ټول جمع وو. دهغه قضاوت دکانی کرښه وه، خو هغه به بيا په خندا ويل، "هلکو، داحمدزو نرخ خو داوايي، دپلانکی قوم داوايي، خوزه هم يو نرخ لرم،" دده جرمانې به سپکې اوتل درحم سره ملګرې وې او ويل به يې چې که سخته يې ونيسو دخلکو ملاماتيږي، دا اوسني پښتانه دپخوانو په شان ججوره نه لري. ازره خو زموږ پدرې مينه ده جو بيا نو موږ هم ډير شوو او ځينو دژمی دپاره دخوست

شمال ختیځ ته توره اوبه منطقه خوښه کړه ، یوې ډلې په ننګرهار کې دموندو په رامتی کې دژمی ځای جوړ کړ. خو زموږ اصلي ټاټوبی ازره ده .

ګلاجان پوښتنه وکړه ، " پلاردې هر رمې لری ؟" رازق وویل ، " هو ، خو دنیکه دوران مې تیر دی او پلارمې هغومره حوصله نه لري . " ګلاجان وویل ، "ستا خور ویلې چې په کندوز هم ستاسو لاره وه ، دا رښتیا ده ؟" رازق وویل، "زما تره ، زالو خان هلته دچغچران دګوماو په کوچی بازار کې دیوه درانی کوچی سره لیدلي وو ، دهماغوی سره یې خیښي کړې او بیا وروسته یې زوی،دکندوز په سپین زر کې چیرته سرکاتب شو او تره مې کوچانی ژوند پریښود ، نوکله کله زموږ لاره هم ورباندې برابریده .

رازق خپل ساعت ته وکتل ،" اوهو ، داخونیمه شپه ده . ته مې په خپلو بابولالو سترې کړې !" ګلاجان وویل ،"مرکه دې هم خوږه وه اوپه دې هم خوشاله شوم چې یو څه دې راسره دزړه خوا له وکړل . دوطن نه احوال لرې؟" رازق د شیطانی نه په ډکه موسکا وویل ،" زه دې په مطلب پوه یم ، دروهیلی پوښتنه کوې. ټول شکر دی ښه دي .تیره میاشت مې زر ډالره ورمخابره کړل . ابامې وایي چې اوړی ته ایلبندونو ته روان یو." ګلاجان په وارخطایی وویل ،" ښه ؟ کوم ایلبند ته ؟" رازق وویل ، " پته نشته ، خوستا څه تلوسه ده ؟" ګلاجان په ټیټ غږ، لکه دځانه سره چې غږیږي وویل ، " څنګه یې درته ووایم ؟" رازق په خوش طبعی وویل ، " ولې ګونګی شوې ؟" ګلاجان ، لاهم غلی و . رازق وویل ، " چې ویې نه وایې ، زه څه پوهیږم چې څه خبره ده ؟" ګلاجان غاړه خوځلې تازه کړه ، " زه یو اطرافی سړی یم ، انور ښه دربه ویلی وي . دهغه کورنی خوټوله تعلیمیافته ده ، هغه خپله هم فاکولته لوستی ، خوماایله تر شپږم صنفه پورې درس ویلی دی . له اوو پشتو دهقانان یو . پلار مې اوس هم په وطن کې دهقانی کوي ، ..." رازق یې خبره غوڅه کړه ، " نو په مایې څه ، موږ هم دپیړیو کوچان او شپانه یو ، دا خوڅه شرم نه دی . ولې دمطلب ټکی نه وایې ؟ دروهیلی سره دواده سودا خوبه نه لرې ؟" ګلاجان په ډیر تکلیف وویل ، " لرم" رازق په مسته خندا وویل ،" په امریکا کې دې عمر تیر شو او لاهم دنجونو په شان شرمیږې . " رازق بیا دخبرو لوری بدل کړ،" پروژه

دې څنګه روانه ده ؟" ګلاجان وویل ،" تیز کال خو مو تاوان وکړ ، سږ کال تکیه خدای ته ."

ګلاجان چې په زړه کې هوښیار و پوهیده چې دیوه کوچانی سړي د څه شي سره ډیره علاقه ده ، ناصر باغ دکمپ دهغه دوکان په پته یې چې درازق نه یې اخیستې وه دروهیلی پلارته خط واستاوه . بس دخیر خیریت احوال او درازق سره دلیدو کتو خبر یې ورته ولیکه . بیا یې نوپه امریکا کې دغلې دانې دنر خونو په باب ورته ولیکل او هر ډالر یې په افغانیو ورته بدل کړ چې هغه تعجب وکړي." پنځه شپږ میاشتې پس ، پسرلی مهال وچې دصفدر خان احمدزي له اړخه خط راغی . دی پوهیده چې خان نالوستی دی ، په نرخونو په رښتیا چې حیران شوی و . دلیک په آخر کې داخبره راغلې وه چې موږ سږ ایلبندونو ته روان یو، رازق دې یو څه نورې روپۍ راواستوي .دلیک په بل مخ کې یوه کرښه وه ، " یو کال به نوره درته کښینم
زیارت خونه یې چې جنډې به دې ساتمه !"

ګلاجان دځانه سره وموسل .

څلیریشتم څپرکی

دګلاجان ګینګ دومره بوخت و چې ده به ویل دسرګرولو وخت نشته . دولسوالی ماهر په هرختکی دتصدیق ټاپه لګوله ،موټرونه دکیدل او دهر ولایت سره تلفونونه ، فیکسونه او عاجلې مخابرې روانې وې . کره کولي اوس ماهر شوی و . ختکی به یې ترپخیدوځلور ورځې دمخه وشکاوه چې په لارکې غوړه نه شي، دوکان ته په رسیدو پاخه شي . یوازې دکالیفورنیا او نژدې توابو ختکی چې په هماغه ورځ ور رسیدلی شو ، هغه یې یوه ورځ مخکې شکول . پالین نظر ټولو ته مصروفه وه ، اردرونه په تلفون کې اخیستل او کره کولي ته یې ورکول چې هغه یې په هماغه شمیر ور واستوی . سوسي په موټر کې دختکو دبارولو چارواکې وه . دهر ختکی لاندې نرم پلاستیکي پوکنۍ ځای په ځای وې . بیانو ددې او بل لړ ختکو ترمینځ چې ددې دپاسه یې ږدي ، فاصله دومره وي چې دموټر په ټکان پاسنی په کوزنی ونه لګیږي او ختکی ز(٥) ده نه شي. ګلاجان

خپله پښتو کوله ، ډرايورانو ، لاروو ، کليسا ګانو او تاجرانو تـه يـې وړيـا ختـکـي ورکول .

یوه هفته لا نه وه تیره چې پالین زیری راوړ چې دختکو خرڅلاو همـدا اوس هم نظر پروسړ کال ته پنځه چنده زیات شوی او خبره تریو لک ډالرو اوښتې ده .

کره کولي پالين ته وويل ، " نور بازار راګوره ځکه چې دختکی پسـل ايلـه يـوه مياشت وي او رانه خوساکيږي ." ګلاجان په خندا وويل ، " مـه وارخطـا کيـږه . داخو يې اوله دږکه ده . ماداسې کرلی چې نشالا دمنی تر آخره به يې ختم نـه کړې . دا چې اوس مووليږل، دا بې ذاته ځنګلي دي چې موږ يې خاده بولـو ، بله هفته داسقلانيو وخت راځی ، ورپسې دبرګ نی ، بيـا دارکـانی چـې اصلـي خوند داولې واورې درانګ سره پکې ځغلي ." کره کولی خپـل مـړه پـايـپ تـه کش ورکړ اوپه موسکا يې سروښوراوه ، " وحشی افغان !"

یوه ورځ چې دپروژې کار په دمه کې روان و ، پالین په بیړه دیوه لیک سـره راغله ، اعصاب يې خراب ښکاره کېدل ، " دې حره مو نو ، موږ ته جنجال جـوړ کړی دی او بهتره ده چې ژر يې چاره وکړو ." کـره کـولی وويـل ، " څه خـبره ده؟" پالين ليک ور کړ، ويې لوله !" کره کولی سوسي او ګلاجان هم راوبلل ، پـه لوړ آواز يې ولوست ، " ددې ليک له لياري ګلاجان افغان ته خبر ورکـوو ، چـې موږ ته ړپوټ را غلی چې تاسو دفدرالی حکومـت ، ګمرک اودبـوټو دکـنـټرول داداري له اجازې بغير ، ديو ډول بوټی ، ختکی ، تخمونـه امريکـا تـه راوړي . داکار دامريکا دفدرالی او ايـالتی مقرراتوخـلاف ورزي ده . ستاسـو دمعلومـاتو دپاره بايد ياده شي چې زموږ اداري ډير کوشش کوي چـې نبـاتي چينجـی او مرضونه ملک ته داخل نه شـي . دولسوالی اداره تاسـو تـه دوه هفتـې وخـت درکوي چې دبوټو دکنترول اداري ته راشئ او که اجازه نامه لرئ مـوږ تـه يـې راوښيئ ، له هغې نيټې وروسته که تاسو ددغه بوټی ، ختکی بهر ته ايستل بس نه کړئ نو قضيه محکمې ته سپارله کيږي .

ګلاجان دقهره سور شو ، "لاحول ولا ،" پالين وويل " زه پوهيږم چې دارپوټ خداکه غير دپادري نه بل هيچا ورکړی وي ." کره کولي وويل ، " پـالين رښتيـا وايي ، هغه ورځ چې زه کليسا ته لاړم نو پادري دګلاجان ډيره پوښننه کولـه او چې ما ورته دپروژې دکاميابی خبره وکړه ، هغه وويل چې دچرچ هغه پخوانـی

پیسې هم پرګلاجان پاتې دي او سږ کال خو به شل دیرش زره دخدای(ج) په رضا راکړي که نه ؟ ماورته وویل ، دچرچ وړې سترګې دې خدای مړې کړي . دپروسږ بسپنه خو ماپه خپل ، چک درکړه، پریږده چې سړی یو څه متره پیداکړي . خو پادري بله عجیبه خبره وکړه . ویې ویل ، ملک دهمدې خارجیانو دلاسه وران شو. ماچې دوی راوستل ، ماویل ګوندې زموږ ددین رڼا ، دجیزس رڼا به ووینې او راوابه وړي ، خودی او انور دواړه یاغی شول ،خیر دی دجیزس څاپیره دزمري ده .

په بله ورځ ګلاجان او کره کولي ولسوالۍ ته ولاړل . خپل کاغذ یې سکرټرۍ ته ښکاره کړ، هغې ورته د دالان په هغه بل سرکې یوه دروازه وروښوده . دفتر تقریباً خالي و . دوی منتظر کښیناستل . ډیر وخت پس څوک را دننه شو . ددوی په لیدو راغی او ګلاجان او کره کولي ته یې لاس ورکړ ، "مسټر ګلاجانه ، زه خودې پیژنم ، ته زموږ دولسوالۍ قهرمان یې ،کښینئ ، زه به قهوه درته تیاره کړم ، ګلاجان په تشکر سره وویل ، " قهوه دې بل وخت ته وي، اوس به په دغه کاغذ تیر شی ، چې موږ څه ګناه کړې ده ؟" مامور وخندل ، "زه پرې خبریم." کره کولي وویل ، " چا خبر کړې ؟" مامور مرموزه خندا وکړه ، " سر مه ورپسې خوږوئ، ګلاجانه ، تاسره داصلي زړو چې دې ملک ته دې راوړي وو، څه نمونې شته ؟" ګلاجان وویل " هو ، یو څه خو مې ، دبدې ورځې دپاره ساتلي دي ." مامور وویل ، " بس دهماغو یوه نمونه به راوړئ چې زه یې دلته په لابراتوار کې وګورم . " ګلاجان وویل ، " داکار به همدانن وکړم ، خو اوس که دموجودو ختکو خرڅلاو بند کړو نو ټول ورستیږي . مامور وموسل ، «ورځئ ،خپل کار کوئ او که چاپوښتنه وکړه ، ورته وایئ چې نمونه مو دولسوالۍ دپولیسو افسر ، روبین ، ته سپارلې ده ." بیا پاڅېد او کره کولي ته یې مخ واړاوه ، " ګلاجان زموږ دولسوالۍ هیرو دی ، قهرمان دی ، داځینې خلک ولې دومره بد نیته دي . ورځئ په مخه موښه !اوکه بیا درپیښ شوم یوه ترازه ختکې مې په تاپور . " دواړو ته یې لاسونه ورکړل . ددروازې پورې ور سره لاړ او چې ګلاجان روانېده په دالان کې یې ورپسې غږ کړ ، " داسې نه ده چې موږ دخپلو قهرمانانونګه نه کوو."

په بله ورځ ، ناڅاپه پادري دپالیز په سر را پیدا شـو . ګلاجـان ورغـی ، لاس یې ورکړ ، یو خټکی یې ورته ترازه کړ چې په ولاړې یې وخـوري ، خـو پـادري سرو ښوراوه ، " زه راغلی یم چې یو بد زیری چې زړه مې هـم نـه غـواړي خـو دمجبورۍ ورځې یې درکړم ." ګلاجان په خنـدا وویـل ، " مـوږ اوریـدلی دی . کښینه چې هم خټکی وخورې او هم زما یو څه عرض واورې ، چې بیا یو په بـل پوه وو . " پادري تکنی شو ،ترازه یې واخیسته او دپالیز نه بهر چې چوکی ایـښې وه پرې کښیناست ، ګلاجان سوسي او پالین ته غږ کړ . ټول ګینګ حـاضر شـو . ګلاجان ټولو ته په نوبت وکتل او بیا یې پادري ته وویـل ، " اول خـو بـه ووایم چې زه دټولې امریکې د احسان پوروړی یم . دپادری صیب خو نور هم. همده راته په اولو ورځو کې چې زموږ نه لوری لودن ورک و په امریکاکې دژوند کولـو لار راوښودله ، کوډله یې راته پیداکړه ،"بیا یې خپلوملګرو ته وکتل ، " دټولو نـه لویه داچې ماته یې داسې ګران دوسـتان را پیداکـړل . " کـره کـولي وویـل ، "افتخار خو زموږ دی چې تا غوندې خزانه مـو بیـا مونـده . " ګلاجـان خبروتـه دوام ورکړ ، " پادری صیب ! نو ګورې چې زه نمک حرامه نـه یم ، بلکـه نمـک حرامی او داحسان هیرول زما په وطن ، زما په خټه کې نشته . البتـه دا احسـان په پیسو نه شم پوره کولی، مګر دومره خوکولی شم چې دې ټولنې تـه ، کـه ښه نه شم رسولی ،بد خو ورونه رسوم داوړو بارنشم ، تیار خورنه شم او داکوشش ، زه لګیا یم کوم یې . پاتې شوه ددین خبره ، دلته خوتا سو وایئ هـر دیـن آزاد دی . جیزس ته دې زما سلام وي، موزس ته دې زما سلام وي .زموږ پـه عقیـده دوی په پیغمبرانو کې لوی مقام لـري او کتـاب پـرې نـازل شـوی دی . تقدیـر داسې پیښه کړه چې زه مسلمان یم ، زما عقیده په خپـل دیـن ده . زمـا پـیروي دخپل پیغمبر ده . که رښتیا وایم زه څنداني دخپل آسماني کتاب په معنا هم نه پوهیږم او امید دی چې کره کولي په خپلې وعدې ودریږي ، انګریـزي ترجمـه یې راته پیدا کړي او یاته پخپله ، پادري صیب ، که دا راته پیدا کړې نـو زه بـه دې نور هم پوروړی شم . په هر صورت زموږ دکتاب پـه یـوه ځای کـې راغلـي چې تاسو خپل دین پالئ او موږ خپل . پـادري صیـب ، تـاخو رابـاندې ډیـرې وسې وکړې،البته چې زما قسمت به پکې نه و چې عیسوی شم . نـو زمـا دخـبرو مطلب یو داو چې ستا سود کړي احسان منه وکړم او بل دا چې ووایم چې پـه

مانوره خواري مه کوئ او نه رانه دعيسوي کيدو تمه لرئ . پـوه شـوې پادري صيب؟"

پادري ډير ساعت غلی و . ګلاجان وويل ،" ماويل ، سږ کال بـه ، چـې شکر دی ايله په ګټه راغلی يو ، ښه مضبوطه بسپنه درکړم خـو بـهتره ده چـې ذرتـه ووايم چې دا مرسته سږ کال ، کال ته او هر کال ، هغو مهاجرو تـه استوم چـې دروسانو دلاسه يې ملک پريښی او دپاکستان او ايران په دښتو کـې بـې سر پنا شپې تيروي او زه فکر کوم چې ته به هم داراسره ومنـې چـې هغـوی مستحق دي."

پادري همداسې غلی له ځايه پاڅيد ، دټولو سره يې لاس ورکړ او دتـګ پـه وخت کې يې وويل ، "جيزس دې خير درپيښ کـړي چـې پـه کومـه بـلا وانـه وړې!" ګلاجان ورته وموسل او کره کولي ته يې سترګه وټومبله .

دپروسږ کال راهيسې خلک دګلاجان په خټکی روږدی شوي وو او هـره ورځ به يې دخپلو مارکيټونونه پوښتنې کولې چـې کلـه رارسـيږي . دا روږه پـه سره اوږي دګلاجان دخټکو درسيدو ښره سـمه راغلـه ، نـو دګلاجـان پـه اټکـل يـو څوکاله خو دهغو بازار تودو . ګلاجان پوهيده چې خټکی دچلـم پـه شـان يـو عمل دی او په تيره په روږه کې خونو چې يو ځلـی څوک پـرې روږدی شـي ، بيايې هر ماښام بې دخټکی په بل شی نشه نه ماتيږي . داځلی يـې پـه افغـاني مارکيټونو منلې وه چې د خټکی فی پاو نرخ به افغانانو ته ، دروږې په احترام شل فيصده را ټيټوی خوورسره به يو کاغذ هم ورکوي چې په هغې کې ليکلي چـې دنرخونو ټيټيدل دروهيلۍ دشرکت دي ، نه ددوکاندار لحاظ ، نو افغانان پـرې مات وو او هره هفته پالين هغه ليکونه چې په پارسي يا پښتو ليکـل شـوي وو پـه لويې ټوکرۍ کې ګلاجان ته راوړل ،ټول تشويق ، ټوله دعـا ،البتـه انتقادونـه او دنرخونو دګرانۍ شکايتونه هم وو .هر يو ليک ته ګلاجان په خپل خـط ځوابونـه استول . برسيره په دې ، ده يو دتلفون داسې لمبر هم درلود چې خلکو به وړيا لفونونه ورته کول او امريکايان ورته ۸۰۰ لمبر وايـي ځکـه پـه همـدې شروع کيږي .

منی مهال چې پالين ګلاجان ته حساب راوړ نو څه دپاسه اته لکه ډالـره پـه بانک کې وو. چې دټراکټورونو قسطونه ، سرې او موټرو ، موټر وانانو لګښت يـې

ترې وایست نـو دوه لکـه پـاکې پـاتې شـوې. دزمـې دواورو پـورې ګینـک پـه خوشالی هر ماښام مجلسونه کول . په همدې مجلسونو کې یـو مـاښام ګلاجـان اعلان وکړ چې دپسرلی پـه سـرکې پیښبور تـه دسفر نیـت لـري. اوس یـې نـو دمهاجرت شرطونه پوره کړي وو، امریکا یي پاسپورټ یې اخیستی و . دبانک نـه یې اویا زره ډالره دپیښبور ګرینډ لي بانک ته چې دانګریزانو دی انتقـال کـړل ، ددفتر کارونه خوبې هغې پالین کول او سوسی هم ورسره وه . کـره کـولي یـې خپل قانوني وکیل وټاکه او په بانک یې وکـالت ټاپـه کـړ . دګلاجـان دخـدای پامانی سـره داول نـه جـوړه نـه وه ، مظلـوم کاتـه ، پـه سترګو کـې داوښکـو ګرځیدل، اوله حده زیاتې خوږې خبرې، او ارمان یې بد راته او دنارینـه سـره وړنه ورته ښکاریدل . ګلاجان دوخته ، دمجاهدینو دیوه هیئت لـه لارې کنـدوز ته ، خپل پلار ته احوال لیږلی وچې پیښبورته راشي. داپریل پـه یـوه سـهار یـې ټکسی راوباله ، او ایسته هوایي میدان ته روان شو.

پنځه ویشتم څپرکی

دپیښبور دهوایي ډګر پولیس ، بلکه ټول پاکستاني افسران، هماغه اول سـر نـه ګلاجان ته لکه تور ماران داسې ښکاره کېدل . پخپلـه تـور نـري ، بریتونـه تـور نري، ږیره صفا خریلي ، ملیشه کمیس پرتوګ یازیږ جیمی یونیفارم په غاړه. بـس یو فرق چې راغلی و داو چې پخوا به یـې دانګریـز دوختونـو یوولـس ډزی پـه غاړه و ،اوس کلاشنیکوفونه . یو پولیس راغی دده تلا شـي یـې واخیسـته ، تـور کړکی لاسونه یې دده دوجود په هـر ځای ، حتـې دشـرم پـه ځای تـپـول ، پـه جیبونو خو ګوتې تیر را تیر شول . غلی او شرمیندوکی ښکاریدل خو ګلاجان پوهیده چې داسې په پټه خوله اچوي ، بخت وطالع ، که یې داړې ونښتې بیا دې پریښودونی نه دي . ده دامریکاپولیس لیدلی وو چې دکوچانو دکوټه سـپیو په شان غټ وونو که خوروري وو ، حق یې و . په ونه شپږ فوټه جګ پـه اوږو دوه فوټه پلن . دافغانستان پولیس قهرجن، انـدک رنجـه ، او پـه هیـڅ خـبره سـوک ځاپیړې ته رسـوي . خـو دپاکسـتان بیـانورې بـلاوې دي . ارامـه ،کـم خـبري دي،نیغ کاته یې نه زده ، بس یـادې بکـس تـه ګوري یـا حیـب تـه ." او هـو، داخودې ډالرې راوړي ، په دې څه کوې ، اپیم خو به پرې نه اخلـې ؟. هلکـه

ماجره ځان پوه کړه ، ډی ، ایس ، پی صیب له به دې بــوزم ......، پـه خـوب کې چې سړی سپی وینی چې هر څومره زور وهی ترې خلاصیدای هـم نشـي، او ژوبلوي دې هم نه ، یالکه چې څوک دوربینمو په تار و تړې ، هسې خــو نـرم پوست لګیږي خو چې زور وهی ، پرې راټینګیږي . ګلاجان په دې هم پوهېده چې دپاکستانی افسر ایمان دووشیانو ته خطـاوي . یـو زور ، چـې پـه رتبـه کـې زورور پرې راشي ، دی په یوې پته کې پیر غوړونه سلامی ورتـه ودریږي . بـل روپی . ګلاجان سترې و اوددومره جنجالونو حوصله ورسره نه وه نو یې پـه پته هم نه ، په ښکاره دوه شل ګیز ډالـري لوټونـه دواړو پولیسـانو تـه چـې یـودی تلاشی کاوه او بل یې په بکس لګیا و ونیول ، دهغـوی سـترګو تـه ځیر شـو. یـو خوداسې بیخاله راضي معلومېده ، لکه همدا اوس چې انزال شوی وي ، بـل ، لکه سپي ته چې هډوکی واچوې ، شاواړوله او په نورو مساپرو بوخت شو ، " بس جی ، دده سره هیڅ هم نشته ، ورځه ." یوه بل افسر چې په کونج کـې ولاړو او په هیڅ کې نه و ، ګلاجان ته خوله جینګه کړه . ګلاجان هغه تـه هـم یـو لـوټ ونیو . افسر دهغې لرګینې نانځکې پیښې وکړې چـې دوه تارونـه ور نـه ځوړنـد وي، ماشومان یې چې راکاږي نو ګوډاګی ورته سر ښوروي. په موسکا یې لـوټ واخیست او سریې دې خوا ها خوا وښوراوه ، "بس خان ،نو پیـښور تـه پـه خیر راغلې !"

دهوایي میدان نه بهر دخلکو ګڼه ګونه وه ، یـوه پـه بـل پـښې ایـښودې او دبتوپه شان یې غاړې جګې نیولې وې . خپل عزیـزان یـې صحیـح کـول چـې دمیدان دسیمي دروازې نه راوتل . دریشکو کاره واړه یون و چې هر یوه خپلـه مخکنی ارابه دبل نه مخکې کوله ، دپنډیانو غورځې، کنځلې او غوتې وې چـې دمسافردلاسه به یې بکسونه الوزول . په همدې کې دګلاجان بسترګو خپل پـلار له کتغنی پکړی نه وپیژاند ، خو ور رسیدل ګران و . پـلار یـې تـرور تـرور هـرې خواته کتل خو دی یې نه شو موندلی او که لیدلی یې هـم وای ، پیژنـدلی بـه یې نه و . ګلاجان دخلکو له منځه په زحمت لاره خلاصه کړه او هغه هم دپنډی برکت و چې بچ بچ یې ویل او دده بکسونه یې چې په سر ایښی وو ، بـهر وړل . پلار ته ورغی ، په ښنو کې یې پریووت .

شپږ ویشتم څپرکی

خارجی ته به ټول مهاجر یو شان ښکاري ، خو دهرې سیمې دمهاجروخالې، کمپونه او دفترونه بیل وي. دګلاجان پلار ، محمداجان هم دډېګری په هماغه بام اړولی وو چې یو وختې انور او ګلاجان پکې اوسیدل. اوس هم اکثر کتغنیان هماغلته وو او څوتنه دمحمداجان سره ګډ پیښورته راغلي وو. ټول دګلاجان په لیدو خوشاله وو او یو نفر لګیاو وطنی تیل پولاو یې پخاوه .دګلاجان پام شو چې یو بل بدلون داو چې دسکروپه ځای اوس اوجاغونه په ګاز چلیږي . هغه شپه ترناوخته ګلاجان دپلارسره دزړه خواله کول . محمداجان ورته دکلي او کرنې حال احوال او دمړو ژوندو بیان کاوه او ګلاجان په امریکا کې دخپل ژوند او کار بارخبرې کولې . چې دګلاجان دکیسو وخت به راغی ټولو به ورته غوږ نیولی و . په بله ورځ ګلاجان پلار پریښود او لاړ ګرنډلي بانک ته ، هلته نو ګلاجان ولیدل چې بیروکراسی یوازې په هوایي میدان کې نه ده ایساره ، پاکستان شموله ده . دده پاسپورټ او منې اړډر یې څو څو ځلې معاینه کړل ، دهغو فوټو کاپۍ یې جوړې کړې ، چې هغه اسلام آباد ته واستوي ، ډده نه یې نور ډیر تحقیقات هم وکړل او ګلاجان ته یې بیا هغه ډېره چې لسیزه پخوا لا دده او انور په زړونو کې لویدلې وه ، بیرته ژوندۍ کړه ، خو بیا به یې ځان بیرته راوپښ کړ او سربه یې د سربدالی نه خلاص کړ ، چې یره ، اوس هغه خوار ګلاجان خونه یم . په دوو کې وو چې دوی ته هم رشوت ورکړي او که نه، په همدې کې دبانک رئیس دشاتنې دفتر نه راووت ، دده پاسپورټ اومنې اړډر ورسره وو . خزانه دار ته یې وروڅه وویل ، هغه ګلاجان ته په دوو ګوتو اشاره وکړه ،" ماجره ، اسلام آباد ته حاجت نشته ،بس دلته امضا وکړه ، "پنځوس زرګیز ډالرونه یې دښیښې شاته دځان سره وګڼل ،بیا یې دګوتو سر په لاړو لوند کړ ، بیا یې وشمیرل ، نوهله یې بنډل ګلاجان ته ونیوه ، له هغه ځای نه ګلاجان په صدر کې پوست افیس ته لاړ ، یو پوست باکس یې کراه کړ. هماغلته یې پالین ته دخپل سفر معلومات ولیکل ، د پروژې پوښننه یې وکړه . نمت یې دا و دخپل پوست باکس پته او لمبر ورکړي.

په بله ورځ د کاکې والې ، مامې والې دغړونو سره ګلاجان او محمداجان په ډبګرې ورسم شول . ګوټ کې یو ټکسی ولاړو ، موټروان یې ویده و . ګلاجان هغه وښوروه ، چې راویښ شو نو دی او پلا ربې پوښتنې ټکسي کې کښیناستل . موټر وان سر په تعجب وښوراوه خوڅې دګلاجان سوټ بوټ یې ولید نو دتسلیمی په علامه یې پوښتنه وکړه ، " جی ، کوم پلو ؟" ګلاجان وویل ، " ناصر باغ کمپ ته ." په لارکې پلار وربانډې په غوسه شو ، " هلکه ، ډاټسنې خو په بورډ کې ډیرې وې ، تر هغه ځایه به سرویس کې لاړوو . یابه دې رکشه نیولې وه ، په ټکسي څه کوې ؟" ګلاجان خوږې خوږې پلار ته وکتل . کالی یې پاک و خو هم چپنه څو ځایه شکیدلې او مالوچ یې راوتلی وو او هم یې دپګړې لاندې دګلدوزی خولی پلتې کوزې په مخ زنګیدې ." پلار یې هم په خواږه کاته وویل ، " لیونیه ، زه دې پریښودم ، ته رانه لاړې . ماهم دنوروا جاره پریښووه، او اوس فقط خپله دوه جریبه زمکه کرم ." ګلاجان هیڅ ونه ویل . دپلار په لمر سوي مخ کې اوس د زوی دلیدو خوشالی یو څه سرخی راوستې وه . خپل لاس یې په کراره دګلاجان په سر او مخ تیر کړ او بیا یې مچ کړ.دده پلار هم کم خبرې وخو اوس احساساتي معلومیده ، مهاجرت ، اته کاله بیلتون ، ددیدن خوشالی .. داټول په کې غوټه شوی وو .

ناصرباغ کمپ دتنظیمونو و ، تلاشی او دشک کاته دبهرنی دروازې نه چې پاکستانی ملیشې یې ارخ ته قفسچه جوړه کړې وه ، شروع وو . په ګلاجان کې یې هماغه داتو کالو نوویره چې په امریکا کې ترې هیره شوې وه ، بیرته ژوندی کړه . خو بیا هم په الله بسم الله ورننوتل ، مینځ کې لوی جومات و اوګرچاپیره ترې کوډلې، دختو تیټ - دیوالـه کلاګانې، خیمې خورې وې دجومات نه بهرخو کسه سپین ږیري ولاړوو او په کوم شی یې بحثونه کول . محمداجان سلام واچاوه ، هغو په کبر ، په نیمه خوله علیک کړ او بیا یې ږیږ- کلی ګلاجان ته لر او بر وکتل . محمداجان وویل ، " پوښتنه عیب نه ده ، مور داحمدزو کوچانو دپینډې پسې ګرځو چې همدلته چیرته یې اړولي دي ." یوه سپین ږیري وویل ، " صفدرخان دغوخوبه نه ښیي ؟" ګلاجان وویل ، " هو، دملک خالو پینډه ." سپین ږیری وویل ، " د سیند نه پورې غاړه ، هوغه غونډی وینې . دهغې په لمن کې اړولي وو ، چې اوس به هم وي او که به نه وي ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمداجان روان شو. سپین ږیری ورپسې غږ کړ، " مورِ سره به موچـای چښلـی و." ګلاجان وویل ،" خدای مو وبخښه ، زمورِ تادي ده ." په لارکې محمداجـان وویل ، " دوی دې خوارشي په دې زړه نازړه ست . داهم ست شو چـې چـای به موڅښلئ و ، داهم دپښتنو ست دی ؟" ګلاجان موسک شو .

دغونډی په ډډه فقط دوه کیږدی وې چې له یوې نه نری لوګکی خوت . ببر سرو ماشومانو ترې دباندې لوبې کولې اویـو زیـړ سپی هـم ورسـره لوغړیـده . محمداجان له لیرې غږ کړ ، "هی ، بسلمانانو ، څوک نارینه شـته ؟" پـه همـدې کې یو سړی له کیږدی ووت ، لوی پټو یـې دځان چـپې ځکـاوه ، راغـی . بـې سلامه یې ددواړو سره روغبړ وکړ او محمداجان یې تـر لاس نیـولی کیـږدی تـه کش کړ . ګلاجان دځانه سره وویل ، "ست دغسې وي!"

یوې زړې ښځې له سترې مشې پس تیمي چاځوښه ، راوړه، دتغر په شان زیږ کالي یې وغوړاوه ، بې لاستي پیـالې یـې وربـاندې کیښودې او لـه لمنـې یـې دګورې څو تورې چکی په کالي تویې کړې او بیا لاړه درې تـودې ډوډی یـې راوړې . بیرته غیبه شـوه . چـای پـه خاموشـی وڅښل شـو . ډوډی ګلاجـان تـه تروسکنه لګیده څو ګورې دګرم دودجن چای سره خوند کاوه .

بیا یې نو وویل ، " عزیزانو ، تاسو خو کـوچـان نـه ښکـاریئ ، څنګه راپیـښ شوئ؟" محمداجان وویل ، " زمورِ دصفدرخان سره څه کـارو، دزوی خـط اویـو څه نورِ امانت مو ورته راوړی دي ." کوچی احساساتی شو،خپلې ښځې ته یې غـږ کړ ، " ماخی، راځه چې خپلوان دې راغلـي دي . " زړه ښځه راغلـه اوداخلـې چې دسیالانو په مینځ کې وه ، لرې ، پلو نیم کښو کښیناسته . " ښه زویه ، رازیـک جان ښه و ؟ هغه خو چیرته بل ملک کې دی ، دمـور پـلار یـې ورپسـې سـترګې دي، کله راځي؟" دښځې خاوند وویل ، " څه یې کوې ؟ پریږده چې هلته یو څه ګټه متـه وکړي چې دصفدرخان ، هغه څه چې دټولو کـوچـانو کـار ګډوډ دی ، میله ځایونه او ایلبندونه اوس ټول د مانیونو نـه ډک دي ، لارې دغلـو او وسـله والو نه ډکې دي ، مزه ګی یې نشته ." ګلاجـان وویـل ، " صفدخـان دوی اوس چیرته دي ؟" زړې ښځې ، دسـاره اسویلی سره وویل ، " وئ زویه ، هغـوی خـو یوه میاشت پخوا کډه وکړه ." ګلاجان وویـل ،" کـوم پلـو لاړل ؟" سپین ږیـري وویـل ، " زمـورِ دژمـی میلـه ځای تـه لاړل ، دخوسـت توروابـو تـه لاړل .

محمداجان خپل زوی ته وکتل او بیا یې پوښتنه وکړه ، " ولې لاړل ؟" سپین سرې ووېل ، " صفدرخان دپلار په شان سرزوری سړی دی ، بس ویلی یې، سر اوړی، بهسودو ته ځي ، هلته زموږ ایلبند دی." ګلاجان په وارخطایئ ویل ، " په خوست کې به یې ګیر نه کړو ؟" سپین ږیری ووېل ، " دانو دبخت خبره ده ، که هوا ښه وه ، لارې پاکې وې ، نو هغوی به چخچران ته روان شوي وي او که چاورته د ساړو او واورو او جنګونو احوال راوړ نو بیا به لا توره اوبه کې وي ." ګلاجان خپل پلار ته وکتل او پلاریې پاځید ، دخدای پامانی په وخت کې یې ووېل ،"توکل خدای ته ، موږ خو به یو وار خوست ته سر ورښکاره کړو چې بیا څه کیږي." سپین ږیری ووېل ، " خیریت خودی؟ په رازیک جان خو به څه پیښه نه وي شوې ؟" ګلاجان په خندا ووېل ، " هغه شکر رک روغ دی ، څه امانت یې راکړی او تا سید یې کړی چې خامخا به یې کورنۍ ته ور رسوو ." سپین سرې ګلاجان ته نژدې شوه ، بیایې ځیر ځیر ورته وکتل او کټ کټ په خندا شوه . میره یې په غوسه ووېل ، " په دې کې څه خندا وه ؟" سپین سرې ووېل ، " وربه شې خبر به شې " او بیا یې کټ کټ وخندل " نارینه په دې خبرو څه پوهیږي ."

دخوست شمال شرق ته توره اوبه پرته ده .پلار وزوی تر میرامشاه او بیا تر ژوره په موټر کې لاړل او بیا یې نودوه یابوان کراه کړل . توره اوبه نیمه دښته، نیمه غونډۍ ده . چې دوی ور ورسیدل هلته هم شپږ اته کیږدۍ لګې وې . یوه ځوانکې کیږدۍ ته بوتلل ، دکوم قسم اغزن بوټی اور په سم مینځ کې بل و، تریخ لوګی ترې خوت .یو بوډا په یوه کونج کې په لیمڅی پروت و او ټوخیده . ددوی په راتګ په ډیر تکلیف کښیناست او هر طرف یې امرونه کول چې هلئ، میلمه راغلی ، چای راوړئ . ښځې چې مخونه یې په لوګې کې پټ وو په بیره لرې او برې کیدې ، وتلې او ننوتلې ، چې دوی ته یې چای حاضر کړ . محمداجان دپټکی په شمله خپلې سترګې چې دلوګی دلاسه اوښکې ترې بهیدلې، وچولې . له چایه پس ،بوډا عذر وغوښت ، " یو څه ناسازه یم ." پریووت او بیرته یې شړۍ تر زنې پورې په ځان کش کړه . ګلاجان ووېل ، "کاکا، څه مریضی لرې ؟" هغه دټوخې وقفه کې ووېل ،" خدازده چې څه بلاده خو زړه مې تیکاکوی او ورسره دا ددووس ټوخې هم دی !" ګلاجان وووت او

شیبه پس یې دیابو دبارنه څه شي راوړل ، " هن ، داګولۍ درواخله ، توخې خو به دې نشالا چې غلی کړي. دا لوګی هم تاته ښه نه دی ." بوډا دبوتل تولې ګولۍ په ورغوی کې تویې کړې ، دچایو پیاله یې راواخیسته ، خو ګلاجان وویل، " هسې مه کوه . دوه ګولۍ اوس وخوره ، دوه سبا ته په همدې وخت ."
بوډا چې ګولۍ وخوړې، نو بیرته پریووت . ځوانکي دمیلمنو پیاله بیا ډکه کړه . دکیږدۍ نه بهر پرخ پرخ باران وریده او بوډا چې دمحمدا جان او ګلاجان دواړو دراتګ ددلیل تفصیل واورید نو بیا یې یوه خبره کوله او دټوخی داوږدې لړۍ دځنډنه وروسته یې هغې ته دوام ورکاوه.
" صفدرخان ښه سړی دی خو خالونه دی. خپل کوشش کوي، خو ملک خالو بیا نه پیداکیږي .په اوغانستان کې پیړۍ نیمه ، داسې یو هوښیار سړی پیداشي چې بسته قام ورپسې روان شي . بیانو دهغه کول چې هر څومره کوشش وکړي، د نیکه نخښه نشي ویښتلی . هسې مې خبر کوله . صفدرخان هم دګوتې غمۍ دی اوچې لر اوبر نورو ملکانو سره یې وتلې نو ډیر پرې دروند خیژي ، خو خلک دی دپلا ر سره تلی او بیا نو افسوس کوي چې یره دملک خالو خو دې مرګی نه وای ." بیا نو ډیره شیبه بوډا غلی ستمیده. ګلاجان خپل پلارته کتل . دکیږدۍ نه بهر چې دماښام تیاره راغله ، ایله بوډا په خبرو راغی ، "یره ځوانه دې دارو خودې خوب را باندې راوست . دصفدرخان پوښتنه کوئ ، هغه خو داووه هفتې کیږي چې ایلبند ته روان شوی دی. زه هم ورسره تلم ، خو دابدمذهبه مرض راباندې راغی. مزل د خوارۍ مزل دی ، چې کم وی ددوو هفتو لارده ،نو زه ورته اوس خو جوړ نه یم ، که څو ورځې راته ګورئ ، نو چې هوا یو څه ښه شي ،" بیا یې ګلاجان ته وکتل ، "او ددغه زلمی په لاس دې خدای برکت واچوی ،نو ګډ به سره لاړ شو." بیا یې نو په مهربانه‌لهجه ګلاجان ته وویل ،" ته خوخداکه کوچی یې ، نو چې هیڅ بې هیڅه ایلبند ته روان یې. خدازده چې څه پتنه دې جوړه کړې او څه ګوړې ماتوې خوښه ځیرک هلک راته ښکاره شوې. " بیا یې ځوانکی ته غږ کړ ، هلکه، نرسولا ، میلمنو ته به په هغه بله ، دمیلمنو په کیږدۍ کې ځای جوړ کړې، پام چې درنه وړی پاتې نشي . هغه تره خولی سپی به نن شپه زما په

کیږدی کې وترې چې میلمانه په عذاب نه کړی " ددې سره ګلاجان د دارو دزوره ، بوډا خوب وړی و .

۱۹ وه ویشتم څپرکی

. محمداجان دځانه سره ویل ، دانو ایلبند نه شو دبسوګی واده شو ، هیڅ ختمیدن نه لري . دخوست نه اوله شپه په چارلی ، بله په ترزی ، بله په واخې بچهٔ ، بیا متړه چینه ، المره ، سیدخیل ، دغلجی بیخته ، ددې خوار شوي پکتیا هیڅ خلاصیدن نه و . هر ځای کې یوه شپه کیږدی وهه ، ړنګوه یې ، لګوه یې ړنګوه یې چې ایله دولتخان ته ورسیدل . ګلاجان یوې عجیبې خبرې ته پام شو او هغه دا چې بوډاچې دنورو کیږدیو ځلکو تارو اکا باله ، رک روغ و او داول اوښ مهار همده نیولی و . هرې خواته یې په داسې شوق کتل ، یابه دروسی عسکرو یا مجاهدینو ویره ، خو داسې یې په لیوالتیا هره خواکتل ، ته به وایې خوند ترې اخلي . یو ځلی خو یې ګلاجان پاس دغره ډډې ته دځانه سره بوته ګلاجان ته دهر قدم اوچتول لوی کړاو و ، خو تارو اکا ، لکه ایله اوس په مستی راغلی وي ، دهوسی په شان په غره خوت او ګلاجان ته یې په لاس اشاره کوله چې راشه . دغره په سر وختل اوپه هغې بلې خوا یو خو ګامه ورکوز شول . دغره داځای تقریبا هواړو، تارو اکا یو څومتره لرې ، یو داسې ځای ته ورغی چې ګڼ بوټی او غنې ونې پکې ګورې وې ، د اغزو په مینځ کې یې یوه سمڅه رابرسیره کړه . تارو اکا پکې ننووت ، ګلاجان ته یې هم اشاره وکړه . سمڅ تیاره وه، ګلاجان یوه وړه بجلی چې دکلی پورې یې نښتې وه ، ور واچوله ، نری کړه وړه لاروه ، بیانو سمڅ ختمه وه ، اویو دیوال یې مخامخ راغی . ددیوال په اړخ کې یو ، لکه دډیوې دپای په شان رف کیندل شوی و . چې ګلاجان رڼا ورسیخه کړه نو یو بوت ولاړو ، چې ښه ځیر شو ، دوه بوتان وو، یو نر بل ښځه ، غاړې غجی سره تاو شوي وو، ډیره شیبه دواړو په خاموشی دبوت ننداره وکړه ، بیانو تارو اکا لاړې ورتوکړې او بیرته دسمڅې نه ووتل . تارو اکا دسمڅې تر څنګه په دمه کښیناست . ګلاجان هم دمه وکړه .

کوز یوه شنه دره ، غځیدلې وه ، چې بل سر یې دبراس لاندې ورک و او تارو اکا وویل ، ددرې په آخر سرکې دقاری بابا مرکز دی . ګلاجان په تعجب

وویل ، " دا بوټان خو عجیبه شی و . دا تاته څه معلوم وو؟" تارو اکا ، کـوز درې ته کتل ، " ماته ددې لارې کاڼی کاڼی معلوم دی . " ګوته یـې دیـوه بـل غـره خواته ونیوله ، " هوغلته دهغه غره شاته ، دسلطان صیب بند دی . چـې چاپـې ژوروالی تر اوسه نه دی معلوم کړی . خالواکا دې خـدای وبښي ، هغـه ویلـې چې یوه شپانه ورته کیسه کړې وه ، چې دبهسودو دکجاو په میله ځای کې تـرې دانګ دغره په یوه چینـه کـې ورک شـوی واو چابیادلتـه مونـدلی و . ګلاجـان وویل، " نو بیا دې لارې ورتوکولې ؟" تارو اکا موسک شو ،" یو خو دکاپـرو بـوټ و، بل نو ودې لیدل چې سړی او ښځه څنګه سره جوسر نښتي وو." ګلاجان نـه قانع کیده ، " نو ولې دې مات نه کړ ، یادې ولې راونه ایسته او دکابل خلکوتـه دې ورنه کړ ؟" تارو اکا ، وویل ، " یره دا زما اوخدای بښلی ملک خالو تـر مینـځ پټ راز دی . زه ورکوتی وم چې ملک بابا په همدې ځای کـې ، همـدا سمڅ راوښوده او بیا به هر کال ، دی له ازرې او زه له خوست نه راتلو او همدلته مـو په دولت شاه کې سره لیدل . دواړه ددې بوټ دیدن ته ورتلو . ملک بابا راتـه وویل ، تارو ګیه ، پام چې چاته حال ونه وایې ،که نه بیـا بـه وایـي ، کـوچـان بوت پرستان دي . ملک بابا ویل ، زه ددغه بوت جوړوونکي ته سـودا وړی یم ، چې دایې دخپلې محبوبا دپاره جوړ کړی او که خدازده دلته څوک اوسیدل څه خیل ژوند یې و." تراوسه بل هیڅا دابوت نه دی لیدلی اوته به یې هم نه وایې ته مې خوښیږې هم او بې هغې هم دبل ملک مارغه یې ، ماویل چې یـو نـادره سیل خودرباندې وکړم.

په درو ورځو کې دکهنه ده ، خڅک ، ټل هزار ، شش ګاو له لارې لـه غزنـي نه تیر شول او تارو اکا ویل چې دقاری بابا دمنطقې نه به شپه شپه تیریږو ، چـې دهغه د کوچانو سره جوړه نـه ده او داسـې مـو تلاشـي کـوي چـې دچاخبره داوښ په پچو کې هـم مخـابرې لـټوي . داوښانـو ګینـګرې یـې لـرې کـړل او دسپوږمۍ رڼا ته یې د عبدال بدین ، خل کله له لارې ځان دواغجان بیخ ، تـه ورساوه . هلته یې دوه شپې تیرې کړې او بیا نو د ، هـر کـه دانـی او کجـاو لـه دښتې ځان بهسودو ته ورساوه. البته په هر ځای کې یـې شـپه کولـه . بـادول ، اولیا چې ایله په یوه هفته کې بهسود ته ورسیدل. په ټوله لیار دګلاجـان او پـلار حال درهم برهم و . چـې بـه کیږدۍ لـکې شـوې دواړه بـه پـه کیږدۍ کـې

سرتوپی، بیحاله پریوتل خو کوچان هماغسې تر او تازه لر او بر کیدل او داوښانو سره یې ډو وغړپ ، او ددوی خپل دلوړ آواز شوربګت کیږدی ته راته .

اته ویشتم څپرکی

دامیر عبدالرحمن خان دفرمان له مخې کـوزه کرونـده دهـزاره وو او پـاس دغره ډډه دکوچانو. نه یوازې داویش و ، بلکه دهـرې کورنـی دکیـږدی ځای معلوم و چې لکه چې قوا له یې ورسره وي ، هیـڅ بـل کـوچـي پـه هغـه ځای کیږدی نه لکوله . شین سهار و چې ګلاجان دوریو او میرو بغ بوغ او دپـو نـدوو درزا راویښ کړ . سر یې له کیږدی وایست، هره خـوا ، دکیـږدو ترڅنګ میږې پنډې وې او ښځو لوشـلې ، وري هـرې خواتـه لوغړیـدل او ماشـومانو ورسـره شوربګت جوړ کړی و او چې به یې مور له کوچی خلاصه شوه نو خپـل کبلـی ته به یې وځغستل . له دښتې دختې بوی راته او دلته هلته ، یو نیم اوښ چو و . نارینه وو دکوخیو(پیخه ول) سره په خپلو میږو دورې کولې او کله یې یـو وری له دوو مخکنیو پښو نیولی ، د ځان پسې څکاوه . یـو لـوی لکیـور سپی ، عـاجز عاجز ورپسې روان و .

غرمه مهال تارو اکا چې دورځې دکار نه یو څه سـوکه شـو ، نـو یـې خپـل زوی، نرسو لاته په غوږ کې څه وویل او هغه دوه نوي کوځي راوړل . تـارو اکـا هغه په خپل لاس په ګلاجان او محمداجان واچول ، " بـس اوس نـو کـوچـان شوئ . بیـانو دی مخکـې ، محمداجـان او ګلاجـان ورپسـې ، مـخ پـه جـګه ، دصفدرخان کیږدی ته ور روان شول . تارو اکـا پـه لار کـې یـو ځای تـه ګوتـه ونیوله، " په اول کې دملک بابا کیږدی همدلته کوزې وې خو قوم ورته وویل ، چې دا شرم دی ، چې موږ ستانه بره کیږدی لګې کـړو ، نـو یـې همـدا ځای ، دغره څوکې ته نژدې ورته جوړ کړ، یوه مسته چینه هم تـرې راوتلـې ده . لویـه حجره لري ." بیا یې نو ګلاجان ته وویل ،" ګوره زلمیه ، احمدزي دپښتنو سـتانه دي ، داحمدزو تیره په ټولو درنه ده . موساخیل بیا پـه احمـدزو کـې دسـرقام دی، هسې خو عیسی خیل ، علاء الدین خیل او جبارخیل هم شـته خـو ملـک خالو په هغوی کې نه دی پیدا شوی . نن به هغه سړی وویني چې دملک بابا په ګدی ناست دی، نو ګوره چې ستا هر څه په زړه کې وي ." ګلاجان پـه خنـدا

وويل ، " بس درازيک جان خط او يو څه نور امانت ..." خو تارو اکا يې خبره غوڅه کړه ، " بس ماسره پنج وشش مه کوه ، هسې مې غاړه خلاصوله ، ځکه هم مې ډانکټر يې او هم مې ميلمانه ياستئ !"

محمداجان چې تر اوسه غير له يوې او شولو بل څه نه وو ليدلي او تر اوسه دټوپک په چل نه پوهيده دتارو اکا په خبرو کې يې يو پټ ګواښ او خبر داری نغښتی ليده ، يو څه ووېريد خو خپل زوی ته يې کتل چې تارو اکا ته ګوري او ورته موسک دی ، زړه يې يو څه په کرار شو . ګلاجان وويل ، " تارو اکا، زموږ نه خو دې لړمون بوټ راوښکه چې څه خونيانوته مو لاس ترلی بيايې :" تارو اکا کټ کټ وخندل ، " چې تارو درسره وي ، که صفدرخان مړ کړې ، مړی خوبه دې په سارا پرې نږدي ." محمداجان هم چې تارويې ليده چې موسک دی يوه وارخطا خندا وکړه .

﴿۲﴾

لومړی څپرکی

دصفې څلورو خواوته کټونه ایښی وو ، سرې نیالیچې اوله قالینو جوړشوي ، له بوسو ډک شوي بالښتونه وربانديې پراته وو . څوک نه و ، تارو اکا میلمنو ته دناستې داسې ست وکړ، لکه چې کور دهمده وي . محمداجان په یوه کې وغځید تارو اکا مخ په کیږدیو روان شو او ډیر ژر ځنډ پس يې دچایو چاځوښه او درې ګیلاسونه چې ګوتې يې په کې ننه ایستې وې ، راوړې. محمداجان چې دکتغنیانو په دود يې دترخو چایو سره بیحده زیاته مینه وه ، په لیوالتیا خپله پیاله ډکه کړه او همداسې سور سور يې سړپاوه . په همدې کې یو پیخول والا سړی دکیږدیو نه صفې ته روان ښکاره شو . ګلاجان چې په بالښت يې ډډه وهلې وه ، ځان راټول کړ ، یوه کمکی شانې وارخطایي پرې راغله . تارو اکا اعلان و کړ ، " هغه دی راغی"

صفدر خان په ونه جګ و ، ماش وبرنج لنډه کی ږیره يې وه . پوزه يې یو څه جګه وه خو دلوی مخ سره يې جوړېده . چې نژدې شو ، نو په خندا اول دمیلمنو او بیا دتارو اکا سره ترغاړې ووت اوبیا په څلورم خالي کټ کښیناست . بیا يې نو میلمنو ته له هماغه ځایه بیا سترۍ مشي ورکړه او تارو اکا نه يې پوښتنه وکړه ،" ستاراتګ یوزیری ، دمیلمنو لابل زیری ." تارو اکا پوهیده چې داپه حقیقت کې پوښتنه وه ، ویې ویل ، "داهم زما میلمانه دي او هم ستا ، په اصل کې خو زما میلمانه دي ، خوزه چلناک سړی یم ، ستا په حجره مې سیخ کړل ." بیا يې نو میلمنو ته وکتل ، مانا ستاسو دځواب وار دی . محمداجان غاړه صافه کړه ، " صایبه ، موږ دکندوز یو ، دامې زوی دی ، ګلاجان ." خان په خندا شو ، " نو ولې دې اول نه ویل ؟ ګلاجان خوزه پیژنم ، په پیښور کې يې یو خط هم رالیږلی و ، ځوانه ته چیرته او بهسود چیرته ؟" ګلاجان وویل ، " په اصل

کې مې دپلار دیدن ته راغلم ، خورازیک جان تاکید رابانډې وکړ چې زموږ کورته به خامخا یو ځلې ورځې. هغه چې پیښور ته راغلم نو تاسو کده کړې وه ، ماویل راځه هم به سیل وشي اوهم به درازیک جان سره خپله وعده پوره کړم ." صفدر خان مخ محمداجان ته کړ ، " دا تاسو کتغنیان ، لکه چې په وعدو کې ډیر ټینګ یئ. زه خبر شوی یم چې ګلاجان په امریکا کې هم خپلې وعدې پوره کولې " بیا یې په موسکا تارو اکا ته مخ کړ ، " رغازیک لیکلي چې ګلاجان هلته دځنګلی آسونو دسپرلی لوبه دټولو امریکایانو نه ګټلې وه . دایې تاته ویلی؟" تارو اکا په تعجب وویل ، " نه ، داهلک په خبرو کې دومره موزی دی ، لکه سود خور او درامان . بس غلی ناست وي ، خو خدای دې خیر ورکړي چې داسې دارو یې راکړل چې رک روغ شوم ." صفدر خان وویل ، " ددې بلې نه یې خبر نه یې ، هلک شل زره ډالره په همدې یوې سپرلی وګټل ." تارو اکا پوښتنه وکړه ، " دابه نو شل زره افغانی شي ؟" صفدرخان وخندل ، " نه بابا ، شل زره ډالره په افغانی دومره پیسې دي چې ایله یې ستا اوښ ، مستانه یوړی شي . " تارو اکا ، یو څه غلی و ،بیا یې په شمله خپلې سترګې وچې کړې ، "مستانه دخدای په رضا لاړ." صفدر خان پوښتنه وکړه ،" څنګه ؟ هغه خو رک روغ و ؟" تارو اکا وویل ، بچې مړی وروس په ټول. کې ماینونه شنلی ، موږ خبرنه وو، هلکانو اوښان څرول چې بم زما په پهلوان اوښ برابر شواو دوه غبرګې پښې یې ماتې شوې ، ایله تر چاړه ورسید." دګلاجان په یاد شو چې دملک تارو کورنی ده ته څو ځلې داوښ غوښه پخه کړې وه . ملک تارو ده ته حال نه و ویلی . صفدر خان دخواخوږی په علامه یو څه غلی و ، " په لارکې خوبه ماینونه نه وو ؟" "موږ چې راتلو ، لارصافه وه ، خو پاس بره ګی ډیرې لړې برې کیدې ، قاری بابا هم ډیرې بیشرمی کولې ، خو خدای ترې په لږو روپو خلاص کړو. تاسو څنګه ؟" تارو اکا وویل ، " نه ، په لار کې خیر خیریت و او په غزنی خو شپه په شپه واوښتو ." صفدر خان ګلاجان ته وکتل ، " بس نو بیا ستړی مشې ، خوبه لار کې به ډیر زحمت درباندې تیر شوی وی . څنګه و رازیک ، لا هم هماغه جوار ګری وه ؟" ګلاجان وویل ، " رازیک ښه تکړه و . بیانو له کټ نه کوز شو او خپل بکس ته لاړ، یو پنډوکی یې ترې راوایست ، بکس یې بیرته قلف کړ ، پنډوکی یې دصفدر خان په کټ ، هغه ته مخامخ کیښود. صفدرخان

هغې ته سرسري شان وکتل او بيا يې دتارو اکا سره خبرې شروع کړې . ګلاجان پوه شو چې صفدر خان داحمدزو دمشر په حيث بايد هم په ظاهره کې ځان نانګاره اچولی وای او چا يې ليوالتيا نه وای ليدلی . په امريکا کې به چې خلکو ده ته تحفې ورکولې، ده هم دشرمه نه پرانيستلې،خو هغوی به بيړه ورباندې کوله ، "خلاص يې کړه ." په خان آباد کې به چې چا جوړې يا جامې راوړلې نو کور به يا کورېنې به هيڅ ورته کتل نه ، چې ميلمانه به لاړل ، نو کور به يا کورېنې به په بيړه ، مخ ديواله ته واړاوه او غوټه به يې پرانيستله . تارو اکا ګلاجان ته وويل، "هلکه موږ خودې په دې دومره کمالاتو نه ووخبر ، وايي چې پوزه يې خاخي ، بلا ترې پاخي. ماته خودې کل هم ونه کړ ، هسې دې ځان راته ساده ګی ساده ګی کاوه ." صفدر خان چې دګلاجان وارخطايي ليده نو خبره يې واړوله ، " سړ کال خدازده چې دګوماو او آبول بازارونوته لاړ شو ، بس هر چيرته جنګ تالان روان دي." تارو اکا وويل ، " ګوماو او آبول خو دهزاروو منطقې دي ، داوريدو د قراره په کابل کې سيد رازم (صدراعظم) کشتن يې بولی که همداسې کومه بله بلا ، خو اصلي نوم يې علی سلطان دی ، کمونس دی ، هزاره دی ، نونه دوی په وروسانو غرض لري او نه وروسان په دوی ." صفدر خان وويل ، " داسې به وي ، خو اوس ايرانيان رابهيدلی دي . چا ويل چې هر چيرته ، داذان په ځای اوږدې قولې وباسي ، بس تورې پګړۍ نرۍ عينکې ، خلک په اوغان پسې ورشکاري ، بې هغې هم دهزاره وو ،ان داودرامانخان دوخت نه دکوچانو سره جوړه نه ده ، وايي دموچی خونه بې هغې هم خوساوه چې باران پرې وشو نور بوی يې هم وايست ، نو ويريږم چې مرګ ژوبله رانشي . " محمداجان سوال وکړ ، " دا آبول اوګوما ويې بيا څه شی دی ؟"صفدر خان تارو اکا ته وويل ،" ته خوچاته غږ وکړه چې دوډۍ راوړي ، تاسو به وږی يئ !" تارواکا پاځيد دصفې دژۍ نه يې چاته نارې کړې " نرسو لا، های نرسولا " بيا يې غږ کړ ، په دريم غږ يې خواب راغی " درځوږسومه !" صفدر خان وويل ، " دادکوچانو بازارونه دي ،دکوچانو هم نه ، دهزاره وو، ترکمنو ، ايماقو او کوچانو لوی بازارونه همدا دي . آبول دهري رود سهيل ته ، دبندبيان کوز اړخ ته ، دچغچران نه ديوې ورځې مزل دی ، ګوماو بيا دهري-رود قطب ته په اجرستان (غرجستان) کې دی . داستاسو کتغنی کوچان ،

درانی هم هماغلته راځی . زما ورور ماموړ(لوغان) په همدې دورانیو کې خیښي وکړه او بیا اوس په کندوز کې میشت شو ، کوچاني ژوند یې پریښود، هماغلته مامور دی ، زما زوی رازیک جان او لور دواړه دهماغه په کور کې لوی شوي دي او یو څه لیک لوست یې هماغلته په مکتب کې زده کړی . کله کله زه هم ورځم ، دترکستان پریماني ماهم لیدلې . " محمداجان وویل ،"نوولې هماغلته زمکه نه اخلې او ده شین کیږې نه ؟" صفدر خان تارو اکا ته وموسل ، " څه وایې؟ " تارو اکا وویل ،" دمږې ګیډې پاړسي ." په همدې کې ډوډۍ راغله دصفې په مینځ کې یې یو لیمڅی وغوړوه او ټول ورکوز شول . دصفې لاندې د چینې نری لښتی کوز بهیده ، لاسونه یې پکې پریولل . ګلاجان غوښتل دخپل بکس نه صابون واخلي خو په خپل نیت پښیمانه شو . ټولو په ګډه په دوو لویو ښانکو کې ډوډۍ وړه کړه ،بیانرسولا دیوې بلې تتۍ نه کورت ورتوی کړل او دیوې ارکارې نه یې غوړي پرې وروجغول . دګلاجان په تالو کې په اول ځل دلس کاله پخوا وطنی خوراک خوند غوټۍ وسپړدې . پس له ډوډۍ دماسپښین داوداسه ، لمانځه وخت شو . امامتی پخپله صفدر خان وکړه . ګلاجان تر اوسه هم نه پوهیده چې هغه به سواد لري او دده خط به یې خپله لوستی وي .

تارو اکا تر لمانځه وروسته لاړ او نرسولا ګلاجان او پلار یې یوې کیږدۍ ته چې صفې ته نژدې وه بوتلل . دشپې ډوډۍ هم پلار او زوی یوازې وخوړه . نرسولا ویل ، صفدر خان کوچانو کوز مرکې ته بیولی دی .

په بله ورځ صفدر خان مخکې ، نرسولا، دچایو دپتنوس سره ورپسې دمیلمنو حجرې ته راغلل. بهر هوالړه سړه وه ، بیګایو څه باران وریدلی و . دشودو سره پوڅه او کوچ هم وو چې دتناره د تاودې ډوډۍ په سر ویلې کیدل . نرسولا یې په سر بوره دوړوله ، اول یې خان ته او بیا میلمنوته ورکړه خوخان خپله ډوډۍ محمداجان ته ورکړه ، " زوروره میلمه او کوربه خو پیژنه کنه !" پس له چایو ، خان وویل ،" نرسولا ، دازلمی درسره میږو ته بوځه ، زړه به یې تنګ وي، زه و محمداجان خان به دلته مرکه وکړو ." ګلاجان خپل پلارته وکتل، هغه ورته په ډاډګیرنه موسک شو ، " خان صیب رښتیا وایي ، څه دبوډاګانو په شان په کیږدۍ کې پروت یې ، ځه ورځه دکوچانو ژوند وګوره." بیا پاڅېداو دنرسولا پسې له کیږدۍ وووت .

دویم څپرکی

نرسولا او ګلاجان د صندوخان د کیږدیو دپیندې تـر څنګ روان وو . دیوې کیږدۍ مخې ته یوه نجلۍ ولاړه وه او له لیرې یې دوی ته کتـل ، خو ګلاجان پوهېده دا امریکا نه ده ، نو لاره یې ورکړه نه کړه او همداسې وریب دنرسولا پسې ، غره نه کوز دښتې ته ورښویېده .

شیطان ورته ویلې چې یو ځلې خوشاله وګوره خو ګلاجان پوهیده چې دټولو کیږدیو نه خدای بلا سترګې دده څار کوي او دپښتنو هغه دود ور په یاد شو چې که دې ښځه مخې ته راغله نو هر څومره دې چې زړه وي نیغ ورته کتلی شې ،خو چې ترې تیر شوې او بیا دې شاته ورته وکتل ،خون دې په خپله غاړه . کوز په دښته کې څو سترګې لګیدلې توري رمې وې . ګلاجان پوښتنه وکړه ، " داټولې دخان دي ؟" نرسولا وخندل ، " دولس کوچان پکې شریک دي." ګلاجان وویل ، " ماته ټول یو شان ښکاري ، دا بیا څنګه بیلوئ ؟" نرسولا وویل ، " هره میږه خپل بچی پیژني او هر کوچی خپله میږه دبینادمانو په شان ، په بوی په رنګ ، په غوږو ، هر مال هم له بله بیل دی ." ګلاجان نه قانع کېده ، " بنیادمان خو نوم لري ، ژبه لري ؟" نرسولا کټ کټ وخندل ، " میږه هم غږیږي ، خوته یې په لوز نه پوهیږې . پاتې شو نوم ؟ راځه !" یوه میږه یې را ایساره کړه ، دغوږ په څوکه یې د چاکونښه وه ، " په دې باندې دتارو اکا نوم لیک دی . " ګلاجان یو څه خجالته شو . نرسولا وویل،" هغه سپی وینې ؟ چې سترګې پټې ، پروت دی.ته وار وکړه ." بیا یې نو یوه میږه په شا کړه او هلته لرې یې یوې بلې رمې ته یووړه او خوشې یې کړه .ناڅاپه د وریو بغارشو ، دتارواکا سپی را پاڅید ، په تراټ ، هغې بلې رمې ته ورغی او خپله میږه یې په منډو منډو تر هغې ځغلوله چې بیرته خپلې رمې ته راغله . سپی بیرته پریووت اوسترګې یې پټې کړې . نرسولا ګلاجان ته وکتل ، "پوه شوې؟" ګلاجان وویـل ، " بس منم دې ." یو وړوکي هلک خپل ډانګ ته تکیه وهلې وه . نرسولا ورغږ کړ ، " هلـه ، خوټې ، منډه کړه ، یو تالی راوړه ." هلک لاړ او دلرې کیږدۍ نه یې دلرګي یوه کاسه راوړه . نرسولاورغی یوه میږه یې په کـې راولوشله ، دشودو نـه لابـړاس خوت چې ګلاجان ته یې ونیوله ، ګلاجان هم بې غمـه پـه سرواړوله ، یـو څه خوږه لوړې لګیده .

ماسپښین مهال چې بیرته پاس وختل ، نرسولا لاړ چې ګلاجان ته ډوډۍ راوړي.محمداجان یوازې په کټ ناست و ، ګلاجان پلارته کتل خو هغه لګیاو ، په یوه چاقویې دپښو نوکان نیول کوز په دښته باندې دوو ټپوسانو درمو او شنیلو دپاسه دورې کولې، یو کارغه هم ورپسې روان و او کله کله به یې په هغو باندې غوټې کولې ، دګلاجان هم تلوسه وه چې خان به یې پلارته څه ویلي وي او هم ویریده چې کار خراب شوی نه وي . پلار یې وویل ، " لکه چې کار مشکل شو ." ګلاجان چې په عمر کې یې داسې موضوع دپلارسره څه چې دهیڅا سره نه وه برسیره کړې ، دشرمه سور شو خو دزمري زړه یې په ځان کې ځای کړ ، " څنګه؟" محمداجان وویل ،" دخان دبوجه زما پلارهم نشي وتلای" ګلاجان وویل ، " دپیسو خبره ده ؟" محمداجان وویل ، " یوه خو داده ، هغه دوه جریبه زمکه چې ماورته ګرو کړه ، په هغې کارنه کیږي . تاخوبه هم یو څه راوړي وي ، که نه ؟" ګلاجان موسک شو ، " ابا، نو زمکه دې ولې ګرووله ، ماسره پیسې پریمانه دي ." محمداجان وویل ، "څومره؟" ګلاجان وویل ، " بس پریمانه ، ته غم مه کوه ." پلاریې چاقو بیرته بند کړ ، " نو ، بس راویې ګنه !" ګلاجان صفې ته نژدې کیږدۍ ته لاړ ، دیو واړه بکس سره بیرته راووت . " هن، شل زره ډالره ." پلار یې چې دلوټونو بنډل ته وکتل نو یو څه په مایوسۍ یې زوی ته وکتل ، "بس همدایو بنډل ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، "ابا ، دا دامریکا پیسې دي ، ډیرې درنې دي ، خان یې په قدر پوهیږي " محمداجان لا ټکنی و ، " دانوڅو افغانۍ شوې ؟" ګلاجان وخندل ، " څه ورپسې سرخوړوې ابا، داسې یې وګڼه چې سل جریبه مځکه پرې اخیستلی شې ." محمداجان وغوړید ، "بس نو کاروشو ، خو اوس یې بل دنامسلم باچا شرط ایښی دی . " ګلاجان وویل ، " نور څه غواړي ؟" محمداجان وویل ، " وایي ، نجلۍ دې امریکاته نه بیا یې ، په پیښور کې دې کور واخلي ، په ناصرباغ کې یې کوم لوی سرای ، چار دیوالی موندلې ده ، وایي هماغه دې واخلي او کور دې پکې آباد کړي ." ګلاجان په فکر کې شو او بیا یې وویل ،" دابه هم خدای آسانه کړي." پلار یې وویل ، " ښه شو، ماناته نور امریکاته نه ځی. " ګلاجان وموسل ، " ابا ، ته نه پوهیږې ، خان داکور دځان دپاره غواړي، بس نور یې غم مه کوه ، ورسره ویې منه !"پلار په مینه وروکتل ، " مردارې سترګې وخورې!"

خان یو څو ورځې نه و ، نرسو لا ویل ،تللی دی دکوماو بازارته ، خدای دې خیر کړي چې دهزاره ګانو نه ژوندی راووزی . په هغه شپه تارو اکا دوی میلمانه کړل . اوس نو دهغه میرمن ، پدمه ، دمیلمنو سره ښه بلده وه ، دګلاجان نه یې دکاپروشین سترګو پوښتنې کولې . ګلاجان به هم خپل ځواب د هغې دسات تیری دپاره نور هم رنګین کړ ، تولو به وخندل خو محمداجان به زوی ته بد بد وکتل . پس له ډوډی پدمې دخپلو پوښتنو لوری بدل کړی و ، "ګلاجانه ، ولې دې هماغلته کومه ببرسرې نه کوله چې اوله دې بسلمانه کړې وای او بیا دې نکاح ورسره ختلی ." ګلاجان وویل ، "ورکې که دکار شی پکې نه و ." پدمې وویل ، روهیلی خو نورې کیسې کوي ." ګلاجان غلی شو ، وایي، دهغه ځای خلک داسې پیمخې دي ، لکه ښاپیری "ګلاجان وویل ، "ښاپیری نه ، سرې بیزوګی." پدمې خبره نه پریښوده ،" په روهیلی خوبه دې سترګې نه وي سرې کړې؟" ګلاجان پلارته وکتل هغه وویل ، "نه بابا ، داحمدزو سیالی څوک پوره کولی شي ؟" پدمې وویل ، "دارښتیا ده خوزړه چې مین شي بیا سړی اور اوبوته ځان اچوي ." تارو اکا وویل " ته نو زیاتی غلې سه ، میلمانه مه ځوروه ." خوپدمه ابی نه ایساریده ، " ته هسې ځان نانګاره اچوې ، تولې کیږدی پرې خبرې دي . زه خو پرې خوشاله یم ، خوکه خدای دا مامله خرابه نه کړي ." تارو اکا وویل ، " خرابی په څه کې ده ، ګلاجان ښایسته زلمی دی ، احمدزی به نه وي خو پښتون خو دی ، په امریکا کې به یې کار بار جوړ وي ، نو خرابی پکې چیرته ده ؟" پدمې ابی وویل ، " هسې ماسره سودا وه چې خان نور اګر مګر پکې راونه باسي ." تارو اکا په خندا وویل ، " نو ته ولې سودا کوې؟" پدمې ابی ګلاجان ته وکتل ، " داتور سکاڼ داسې راته خوږ ډی ، لکه خپل ورور. ګلاجان له شرمه سور شو .

تارو اکا موضوع واړوله ، " هلکه ګلاجانه ، راځه چې لاړشو ، دغرځو ښکاردرباندې وکړم." "۴۳" ...ان وویل ، " زما دلیندې سره ښکار زده ، دتوپک ښکار مې نه دی کړی ." تارو اکا په تعجب وویل ، " داڅنګه کیدای شي ؟" محمداجان وویل ، "رښتیا چې موږ کتغنیان چندیانې دتوپک شوق نه کوو .زه خپله ، میرګن نه یم خودلقې په جنګ کې یوځه دتوپک سره اشنا شوی وم، هغه مې هم اوس هیر کړی ، هغه وخت دنباله پورتوپکونه وو چې ازبکو ، ملتیق باله

او دابراهیم بیګ نه یې ولجه کړي وو."تاروااکا پوښننه وکړه ،" دابیا څوک و ؟"
محمداجان وویل ،ابراهیم بیګ دازبکو یو مشر و چې یاغي شوی و ، دبلشویک سره یې په جګړه کې ماتې خوړلې وه او په بدخشان افغانستان ته را اوښتی و ، هغه وخت هشت نفری وه ، مانا په اتو کسانو یو عسکر . زه په همدې کې عسکرۍ ته جلب شوی وم او دابراهیم بیګ سره مو جګړه کوله .شاه محمود خان وزیر دحرب و ، لکه چې روسانو ویلي وو چې افغانستان دې ابراهیم بیګ ته پناه نه ورکوي او حکومت هم منلې وه او موږ یې په ابراهیم پسې لیږلي وو.
هماغلته مې دټوپک چل زده کړ، خو موږ په کتغن کې چندیانې دټوپک کسب نه کوو او چاچې داصلي ځای نه راوړی وي هغه ټول زنګ وهلي او لوګو تور کړي دچت نه سرپه ځیرې خوړند دي ." تارواکا وویل ، " راځئ یوه تماشه دروښیم !" دوی یې یوې بلې کیږدۍ ته روان کړل . په کیږدۍ کې یې نیالیچو او لیمڅیو دډیرۍ له مینځه یو ټوپک راوایست ، "داکلاشنیکوف دی ، روسان په همدې جنګ کوي ، دایې چینایي ساخته دی ." یو بل یې راواخیست ، " داشل ډزی دی ، نورخوښه دی خو دروند دی ." همداسې یې پسې تومانچې او نور نوي نوزی ټوپکونه را ایستل . دیوه بل کونج نه یې له یوې متۍ ، دناک په اندازه تور غونډاري راوایستل " دې ته ګرنیټ وایي ، بس لاسی بم دی ، داکرۍ وینئ ؟ داپه یوې ستنې پورې نښتې ، چې ستنه راوباسئ او داشی اړتاو کړئ نو بیا زورور بم دی ." محمداجان کلا شنیکوف توپک دې خواها خوا اړاوه ، یوځلې یې دکیږدۍ نه بهر یوه میږه په نښه کړه ، خو بیا یې بیرته توپک تارو اکاته ورکړ ،" داخودې لوی میخزین جوړ کړی دی ، په دې څه کوې ؟" تارو اکا وویل ، " وسله ښه ده ، دنارینه وو ګاڼه ده ، ګلاجانه هسې دې عمر بې دتوپک دنیشې تیر کړی دی . داس سپرلي څه کوې ؟ خپل دښمن بوټ راواړوه ."

دریم څپرکی

یوه هفته تیره شوه خود صفدر خان درک معلوم نه و . ګلاجان ترور و ، ډیر یې زړه کیده چې یو ځلي یې روهیلۍ لیدلې وای ، خو امکان یې نه و . تارو اکا به هره شپه یاد دوی کیږدۍ ته راته اویا به یې دوی وربلل . بده یې لا داچې هره ورځ به بره ګۍ کوز د بهسودو په ښار الوتلې، ددوی دغره په لمنو به

یې هم دورې کولې اوبیا به ورکې شوې. یو سهار وختي ، صفدر خان بیرته راستون شو ، دچای په وخت یې ویل ،" دبازارونو خونده نه وه ، هزاره گان کوچانو ته برگ وو، جاسوسان هم ډیر وو ، داسې خلک چې مور پخوانه وولیدلې ، لرو برکیدل ، بره گی هم ډیرې الوتې ، په دې مو امنا وکړه چې زیاتي نو دهزاره گانو خبره ، " او کابل گنده شده .." صفدر خان دتارو اکا نه پوښتنه وکړه ، " میلمانه خو به نه وي درنه خپه شوي ؟" محمداجان وویل ، " نه، سات موښه تیر شو ، دتارو اکا میخزین مو وکوت ." تارو اکا وخندل ، " د خان چې وګورې ، زما به درته دلانځکو ننداره ښکاره شي . " صفدرخان وویل ، "یره، نور دلته هم گذران مشکل دی ، لکه چې دکوچاني ژوند نه لاس په سرشوو." محمداجان وویل ، " په دې لالهانده ژوندکې مو څه لیدلي ، ما وویل ، په کندوز کې به مسته زمکه درته واخلم ، پاتې عمر به مو اوبه په نس کې تاودې شي . " صفدر خان په جدي‌لهجه وویل ، " محمداجان خانه ، ته دکوچانو دعیش نه څه خبر یې ؟ بس په یوه ځای ، لکه جای بند غویان پراته یئ ، هماغلته زرغونیږئ ، هماغلته مرئ . کوچاني ژوند یوازې دشودو او غوړو تنده نه ده ، یو قسم ته آزادی ده ، دخدای دزمکې پیژندل دي . موږ دزمکې سینه نه خیرو ، څه چې خدای دزمکې نه راوباسي ، بس په هماغو شومه کوو . زما ورور اوس دزمکې بنده دی ، سبا به دزمکې بندیوان شي ، زمکه به میراث خورو ته پاتې شي . زمکه دخدای ده ،بل بنی بشر دهغې مالک نه دی ." محمداجان وویل ، " دا اوښان او میږې هم دخدای مال دي ، تاسو به ترې ځئ ، دوی به پاتې وي."

صفدر خان ومومسل ، " بیغمه اوسه ، که میږه ده ، که اوښه ټول زمونږ پسې راروان دي. خو زمکه به پاتې وي او زمیندار به یې په نس کې ننوزي ." گلاجان دبحث داړولو کوشش وکړ ، " نو اوس ، ستاسو فیصله څه ده ؟ بیرته هوارې ته کیږئ او که پاتې اوړی همدلته تیروئ ؟" خان وویل ، " نه ، بلې هفتې ته بیرته ځو . یو څه میږې مو په آبول کې واخیستې ، هغه چې راورسیږي، بیا نو کوچ دی.

په هغه شپه ، لکه چې دپلان له مخې وي ،گلاجان دتارو اکا سره سم بل کوچۍ کره په میلمستیا لاړل،او محمداجان د صفدرخان سره پاتې شو . پس له

دوړی خان وویل ، " دایوه هفته مې په آبول کې ستا په جرګې فکر وکړ . ته خپه نه شې ، ګلاجان ښه سنګین او پوه سړی معلومیږي . مادرته حال نه دی ویلی ، خو رازیک جان هم په خطونو کې دهغه صفت کړی او دخپلوي اشاره یې رسولې وه ، نو ګویا هغه هم راضي دی . روهیلی خو یې نه وایي خو دمور دقراره یې ، لکه چې هغې هم په امریکا کې ورسره لیدل کتل کړي . که دپیسو خبره وي خو زه ښه خبر یم چې ګلاجان دختکو ښه مست تجارت روان کړی دی . خو زه پکې زړه نازړه یم . خپه کیږې به هم نه ! " محمداجان وویل ، "نو ولې ؟ موږ درته سیالان نه ښکارو ؟ بیشکه چې احمدزی زموږ ستانه ، زموږ مشران دي ..." صفدرخان خبره ورغوځه کړه ، " نه ، دسیالی خبره نه ده ، پښتانه ټول یو مني دي ، نیم مني پکې مه غواړه . زما دې ته سودا ده چې نجلی هم درازیک جان په شان رانه ورکه نسي ، بل اولاد خونه لرم ، بله دا چې که خدای دا بلاوې لرې کړې ، نو زموږ ژوند خو تاته معلوم دی ، شپه موپه میرتون ده . اوس یې پریښودای هم نسم ، دملک بابا وصیت و چې قام به سره یو لاس ساتم . خدازده چې زما دلاسه پوره ده که نه ، خو بنده دخپل کوشش پورې ګرم دی . نو نمت مې دادی چې نجلی همدلته په خپل قام کې خوندی کړم ، رازیک جان هم را وغواړم او بس کوچانی ژوند دی ، نن دلته سبا هلته ، تیروو به یې ، قام به هم پیغورونه نه راکوي ، چې نجلی دې هم پردي ته ورکړه او هم دې پردی له لاسه لاړ . که ګلاجان سل وارې وایي چې په پیښور کې پاتې کیږي ، خو زه چې دده دکار و بار نه خبر یم طاقت به ورنسی او ظلم هم دی چې دده کارتیار جوړ دی او زه یې وربانډې ورانه کړم ."
محمداجان وویل ، " سودا په رضا ده ، خپله لور دې ده ، خپله خوښه دې ده ، ماخو خپل زوی درته پیشکش کړ ، ستاټول شرطونه مې ومنل ، چې ته یې نه قبلوې ، نو تیره په خپل ځای درنه ده ، موږ ته رخصت راکړه ، سبا درنه روان یو." بیانو ډیر وخت خاموشي وه . دواړه په فکر کې وو . په همدې کې ګلاجان او تارو اکا دمیلمستیا نه راستانه شول .

په هغه شپه پلاراو زوی تر نیمو شپو دزړه خواله وکړل او په آخر کې ګلاجان وویل ، "ابا ، نوره نو یوه لویه تیره پرې راواړوه او سبا ته به له خیره پیښور ته روان شو ، بیا به یو څو خوږې شپې سره تیرې کړو ، زه به دې کاغذونه سره سم

کرم ، ویزه به درته واخلم او بدر به دې امریکاته بوزم . زه بې هغې هم چندیانې په دهقانۍ نه پوهیږم ، هسې دړندو په ښار کې یو سترګی باچاوي ، ته به هر څه راته سم کړې. دصفدر خان خبره هر ځای دخدای زمکه ده ، بس هماغلته به سره ګډ اوسیږو ، چې ملک ته مو خدای رڼا راوستله ، بیرته ځو او ګروکړې زمکه دې اور واخلي ، د چاخبره نیم کندوز به درته واخلم." محمداجان وویل ، "سمه ده ، اوس نو بچیه ویده شه چې سبا اوږد مزل لرو، ربنتیا دلارې پوښتنه به کوو چې په کومې پوستې برابر نه شو ، خو دسبا کار به سبا کوو ، مالمونځ نه دی کړی، بس ته ویده شه ." چې ګلاجان بړستن په سر راکش کړه ، محمداجان په مینه ورته وکتل ، ورغی او دبړستنې پیڅکې یې دلیمڅي لاندې ټینګې کړې او په کرار غږ یې ویل ، " چې بچی مې دییلاق ساړه ونه وهي ." ګلاجان سرله بړستنې وایست او پلارته یې وموسل .

څلورم څپرکی

بره ګۍ له لرې ښایسته ، ښویې ښکارې او غږیې هم نرم او یکنواخته وي ، خوله نژدې بیخي بل وړ وي . ټول دا وسپنې سیخونه ، مردار رنګ ، څه دپسرلي دخوشایانو په شان شنه ، څه خیرن تور ، غږ یې یوه بلا ، هغه شمال او سیلۍ چې شاوخوا ترې تاویږي او دوړې په هوا کې هغه یې لا بله بلا . پیلوټ یې ، لکه میږی ، دوسپنې ټوپۍ په سر برګه تنګه کورتۍ ، تور ملاوستنی چې توره تمانچه ترې راځړیده . پلار او زوی دکیږدۍ له وره ورته کتل چې دصفدر خان او تارو اکا سره غږیږي . محمداجان دسفر بکسونه په یوه خره باندې چې دلارښود کوچي سره یې یو ځای کرایه کړي ووټینګول . یوڅه ډوډۍ ، خواږه چې نرسولا بیګا شپه ورته راوړي وو په خره باندې سر باري کیښود ، بیا یې په خریداری نظر ورته له لرې وکتل چې با رټینګ او انډول برابر دی که نه ، یو څو ځلې یې نور هم بکسونه سره ومنجول، پړی یې ټینګ کړ، دکتې پیاړمه او تانګ یې سره راښکل صفدر خان لا هم دهلیکوپټرې دپیلوټ سره په کوم جدي بحث لګیا وخو غږ یې دومره جګ نه و چې دوی ته ورسیږي . محمداجان او ګلاجان یو څه انتظار وایست او خانونه یې دخره او دخپلو دشاپیټو سره مشغولول چې که خان خدای پامانۍ ته وزګار شي .

تارواکا راغی او دوی ته یې دتګ اشاره وکړه ، محمداجان او ګلاجان ورسره روان شول . کوچې ددوی تر شا خر دصفې نه مخ په دښته روان کړ . دوی چې له صفې کوزیدل صفدر خان پرې غږ کړ، " څنګه بې خدای پامانی روان شوې ؟" بیا یې دپیلوټ سره څه وویل ، او دوی ته راغی . په کراره یې ګلاجان ته وویل ،" زه خودلته په مشالفت اخته سوم، نو دابنه سوه چې تاسو پښې وباسئ ، دروس په بچیانو اتبار نسته ، که خبر سی چې ته دامریکا نه راغلی یې ، تاته به هم بلا بوته کړي ؟" ګلاجان وویل ، " دوی ولې راغلی ؟، ستانه څه غواړي ؟ صفدرخان په ټیټ غږ وویل ، " کابل ته ، که شوروی ته ، که خدازده کوم دکاپر ملک ته مې بیا یی . نجیب رالیږلي دي ." ګلاجان وویل ، " که په زوره دې نه بیا یی ، نو ورسره مه ځه !" خان موسک شو ، " چې دزور خبره نه وای ، نو بیا دهلیکوپترو سره ولې راتلل . نه وینې چې پنځه کسه برچه پک نور لا هماغلته په بره ګی کې دده امر ته تیار ناست دي ؟" ګلاجان تاروا‌کا ته وکتل او بیایې وویل ،" پنځه توپک والا نوڅه دي ؟" مګر خان نور مهلت ورنه کړ، " بس ځئ ، الله مومل ." بیا یې ګلاجان ته وکتل ، غاړه یې ورسره ورکړه ، "ته ښه تکړه ځوان یې ، خوخدای به مودخپلوی نصیب نه وکړی . رازیک جان ته به زموږ ډیر سلام وایې او ورته وایې به چې بخت وشنې ، که پلار دې له دې دړکې ژوندی راووزي ." ګلاجان ، محمداجان او تارو اکا دصفې نه کوز او کوز مخ په دښتې ورشیوه شول .

تارو اکا ډیره لارددوی بدرګه وکړه ، بیا یې کراه کړي کوچې ته هدایت ورکړ چې په کومو لارولاړ شي او چیرته شپه وکړي . دخدای پامانی په وخت کې محمداجان وویل ، " تارو اکا ،د خان ددې مامليې نه خو ماته دوینو بوی راغی ." تارو اکا وویل ، " ښه نو ، خیښې همداسې وي ، کله کیږي اوکله نه کیږي ، تاسو مه خپه کیږئ ، دوینې دبوی خبره مه کوئ ." محمداجان وخندل." دخیښې په خبره خوموږ بیګالویه تیره کیښوده ، هغه مې نه ښودله . زما مطلب ددې هلکوپترې راتګ او ددوی ګوابښونه وو. زه په دې کې دحکومت کوم چل وینم ، چې صفدر خان ته کوم ضرر، خدای مه کړه . ونه رسیږی . " تارو اکا وویل ، " نجیب هم ځان په احمدزو کې ورګډوي .څوځلی نور یې هم په صفدر خان پسې احوالو نه لیږلي وو، خو هغه ډیر سخت ځواب

ورکړی و، ویلې وو چې تا داحمد زو پوزه په روسانو غوڅه کړه ، نورتـه د هیڅـا زوی نه یې . خو داخلې یې وسله وال سړي رالیږلی او که بویې تـه والله اعلـم که نور دژوند څکه وکړي . دایې تاسو سره پښتو وکړه چې رخصت یې کـړئ او که نه تاسو هم پکې لټاړوئ " ګلاجان وویل ، " هغه بله ورځ دې دوسلې په بـاب څه ویل، " تاروا اکا وویـــل ، " مـا ویـل دنارینـه ګانه ده ." ګلاجـان وویـل ، " نـو داګانه، داپسول به کومې ورځې ته ساتې ؟" تارو اکا محمداجـان تـه څیر شـو ، "څه بلوارباندې جوړوې که څه بلا ؟" محمداجان وویل ، " تاسو دپنځو وسـله والو دمقابلې نه یئ ؟" تارو اکا په خپلې سپینې ږیرې لاس تیر کړ . " تر کسـتانیه ، دومره سره یې مه خوره." بیا یې له ډیر څنډ فکر وروسته وویل ، " بـس چـې یـو ځلې تاسو په خیریت دکنډونه واړوو، یو فلان خو به ورته جوړ کړو." محمداجان خپل زوی ته وکتل چې په تعجب پلارڅاري، بیا یې وویل ، " ګلاجانه ، لکه چې زموږ شپه دهندو لاندې شوه . تارو اکا ، ته خو ، ابې ته وایه چې ترخـې چـایې راجوړې کړي ، ترکستانی خوچای ناخورده جنګ نشي کولی ،نو بیا بـه داستا فلان جوړ کړو. خو اول به خان ته احوال کوې چې په هر رقم کیږی، خپل ټګ به تر سبا څنډوي، که نور نه شو نو پیلوټ اوملکري یې ټول میلمانه وساته . "

پنځم څپرکی

په همدې وخت کې ،هلته دصفې په سـر ، صفدرخـان او پـرچمـی پـه دوو کټونو څنګ په څنګ ناست ووخو خبرې یې دیارانې نه وې تریخ بحث روان و.

- په دې خونه شو چې نجیب الله به خپـل قومـی بولـې او زمـوږ پـښې بـه وهې.

- مادرته وویل ، چې په هغې مامله کې زه نــه وم ، هغـه داشـرارو او تاسـو ترمینځ وه او کوم جاسوس به خبر ورکړی وي .

- هو ، زه هم همدا وایم ، خو دا جاسوس ته وې .

- داخودې ډیره سپکه خبره وکړه ، ډیرسور او شین کیږې ، ډیر بربړوایې !

- داځکه چې دخلکو زور راسره دی ، دخلکو زور دخدای زور دی .

- زه دتاسره دبهسودو دنګ نه نه ویریږم، خو وایم دلاس غوټه په غاښوولې خلاصوئ .

- صفدره ، زما سره دومره وخت او دومره حوصله نشته چې دلته درسره پنج وشش وکړم . بس پیګیر صیب غوښتی یې او زه دې بیا یم .

په همدې کې دتارو اکا زوی مختیار ستمیدلی صفې ته راوخوت، دپیلوټ پنځه تنه توپک والا دصفې څلورو خواووته برچه پک ولاړو . خان ته یې پټه اشاره کړه . هغه چې ودرید نو سپایانو برچې ورته نیغې کړې خو منصبدار سروښوراوه او توپک والا توپکونه بیرته اوړو ته کړل . صفدر خان او مختیار له صفې کوز شول اویو څه سره وپسیدل . مختیار روان شو. صفدرخان په بیرته راتګ کمزورې موسکا وکړه ، "زما خیال دی چې دوه اوښان په ماین لګیدلي دي ، نه پوهیږم چې ستاسومایونونه دي او که د اشرار و خو زمااوښان پکې ښت شول ."

پیلوټ وویل ، " چې بدګرځی، بد به پرځی. " صفدرخان په زور وخندل ، "خلقي صیب ، په هر شی لګیږه خوزما داوښانو نه لرې ګرځه ، اوښان خو اشرار نه دي چې ځورلې ورته کوې !" پرچمی په غوسې خبره بل خواته واړوله ، "بس روانیږه چې پیګیر صیب درته منتظر دی ! صفدرخان وویل ، " په تانه پوهیږم خوداحمدزو دود دادی، چې ډوډی دربانديې ونه خوري ، دکور نه یې تللی نشي ."

بیا یې مختیار ته چې سپایانو دصفې لاندې کښینولی ورغږ کړ ، " هلکه ته ولې غلی ناست یې ، غرغړې ته خومابیا یې.هله ورځه میلمنو ته ډوډی راوړه !" چې هغه روان شو نو بیا یې ورغږ کړ ،" هغه بل سپایی ته یې هماغلته بره ګی ته یوسئ چې هغه خواره کی ګزمه کوي ." په خپله خان ویالې ته کوز شو او چار اندام یې وکړ ، بیا یې شری وغوړوله اوپه لمانځه ودرید. سپایانو هم په بیړه اودسونه وکړل او دخان شاته ودریدل . پرچمی په غوسه شو خو سریې ښوراوه او نور یې هیڅ ونه ویل .

شپږم څپرکی

ګلاجان تارو اکا ته وویل ، " نوره وسله دې ستاوي ، فقط دوه تمانچې او هغه ګرنیټونه راواخله ." پنځه ګرنیټه یې تر ملا وځړول ، " اوس به هغوی په ډوډی لګیا وي ، همدا تره غونی ماښام یې وخت دی . " چې بره ګی ته ورسیدل نو نرسو لاهم هماغلته دسپاهی سره ناست و ، ډوډی یې ورسره

خوړله. تارو اکا په نرسولا په قهر شو ،" هلکه ، دخدای نه نه ډاریږي چې ډوډی دې په خاوره ایښې ده ، داځنګه پښتـون یـې ، دمیلمـه سـره سـړی همداسې کوي؟"

سپاهی یې پاخاوه اولړ لړې په یوه جګه یې خپل څادر ورته وغوړاوه ، "بس کښینه او ډوډی په کرار وخوره . هغوی خو به خدازده څه پولاوونه خوري خـو ستا په برخه سړې وریژې او مستې رسیدلې دي ، داځه قسم میلمـه پالنـه ده ؟" سپاهی هم دننګرهار سړی معلومیده ، ویې ویل ، "موږ هم خدای وهـي او هـم موبنده. هم مو اشرار وهی او هم خلقیان، دهیڅ بنې نه شوو. "

تارواکا خوږه مرکه ورسره شروع کړه ، خوپه ترڅ کې یې پـاس د غـره ډډې ته کتل چې دصفې نه څوک راروان دي که نه .

ګلاجان نرسولاته اشاره وکړه او دواړو ځانونه دبره ګی شاته ورسول ، هلتـه یې یویودغه پنځه ګرنیټونه دبره ګی دوسپنیزو اربو لاندې کیـښودل ، دواړو بـه اربه په اوږو یو څه ښوروله او یوه ښویه ډبره یې تر لاندې کولـه او ګرنیټ بـه یـې ورباندې کیښوده ، بیا یې بیرته ارابه وربانديې راوستله. داکـار سخت و ، ځکـه بره ګی درنه وه ، نو دوی مجبور و چې اول دهغې لانـدې ځای یـو څه غـوچ کړي بیا تیره پرې کښیږدي ، ګرنیټ به یې وربانديې کیښود او بیا به یې دتیـږې لاندې نورې ننه ایستې همدومره چې ګرنیټ دتیږې او دبره ګی دارابې لاندې ښه مضبوط شي . بیا نو ګلاجان په ځان کلیمه تیره کړه اوپه اتیات یې دګرنیـټ ستنې وښکلې .همداسې په خاپوړو بیرته دبوټو له شاتارو اکا اوسپاهي ـ لمه تـه ورسیدل . تارو اکا وویل ." څنګه شو، کټی مو دمیږې لاندې کیـښود؟" ګلاجـان وخندل ، "کټی نه و ، ډډی و. میږې په اول کې په ښکرواهه خو بیـا مـو یـو څه دمور دپچو غوشایي په ډډې پورې وموښل ، ایله یـې ومانـه ." تـارو اکـا وویـل "دابې پیره شی همداسې تکارې وي ،دبل په بچي پی نه راپریږدي ."

هلته دصفې په سر هم د ډوډی په سر دپیلوټ او صفدر خان تر مینځ موافقـه راغلې وه یو څه یې ډوډی مخې ته دریده ، ځکه هغـه هـم پښتـون و اویـوڅه دصفدرخان تجویز ورته معقول ښکاره شو چې دابښه کار نه دی چـې هغـه لاس ترلی په هلیکوپټر کې بوزی اودټول احمـدزي دښمنـی پـه غـاړه واخلـي . یوڅه دپیګیر سره د خان دپیژندګلو دعوه هم وه . پیلوټ که پرچمی وکه یې په

روسیه کې تحصیل کړی و او د ک ج ب روزنه یې لیدلې وه خو پښتون و او په دې پوهیده چې دسپین ږیرو اوملکانو سپکاوی ښه نتیجه نه ورکوي . ده ته دا ارزښتونه مقدس خونه ښکاریدل خو په مارکسستي تحلیل دهغو خیال ساتلو دده د هدف سره مرسته کوله او هدف تر هرشی مهم و . نویې پس له ډیره فکره وویل ، " خان صیب دخپلو زړو اوسپکو خبرو معافی غواړم، هسې مې پیشرو کاوه او که نه ماته خو معلومه ده چې په موږ پښتنو کې ، بیا په تیره په احمدزو کې چې تیره یې په ټولو درنه خیژی ،دداسې خبرو کول ناروا دي ، خوزه هم مجبوروم. اوس مې چې ستا نمک وخوړ ، نو همداسې به وکړو .موږ به رخصت شو ،خوپه دې شرط چې راسره لاس راکړې چې ترسبا غرمې پورې به ضرور ولسوالۍ ته حاضرېږې . " خان وویل ،" که ژوند و ، نشالا چې همداسې به شی !"
پیلوټ پاڅید ، په هغه نورو کټونو باندې چې دده پنځوباړی ګارډانو ډوډۍ خوړله هغوی هم په عسکری بیړه دکټونونه ښکته شول او په داسې حال کې چې دځینو لاسونه لا غوړوو اوځینو شخوندونه وهل ده ته تیارسئ ودریدل .
پیلوټ ددې دپاره چې خپل جدیت وښيي ، بې له خدای پامانۍ له صفې کوز شو، یوه سپاهی لاسي برق نیولی سپایان ورپسې ، هلکوپتر ته روان شول . هلته محافظ لا دتارو اکا سره په ډوډۍ ناست و ، هغه هم ټوپ کړ . پیلوټ وویل ، "دابوډا څوک دی او چا اجازه ورکړې وه چې هلکوپترې ته نژدې شي ؟" تارو اکا وویل، " بس ئو یوه مړی ډوډۍ مې راوړه چې میلمه وږی لاړ نه شي ."
ددې سره تارو اکا روان شو ، خو شاته یې میلمه ته وویل ، "بس نو ماخو درته ست وکړ چې شپه همدلته تیره کړه ، سبا به دې زه په اوښ ورسوم ، خو..." پیلوټ خبر ورغوڅه کړه ، "بس نو ډیرمه ټتیرږه ، سپاره شئ ." په خپله دهلکوپترې چارچاپیره وګرځید اوبیا سپور شو .

ګلاجان اونرسولا لرې په تیاره کې دبوټی ترشاپټ وو، تارو اکا چې ور ورسید نو هغوی کش کړ ، ټول په ګونډو شول .هلکو پتره یو ځلی چالانه شوه خوبیرته مړه شوه ، بیا چالانه شوه او ډیر ساعت ځای په ځای چالانه وه ، دلوګیو غوړاسکې ترې هره خوا ختلې او پیلوټ ریز ورکاوه چې ماشینونه تاوده او نلکۍ صافې شی . بیا نو ، داوښ په شان الوتکه سره ومنجیده ، دګلاجان زړه په درزاشو ، هلکوپتره یو څه په هواشوه ،خوبیرته کښیناسته ، بیا جګه شوه ، په

همدې کې ګرځ شو .هلکوپتره لږه لرې راپريوته خو ورسره لويه چاودنه وشوه اوټول ملک رڼا شو.

ګلاجان فکر کاوه چې اوس به ټول دکلاشنيکوفونو سره ترې راودانګی اوپه دوی به يې راپريږدي . دوی هم دتارو اکا وسلې تيارې نيولې وې.خو ديوې چاودنې پسې بله هم راغله او دادوسلو د صندوقونو وه ، هرې خواته دمرميو شغهار و. ډيره شيبه پس غږو نه او شغلې غلی شوې، خو هيڅوک راونه وتل ، هماغلته ستې شوی وو. تارو اکا ووبا ، " ارمان مې دمحافظ دی ، ماورته وويل چې شپه پاتې شی ،خواره کی هسې جلبی عسکر و...." له لرې نږدې کوچان دلالتينونو سره دغره په ډډه راروان وو .تارو اکا ټولوته ويل چې ، نور نه پوهيږو، بره ګی ځنګه اور واخيست ،بس چې په هوا شوه کوم ماشين يې خراب شو که ځنګه خو اور يې واخيست ، البته چې ټانکی به يې اور اخيستی وي." کوچان ژبون وهلی ولاړ وو او دهلکوپترې ننداره يې کوله چې اوس يې هم له ايرو دلته هلته لوګي ختل .

اووم څپرکی

دصفې په سرتياره کې صفدرخان ، تارو اکا ، ګلاجان ، محمداجان څلور واړه دصفې په دووکټونوچې سره نژدې شوي وو ، مخامخ ناست وو ، دلالټين رڼا يې تته کړې وه . صفدرخان په کرار غږ وويل ، هلکوتوره خوموو کړه ،خوزه مولکه چې په دې قمار کې بايلودم ." تارو اکا وويل ، " خبره خوورانه ده خو هغوی به داسې ونه ګڼي چې بره ګی موږتباه کړه ، خو بياهم دلته ستا پاتې کيدن نه دی په کار ، همدانن شپه به کډې بارکړو ." خان وويل ." خطر خوزيات دی ، خوهلته په آبول کې زما تقريباً درې سوه ميږې پاتې دي او که دغو ميلمنو ته نه وي ، تاته خو تارواکا معلومه ده چې کوچي ته ميږې داسې دي ، لکه ناموس ، زه چيرته هغه پريښودای شم ؟" تارواکا وويل نو ځنګه چل کوې ؟" دلته خوستاپاتې کيدن ، دچاخبره روانه ځنازه ده ، موږ به هم درسره ستې شو ." صفدرخان وويل ، " داسې به وکړو چې خدای وکړي. زموږ کډه به دنرسولا،..او ميلمنو سره همدانن شپه رخصت کړو . زه به سبا ته لاړشم ولسوالی ته ، چې هغوی شکمن نه شي ، وبه وايم چې ددوی بره ګی په هوا کې اور واخيست او يا همداسې بله بانه به ورته وکړم، نور نو زما سره څه غرض لري ؟"

محمداجان په اول ځل ځان په خبرو کې شریک کړ، " دانو پـه لـوی لاس ځان لیوه ته ورکول دي ، چې هن دپلار پـور دې واخلـه .دخـانصیب پـاتې کیـدل خوپه هیڅ کتاب کې روا نه دي ." صفدرخان په ټولو نظر تیر کړ او بیا یې وویل، "تاسو زمادپاره توره وکړه ،اوماخوتر اوسه پورې توره نه ده کړې او د خالو بابـا پور را باندې دی، که وتښتم نو حکومت تاسو نیسي. "ګلاجـان هـم زړور شـوی و،" خدازده چې نور قام به دې ونیسي که نه ، ځکه دسر سړی ته یې او چې ته وتښتې نو هغوی پوهیږي چې اصلي ګناه ګار ته وې ، په نورو څه غـرض لـري .
خو بیا هم په سلو کې سل سړی دانشي ویلی چې نورو ته به څه ونه وایي.خـو که ته پاتې شې نوزما په خیال هم سر لاړ هم سرسر ، تـه خـولاړې چـې لاړې ، دکوچانو نور مشران هم چې دلته پاتې دي خداکه یو هم ورنـه خـلاص شـي .
نوزه خو په تاسو کې کشریم ،خو زما په فکر ستا او دکورنۍ دې دلته پاتې کیدل سمه خبره نه ده."

ټول غلي شول . ګلاجان هم فکر کاوه ، شپه په پخیدو وه اوکه ګلاجان دخانه سـره ویل ، " هلکه همدا یې وخت دی ." نو بیا یې وویل ، " زه په تاسـو کـې هـم کشر یم او هم بې تجربې خوکه اجازت وي زه به یو تجویز وکـړم. " ټولـو ورتـه وکتـل او تـارو اکـا وویل ، " ډانکټر ګله ته لاورته ګورې؟" ګلاجان غاړه تازه کـړه ، " زه وایم خـان صیـب او تارو اکاو تاسو دکورنۍ سره همدا نن شپه روان شئ ، ابا مې هم دخانه سره روان کـړئ پاتې شوه د میږو خبره ، زه به دنرسولا سره لاړشو ، همالته آبول ته ، هماغسـې بـه یـې دهر یرود نه واړوو او دګوماو له لارې به د اجرستان نه په غزني او همداسې دقاری بابـا په زمکه به خوست ته درواړوو. " پلار یې پـه تعجـب وویـل ، " شـیطانه ، دانومونـه او دا لارې دې لـه چـازده کـړې؟" ګلاجـان وویـل ، " نرسـولا ډیـر شـیان راښودلي دي ."
صفدرخ ن سروښوراوه ، " دانو بیغرتی ده چې په میلمه ځان بارکړم. زه پوه شه کـارمې ، تاسو همداسې وکړئ ، کورنۍ مې پیښورته ورسوئ ،زه له خیره په میاشـت کـې ، دمیږو سره در رسیږم ." تارو اکا وویل ، "خان صیـب ، راځه چـې ددې ځوانکـي خـبره ومنـو، دټولو پکې خیر دی ." بیانو صفدرخان پاڅید او دصفې په سرېې پـه تـورې تیـارې کـې چکر شروع کړ.ډیر وروسته راغی اوګلاجان ته یې وویل ، " دا دګرنیټو تماشه هم تـاجوړه کړې وه . رازیک جان رښتیا ویلي وو ، چې ګلاجان لابله اشا ده !"

(۳)

لومړی څپرکی

په ایلبند کې سهار اوبه په مخ سرې لګیدې او پیتاوی بدنه لګیده خوپه پیښور کې لا دګرمۍ جوش او دمیاشوبې و . محمداجان دصفدرخان دټینګو ستونو سره سره بیرته دخپلو کتغنی مهاجرو سره په یوه سرای کې دیره شوی و . تارو اکا به ورځ پس ورته راته اوپه هفته کې یو ځل به یې دصفدرخان له لوری ورته ټینګ ست کاوه خو محمداجان یې چندانې پرداخت نه کاوه . نورو ته یې څه نه ویل خو فکر یې کاوه چې ، نور مې څه شیروار درسره دی ؟ په ګلاجان هم په غوسه وچې پوره میاشت لادرکه و . دځان سره به یې خبرې کولې ، "دلوده زویه ، هسې په کلا مکارۍ دې ځان دمرګ کومي ته ورکړی دی . " بیا به یې سرپه پښیمانۍ وښوراوه ، "تو به مې دې وي خدایه ، زما دګلالي زوی او مرګ تر مینځ او ګړغرونه ،خوکه نه وایم دغمه یې وایم ، داخه کلا مکاري وه ، هلکه خومیږې دي ، دسړي سرخونه دي چې تابیا دځانه رستم جوړکړ ، هغه هم دداسې سړي دپاره چې زموږ خبره یې سپي ته واچوله . خپل کورته ، خپلو زمکو ته یې بیړه وه او هره ورځ یې فکرونه کول چې کوز پټي ته به چاسره ورکړې وي که نه ، چرګی غویی ټوخیده چې اوس به څنګه وي ؟ او دپیښور ګرمۍ هم په مخ سپینکۍ وربانده خیژولې وې .

دویم څپرکی

صفدرخان ګلاجان ته ویل ، " کتغنیه تاسو خو پښتانه یئ ، په دې کې هیڅ شک نشته ، او ستا دمیړانې نه نرسولاښه اګاه کړم چې څنګه نژدې وچې دیوې میږې دپاره ځان مرګ ته ورکړې ، خونن به دخالو بابا پښتو او پښتون هو بهو درته بیان کړم چې سر دې ښه خلاص شي . " ګلاجان او پلار یې په دې سهار

صفدرخان وربللي و ، بلکه یو هفته مخکې یې خبر ورکړی و چې په پلانکې ورځ د خان خاص میلمانه یئ . محمداجان پخوا څوځلی دصفدرخان بلنوته د "نه" ځواب ورکړی و او بهانې یې کولې چې ګلاجان اسلام آباد ته لاړ دی چې دسفر ویزه واخلې ؛ یایې دمریضی عذر وړاندې کاوه ، خو داځلی پخپله خان کمپ ته ورپسې ورغی او دوی ته یې بله لار پرې نه ښوده .

پدې ورځ نو دکیږدۍ مخې ته لوی میداني کې څلورو خواووته لیمځی غوړیدلي وو او چې ګلاجان دغوی ورسیدل نوکوري چې لس شل کسه ، چې ګلاجان پوه شو ، کوچیان دي ، په لیمځو ناست واوپه جګ آواز یې خبرې او خنداوې کولې. دګلاجان یو اړخ ته په خپله خان او بل اړخ ته یې تارو اکا ناست وو ، پلار یې بیا دتارو اکا بل څنګ ته و .

صفدرخان په لوړ غږ دګلاجان نه پوښتنه وکړه ، "سفر څنګه و ، په لار کې خوبه برګیو اوپاټکونو په عذاب کړی نه وې ؟" ګلاجان وویل ، " نه ، خیر خیریت و ، میړې مې په خوست کې دنرسولا سره پریښودې ، زماتادي وه ، چې بیرته په خیر امریکا ته روان شم ، پیښور ته ستون شوم ..." صفدرخان وویل ، "ښه ،نوته بیرته روان یې ؟"

محمداجان په خبرو کې ودانګل ، " بس نو نور په پیښور موږ څه شنې کرلې؟ زه به خم کندوز ته او دده دې په مخه ښه وي ." صفدرخان وموسل ، " تاسو زوی پلار څومره سره خواږه یئ ، دغږ نه دې پوه شوم چې دګلاجان دبیلتانه ویرکوې ." محمداجان وویل ، " بس نو ژوند دی ، کله ګټه کله‌بایلات . موږ بله پتېپلې وه ، خدای بله راوکړه ." صفدرخان بیرته ګلاجان ته مخ کړ ، " ښه ځوان یې خو چې احمدزی وای ." محمداجان بیا مداخله وکړه ، " خان صیب ، برخې ازلي دی ، ته احمدزی یې موږ مومند ، ته کوچانی یې موږ ده شین ، ته خان یې موږ خواران . نوره یې ولې دومره شاربې .؟" صفدرخان ، لکه دمحمداجان خبره چې بابیزه ګڼي ، دګلاجان سره مرکې ته دوام ورکړ ، "ګلاجانه تاخوبه زموږ دپلار خالو بابا نوم دتارو اکا نه ډیر اوریدلی وي هغه به تل ویل چې دپښتون په غږو کې یو رګ دی ، په هغې کې کوم قسم شیطان دی که چینجی دی ، هره بلا یې چې بولې خو هلته چیرته پټ دی . دازوی مړی بلا شي په داسې درانه خوب ویده وي چې په آسانه یې څوک وینبولی نه شي .

سلیمان خیل چې په هندوستان کې لرې دې له مخې تتې پاکوي ، هم داشیطان نه راویښیږي ، چې پښتون د خوارۍ ژرنده ساتي او دکبره مزدنه اخلي ، هم دازوی مړی ویده وي ، که په جنګ کې یې ګټي او بیا یې هیڅ بې هیڅه بایلي هم ددې چینجي چرت خراب نه وي ، هیڅوک نه پوهیږي چې کله ، خوداسې وخت هم راشي چې داچینجي په غونځیدو شي . خالو بابا خدازده لوستی و که نالوستی خو تل به یې دباباګانو شعرونه ویل او ډیر کله به یې قومي شخړې هم په یوشعر کرارولې . نو یوه ورځ ، دبهسود په ایلبند کې ، چې دهزاره وو او پښتنو جنګ پیښ شوی و ، هغه دهمدې چینجي خبرې په مجلس کې کولې . هغه ویل همدا چینجي په پخوانو باباګانو کې - هغه دمیرویس بابا او خوشحال خټک نوم واخیست - په ټولو کې غونځیدلی و. دهغه خبره ده چې چینجي ویده وي ، خیر خیریت وي ، شیرشاه سوری دمغلو ددربار سړی وخو هغه وخت دا چینجي په کې وښورید چې باچا په خپل دربار کې ، په خپلې میلمستیا کې سترګې ورباندې برګې کړې . خوشحال خټک هم د مغلو تنخوا خور وخو چې اورنګ زیب ورته سپک وکتل نو دا چینجي راوکتیده. احمد شاه بابا هم دایران سړی و ، په هغه هم همداکانه وشوه .چې دپښتنو هره کارنامه وګورې دهمدې زوی مړي دکتیدو نتیجه ده . پرنګی دووس بیا په دې رګ خبر و اوتل به یې خپلو خلکو ته ویل ، ویدې بلاوې مه راویښوئ . چې داوشي نو بیا پښتون خامخا وینې تویوي ، خپلې وي که ددښنه ." ګلاجان هم دخان دخبرو دتاثیر لاندې راغلی واو هم حیران و چې داولې کوي ؟ ورو ورو غوړیدلي لیمځي له خلکو ډکیدل . لرې دغره په ډډه کې دکیږدیو نه دلوګیو غوړاسکی خپریدل . دصفدرخان په اشاره ،ځوانانو دډوډۍ مندې ترړې شروع کړې .دورتو کبابونو او وریجو ښانکونه راشیوه شول ، ځینو میلمنو لاسونه لرې لرې په یوه نهر کې پریولل او ځینو هغوی ته انتظار ونه ایښت . ګلاجان دخان ، پلار اوتارو اکا سره په بیل دسترخوان کښیناستل . " خان وَیل ،"بسم الله کړئ ، ګلاجانه موږ کوچیان خو دکابلیانو خبره اوغان غول یو، نورپخلی مونه زده ، بس بوټۍ غوښې دې چې سړپوو یې ." محمداجان وویل ، " خان صیب دابیخی پاچایي ډوډۍ ده . "خان ځواب ورنه کړ او ډوډۍ په کراره وخوړله شوه . پس له ډوډۍ دماسپښین دلمانځه اوږدې لیکې جوړې شوې ،بیا په خپله

خان امامتي وکړه . دلمانځه د خلاصیدو سره دمیلمنو بله جوپه تیـاره ناسـته وه او نور لیمڅي ، په بل میداني کې ورته وغوړول شول . ګلاجان دې ته حیران و چې خان ولې نن یوازې ده سره جمه کوي ، حتی چـې دده دپـلار پـه ترخـو خبرو ځان ناګاره اچوي . د خوراک لړۍ ترلوړ مازیګره روانه وه . لوښی لانـه وو ټول شوي چې له لـیرې دډول غـږ رانـږدې کیـده . دډول دغـږ سـره ، همـدا میلمانه ، لکه چې بیـا لمـانځه تـه دریـږي ، پـه کـراری سـره څـنګ پـه څـنګ ودریدل، بیا یې کړۍ جوړه کړه ، چې دهـر نفردزیـاتیدو سـره کـړۍ لوییـده . دکوچانو اتڼ شروع شو .

پاکستانی ملیشه چې چاورته په کوچیانی کمپ کې دبلـو او یلـي وو دخپلـو کوټکو او زړو سرپوښو سره را غلل ، چار چاپیره یې مـورچـې ونیولـې ، پـه پټه خوله یې ننداره کوله . ډولچي ورو ورو دانې ایستلې او په ډیرې لتۍ یې ورسره قدمونه اخیستل ، کله به یې داتڼ چیانو پښوته کتل او دډول تال به یې ورسـره برابراوه . کړۍ به کله پـه ډولچـی را تنګیـده ، بیـا بـه بیرتـه لکـه غـوټۍ چـې وغوړیږي پراخیده .

ګلاجان په حیرانۍ ولیدل چې په پاکستانی ملیشو کې چې تر اوسه لکـه وچ لرګی ولاړ وو ،هم خوځیدا پیداکیده . ځینـې یـې دکوټکـو او زړوټـوپکـو سـره داتڼچیانو دپښو دحرکت سره جوخت ځای پـه ځای منجیـدل . ګلاجـان فکـر کاوه چې دصفدرخان په وینا ددوی په رګونو کې به هم چینجـې راغونځیـدلي وو . صفدرخان دګلاجان ځیر کیدل ولیدل ، وې ویل : " ماچې درته دچینجـي دغونځیدو وویل ، اوس که نور نه وي دپټي سرخوبه وويني. دپټی سور بـه دې هغه وخت لیدلی و چې داحمدزو برګ اتڼ ، دښځو او نارینه وګداتڼ دې یو وار کتلی وای. دپاکستان په پښتنو کې اتڼ داسې منلی نه دی ، لکه پـه مـوږ کـې . دلته ځینې قومونه ، لکه ختک ، بنګښ ، وزیر ، مسید ، زموږ په شان په اتـڼ مـین دي ، خو دانور بیا دپنجاپیانو دتاثیر لاندې دي ، زموږ اتڼ ته بنګړه وایی او پـه دې شرمیږي چې نارینه بنګړه واچوي ، اکثر دوی داتڼ او دلښتی دنڅا تر مینځ فرق نه ویني ، خوپه دغو ملیشو کې که وزیر یا ختک وي ننداره یې کوه .

بحروبرخان ختک ، دملیشه وومشر ، دخپلو خلکو پـه دې کـړو وړو شـرمیده خو پام یې نه و چې په ده هم یو قسم مرموزه سره لړې راتله ، هماغه ویـده بـلا

يې په رګونو کې راغونځيده ، دزړه په کوم ځای کې يـې سـوی و ، خـو بدنـه لګيده . له ليرې ، دوړکتابه دوخت ، پلرونو دکيسو دوخت چـې مـور يـې ورتـه دنغری په خوړلن کولې ، ښکالو راتله .څوپه ځان پوهيده داتې دکـړۍ پـه ژۍ ولاړو ، اول شرم او ډار ، بيانو ، لکه دپياز پوټکی چې يو دبل پسې لرې شـي ، دډول غږ او دکوچيانو کرار او حوصله ناکې ټالۍ هر څه ترې هير کړل او ورګډ شو. په همدې کې اتڼ تود شو ، بل ډولچي هم راپيداشو اوداتـڼ دايـره نـوره هم پراخه شوه . سورنۍ اودلاسونو پړقول نـه وو کـراره کـراري وه ، ډول و او داتڼ چيانو ځنې ارتول و ونورو مليشو چې خپل مشر وليد نو هغوی هم ميـدان ته ور ودانګل ." صفدرخان له خندا شين و ، " ګلاجانـه اوس پکـې څه وايـې ؟" ګلاجان حياناکه موسکا وکړه او په اول ځل يې پـه زړه کـې دخـان سـره مينـه پيداشوه.نورننداړچيان غلی اوماشومان ژبون وهلي ولاړ وو.دکوچي اوده شين، دمليشه او کوچي فرق نه کيده ، ټول په يوه سور او تال چورليدل. هغه تنظيمی خلک چې د ناصر باغ دکمپ نه دمحفل دخرابولو په نيت رااستول شـوی وو ، اوس په دوو کې راګير وو . لويان خوځای په ځای ولاړوو ، خـو ځينـو ځوانـانو يې اتڼ ته ور دانګل .دسپيشل برانچ دپيښور دفتر انچارج چـې داسلام آبـاد د مخابرې په امر دبلوا دختمولو په خاطر په جيـب کـې راغلـی و ، شـاوخوا يـې وکتل ، بلوا خونه وه خوبده لادا چې هلته په يوه ګوټ کې دمليشې تـوپک او توپې دلی‌امباروې ،يکی يو وسله وال يـې پـيره کولـه . دسپيشـل برانـچ سـړی ښکښن و او دده هم په اوږو خاربښت راغی ،څو ځلې يې زړه ساز کړ چـې ورګډ شي ، خو دزړه دبل ګوټ نه به يې ناره شوه ، هلکه پام چې په خـوارۍ ګټلـی منصب درنه په هيڅ لاړنه شي . په همدې کې دخـان سـړی راغـی او دی يـې دميلمنو ځای ته بوته .

دماښام دلمانځه په وخت اتڼ ختم شـو . پـس لـه لمـانځه دسپيشـل برانـچ انچارج صفدرخان ته وويل ، " ماخو دبلوا اوريـدلي وو ، دا سـينګه خـبره شـوه چې په بلې بلا واوريدم ؟ " به زورور اتڼ و ، نژدې زه هم پکې کيوتـی وم ، خـو اوس شپه ده ، تاسو خو به دامحفل نور ختموئ که څنګه ؟" خان ورته وخندل ، "ډيټی صيب ،ختمه يې بوله ، داميله مې ، " بيا يې ګلاجان تـه ګوتـه ونيولـه ، " ددغه زلمی دپاره سازه کړې وه . " هغه په تعجب کوز وپاس ګلاجان ته وکتـل ،

" نو دازلمی څه کمال لري؟" خان په موسکا ووېل ، " هيڅ خو هسې مې ويل يوه ننداره پرې وکړم !" ډپټی لا هم په شک کې و ، " ځوان خوتکړه معلومیږي . خوځنګه دې داسې يو لوی محفل ديوه ، ته وايې بې کماله دی ، دبيکماله دپاره جوړ کړ ؟" صفدرخان ، ډپټی هير کړ ، مخ يې ټولو ميلمنو ته چې اوس دپخواپه شان په ليمڅي ناست وو ، ووېل، " اې قومه ، زه ددې بې کماله ځوان سره خيښې کوم، تاسو پکې څه وايئ ؟" ټولو غږ کړ "بختور دې شي !" يوه ځوان له شانه ووېل ،" خان صيب ، داسې نه شي کيدای . يوځلی به دپهلوان ارسلا سره غيږې نيسي ، که يې لاندې کړنو بيا که ورسره خيښی کوې ، کوه يې او که نه نو ځي دې په خپله مخه ." صفدرخان کټ کټ وخندل ، " هغه دغيږې، دنښې دويشتو او کانی دغورځولو وختونه زياتيګې تير دي ." ټولو وخندل او مبارکۍ شروع شوې . ګلاجان ، په خپل عمر کې په اول ځل ترور شو او پلار ته ورغی ، بې هيڅه يې دهغه لاسونه ښکل کړل او هغه هم ډيره شيبه په غيږ کې ونيو ، بيا يې په لوړ غږ ووېل ، " دنارينه وو خويوه خبره يو يې لوز دی ،دخان صيب ټول شرطونه چې ماورسره منلی وو ، اوس به ټول پوره کړم ." جيب ته يې لاس ور وړ خو خان ووېل ، " محمداجان خانه ، غټه تيره پرې کښيږده ، ما هسې تاسو ازمييلئ" بيا يې ګلاجان ته په مينه وکتل ، " ګلالی ځوان يې خوارمان چې احمدزی وای ! دجازپه ځای به دې په اوښ باندې سپره وړې وه ."

دريم څپرکی

دجاپان دهوايی کرښې دميدان عمله ، پاکستانی وو . چې دګلاجان او روهيلی ټکټونه يې وکتل نو په حيرانۍ يې ووېل ، " ماخو پخوا هيڅيرې اغوان هغه هم بيا مهاجر نه وليدلی چې دفسټ کلاس ټکټ واخلي ، داسينګه خبره ده ؟" ګلاجان ووېل ، " بس نو همداسې خبره ده چې ده ، شابه ټاپه پرې ولګوه. "ستيوارډ ناغيرۍ شروع کوله خو ګلاجان دوخته په پاسپورټ کې دسلو ډالرو شومه اينبې وه ، دهغې په ليدو ستيوارډ ددمه ولويد، دټکټ پارچه يې بيدو په هماغه ځای په پاسپورټ کې کيښوده چې لوټ يې ترې اخيستی و.
په الوتکه کې دروهيلۍ پام شو چې ټول پيټ پوزي دي . ګلاجان ته يې ووېل ، " داخوزموږ هزاره ګان نه دي ، د کوم ملک دي ؟" ګلاجان په خندا

وویل ، " دجاپان " روهیلۍ وویل ، " په جاپان کې څه خاورې غواړو ؟" ګلاجان خوب ورنه کړ ، دهغې او خپل کالي او لاسي بکسې یې پاس په رف کې ځای په ځای کړې ، تکیه یې ووهله او ایله یې ددمې اوږده سارابنکله . روهیلۍ هره خواکتل ، تروره وه ،خوبیا یې چې څنګ ته ګلاجان ولید چې پټې سترګې ارام پروت دی ، زړه یې تسل شو ، دګلاجان په اوږه یې سر کیښود ، پرمښې (پریشانۍ) یووړه . لوډسپیکر راپاځوله ، " دهند په سمندر جنوب ته الوزو ،ستاسو دارامۍ اوښه سفر په تمه ، کپتان نیګوسا وا، په خیر راغلی وایي." ورسره جاپاني کوربنو(ستیوارډیسانو) په پتنوسونو کې شربتونه راوړل ، چې یې ګلاجان او روهیلۍ په خوب کې ولیدل ، ویې موسل،دوه سپین ګلان یې په ارامه دروهیلۍ دلمنې په ځولۍ کیښودل او ترې تیره شوه ."

ډیر وروسته ، چې کوربنو ، دالوتکې پردې رابنکلې وې،تول ویده وو ، روهیلۍ ولتیده ، په لمنې کې یې ګلانوته پام شو ، هغه یې په مینه را اوچت کړل ، خوږه ورمه یې راتله . ګلاجان یې چې لاویده و ، په نیغړک وواهه، "داڅه بنګ دې خوړلی چې پرکاله پروت یې ؟" ګلاجان یوه سترګه خلاصه کړه ، او ویې موسل ، "دادرې شپې دواړو بې خوبۍ تیره نه کړه څه ؟" روهیلۍ په غوسه وویل ، " بې شرمې سترګې وخورې . داګلان تاایښي وو ؟" ګلاجان یوګل ترې واخیست ،بوی یې کړ ، " زه وخدای ، دسنځلې عطر یې پرې وهلي . " روهیلۍ وویل ، " دلته څه سنتیا زهر شته ؟ زه ورې یم ." ګلاجان دسر دپاسه رڼاتنۍ کښیکاږله . کوربنه راغله ، "تاسو ویده وئ ، نورو ډوډۍ خوړلې ، تاسو ته به ډوډۍ راوړم ، څه فرمایش لرئ ؟" ګلاجان وویل ، " نه بس دومره پام کوه چې دسور غوښه پکې نه وي ." روهیلۍ په کرکه تندی تریو کړ ، " دخنزیر غوښه یاق!" کورښې وخندل ، " ورته کړي سمندري خواږه څنګه ؟" ګلاجان وویل ، "سمه ده " هغه روانه شوه خو روهیلۍ ورپسې غږ کړ ، " چې اوس کوني کبررانه ورې ؟" ګلاجان وخندل ،" غم مه کوه ، په پښتونه پوهیږي ، نوګوره چې شیڅګی به خورو او که چونګښه ." روهیلۍ په اوږه وار ورکړ ، " خوامې مه راهسکوه ، بې هغې مې هم په الوتکه کې سرګرځي ." ګلاجان په مینه ورته کتل ، دروهیلۍ رنګ سور شو ، "داسې راته مه ګوره ، خلک به څه وایي ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، " رښتیا چې خلک به راپسې ډیرې بدې خبرې وکړي . وایی به چې ،

په همدې کې لوډسپيکر غږ کړ ، " ميرمنو او ښاغلو، کپتان نيګوساوايو ځل بيا تاسوته هر کلی وايي . داپيرته ، زموږ سپيشل هر کلی زموږ هغو دوو مسافرو ته دی چې درې ورځې دمخه يې په پاکستان کې واده کړی ، ښاغلی ګلاجان او ميرمن يې. دکپتان او دجال هوايي کربڼې دا ړخه ، موږ هغوی ته يوه تحفه لرو ، هيله ده چې ميړه اورته کاک پيټ ته تشريف راوړی ." ګلاجان او روهيلۍ يو بل ته وکتل ، روهيلۍ ووېل ، " داخه پرتې وايي ؟" په همدې کې کوربنې په يوه لوی پتنوس کې ددوی خواړه راوړل ، سره کړي کبان ، ليمو ، دشنې دنيا او مستو سره . دپتنوس په مينځ کې په يوه ګيلاس کې بيا دوه سپين ګلان ايښي وو. دګلاجان پام شو چې نورې سپرلۍ په غلچکي نظر دوی څاري ، روهيلۍ هم پوهيده چو رت يې نه وخراب ، ګلاجان چې دهغې هرې خبرې او هر حرکت ته پام و ، ليدل چې هغه دخلکو ددې دومره توجه نه خوند اخلي .
پس دډوډۍ چې کوربنې پتنوس وچت کړ ، ګلاجان پاڅيد ، روهيلۍ يې تر لاس ونيوله او دکاکپيټ په لور يې روانه کړه ، په لار کې ، ناستو مسافرانو ورته لاسونه و پړقول او ګلاجان دې ته حيران چې روهيلۍ ترې خوند اخلي او هر مسافر ته، لکه ملکه ، رعيت ته په موسکا د سراشاره کوي .
چې بيرته راغلل نو دروهيلۍ په غيږ کې دګلانو ګيډۍ او دګلاجان په لاس کې دتحفو کڅوړه وه . سيټ ته د رسيدو سره ، ګلاجان روهيلۍ نه غيږ چاپيره کړه او دمچې کوشش يې وکړ ، خو روهيلۍ په داسې قوت پورې واهه چې ګلاجان په سيټ پريووت ، دنورو سيټونو مسافرانو دخندا غريو جوړ کړ او يوه بوډا غږ کړ ، " غم مه کوه ، زه هره ورځ همداسې وهل خورم." بيانولو وخندل.
روهيلۍ لکه ماشوم ، ګلان په غيږ کې نيولي وو ،ناز يې ورکاوه . بيا يې ګلاجان ته ووېل ، " ته خودرف نه زما توره بکسه راواخله !" ګلاجان پاڅيد ، دنورو سپرليو نه يې معافي وغوښته ، اوپه احتياط يې بکس راکوز کړ . روهيلۍ يې سر خلاص کړ اويو خيرن کالی يې چې څه پکې نغښتي وو ترې راوچت کړ، ګلاجان ته يې ونيو ، "خلاص يې کړه " ګلاجان خيرن کالی ول په ول ترې لرې کړ ، په تعجب يې وليدل چې هماغه مجسمه ده چې ده په سمڅ کې ليدلې وه، نارينه او ښځه غاړه غړۍ پرله اوښتل . روهيلۍ دشرمه مخ بل پلو نيولی و ، اوبې له دې چې ورته وګورې ووېل ، " تارو اکا وَيل چې داګلاجان ته ورکړه . "

ګلاجان مجسمه لره وبره کوله او ځینو سپرلیو هم غاړې دزانو په شان اوږدولې چې داتماشه ووینی . ګلاجـان روهیلـی تـه وویـل ، "یـو خوبـه شـانه رااړوې ، مجسمه ده ، ژوندی شی خونه دی ، ولې شرمیږې ؟ زه خبرنه وم چې تارو اکـا لوی غل دی ، داخود اوغانستان دارایی ده ، ماته یـې څنـګه راکـړه ، زه ورتـه قاچاقبر ښکاره شوم که څنګه ؟" روهیلی په ملنډو وویل ، "رنـګ خـو دې دغلـه دی ، خوچې هیر مې نشی، تارو اکا دادین هم په تا ایښی و چې دا امـانت بـه داسې ساتې ، لکه ، هغه زمانوم یاد کړ ، لکـه روهیلـی !" ګلاجـان وویـل، " دتـا دامانت ساتلو خو څه نه شم ویلی . خو دابوت چې امـانت وسـاتم نـو بیـا یـې څنګه کړم ؟"روهیلی وویل ، "تارو اکا ویـل چـې افغانسـتان خـدای ددې غمـه خلاص کړي بیایې بیرته په خپل ځای کښیږده . هغه ویل چې روسان او ځینـې قوماندانان اوس داسې دي ، لکه ګور ګوتي ، بس سمڅې را سـپړي اوخزانـې ترې لوټوي . ویل یې ددغه بوت آوازه هم ، لکه چې حکومت تـه رسـیدلې وه او دغلا ویره وه ." ګلاجان مجسمه بیرته په زړوکې کې تاو کړه ، روهیلی تـه یـې ورکړه چې په بکس کې یې کښیږدي . روهیلی وویل ، یوه پوښتنـه درنـه کـوم ، پوښتنه هم نه ده ، هسې سودا ده چې ووزي ، هغه داچې ، بیا یې ګلاجان تـه په ځیر وکتل ، هغه دپوښتنې په انتظار ، شاته ډډه ووهله ، سترګې یې پټې کـړې او روهیلی وویل ، "ته لیونی نه یې ؟ ګلاجان یـوه سـترګه خلاصـه کـړه، ویـې رپوله او بیرته یې پټه کړه ، "په تاسو احمدزو کې ، لکه چـې دامتـل نشـته چـې کورته کیږدی مه وایه ، میره ته لیونی ." روهیلی په غوسه وویل ، "متل دې هـم غلط تیر کړ ، زه درنه پوښتنه کوم او ته لکه چار تراش بیغمه پروت یې."ګلاجـان وویل ، " بیغمه نه یم ، هسې خوبیولی یم ." روهیلی وویـل ، " زمـا پوښتنـه داوه چې ته خوبه لیونی نه یې ؟" ګلاجان همداسې پـه پـټو سـترګو ځواب ورکـړ ، اوس کار دکاره تیر دی ، لیونی که په سد ، راسره کیوتې . که ډیره دې تلوسـه وي ، پیلوټ ته به ووایم ، چې ور درته پرانیزي ، پاراشوټ خونشته ، ایسته به پـه خوا کې هوا ګیر چکرونه وهې . چې به پـه سـری خـوروپیښـه شـې او کـه بـه دنهنګانو شومه ." روهیلی نوره هم په غوسه شوه ، " ګلاجانه ستاسـره ټوکـې نـه جوړیږي ، هسې ا دلیونتوب خبره مې کوله ." ګلاجان وویل ، " زه یې لیونـی سهي ، نورڅه ؛ یې ؟" خوروهیلی اوښتونې نه وه ، " که مې خبروته غوږ نه نیسې

تر اریزوناپورې به خولې ته جثدره واچوم ، درته ګورم به لانه ." ددې سره یې مخ بلې خواته واړاوه او دوینتو په چوټې کولو لګیا شوه . ګلاجان یې په اوږه لاس کینبوداوبیرته یې ځانته راښکله ، هغې سترګې تیتې اچولې وې . ګلاجان یې دخوشالولو دپاره بدله سرکړه ، "سامې په ختو وای خوچې تاراته کتلې زه دې لیونی وای خوچې تاراته خندلی." روهیلی له خندا شنه شوه او دواړه لاسه یې دګلاجان له غاړې چاپیر کړل ، دکوریدو ور په منځ لار کې بیادخوراک ریړه روانه وه . کوربنې هرې خواته سپرلیو ته وړوکي پتنوسونه ورکول . ګلاجان هم لاس ور اوږد کړ،خوروهیلی ، یې لاس بیرته په خپلو زنګنو کینبود ، کوربنې ته یې دتګ اشاره وکړه . بیا یې ګلاجان ته په سړه سینه وویل ، " ماتوکې نه کولې، زه خپله خبره سمه کولی نه شم ، خو یوه پوښتنه لرم ، اجازه شته ؟" ګلاجان بیرته تکیه وکړه، دهغې سرې په خپل تټر پورې ونښلاوه او ویې ویل ، ٭ شل پوښتنې خووکړه !"روهیلی وویل ، ته یو عجیبه غوندې بنیادم یې !" ګلاجان وویل ، " داخوپوښتنه نه شوه ." روهیلی لکه چې دده خبره یې چې نه وي اوریدلې خپلې خبرې کولې ،" هسې خوپه ظاهره جټ ، شډل ښکارې ، خوهسې نه یې لکه چې ښکارې ." ګلاجان بیا خبر وته ورودانګل خو روهیلی یې پخوا تر پخوا په خوله لاس کینبودل. تیار دشیعه قبر یې چې خلک وایي دبهر نه ښکلی او صفا ښکاري او دننه اور پکې بل وي . خبره مې مه غوځوه ماچې ته پیژندلی یې هسې دبهرنه دې پیژنم ،خو دبهر نه دې چې ګورم هم ، بس کانې پاس ارتوې او سرترلاندې نیسې ، لکه دسر دماتیدو نه چې خوند اخلې.دالیونتوب نه دی ؟" ګلاجان لا ځان خوبیولی نیولی و ، د ماشوم په ژړه غونی غږ یې وویل ،" روهیلو ببو ، منت درته کومه ، هغې کوربنې ته وایه چې څه زهر ومرګ را وړی ، کولمې مې کورت شوې ." روهیلی وویل ، " ولې ځان نانګاره اچوې، ولې خبرې مرورې ، ځواب ووایه !" ګلاجان وویل ، " نوڅه ووایم روهیلو ببو ، ببو نانداني ، ستاسو خبر، بو څه سه خوله راکه . روهیلو ببو ، بنیادمان یو شان نه دي . زه خدای همداسې کړی یم ." روهیلی وویل،"هغه دآس سپرلو دې په یاد ده ؟ ګلاجان وویل ، د کوم آس ؟" روهیلی وویل ،" په اریزونا کې ." ګلاجان ، لکه ایله یې چې پام شوی وي ، " هغه دروږیو سپرلی نبې؟هو هغه مې په یاد ده ، چې نږدې دې ښکل کړی وم ." روهیلی په

لارووېل ، " ډېر ځانته خامتمايې ، خداکه مې چورت درباندې خراب و ، هسې مې سټا په ليونتوب زړه سوځيده ."ګلاجـان وويـل ، " خبـره دې دآس دسپرلو کوله ، په ياد مې ده ، نوڅه ؟" روهيلۍ وويل ، "بيـا دې پـه بهسودو کـې خپلـه کلانکارۍ په ياد ده چې ځان دې مرګ ته ورکړ ؟" ګلاجان په خندا ځان پاځيدلو ته جوړکړ ، "نجلۍ ، کوربنې ته زنګ وهې او که زه په خپلـه ورپسې لاړشم ؟" روهيلۍ وويل ، "اول ځواب راکړه ، بيا به کوربنې ته ووايو چې دواړو ته ډوډۍ راوړي ." ګلاجان نا چاره په خپـل ځای کښيناسـت ، " زوره وره يـې نـو زه څه ووايم. زه په خپله دپښو پسې نـه يم ورغلـی ، دوی پـه مـا راپيښيـږي .بيا نـو دمجبورې ورځې ، چې دبلانه تيښته نه وي ، نو مخامخ پرې ورځم . " روهيلـۍ وويل، "پلارمې تل دکوم قسم شي چې دی يـې چينجـی بـولي ذهغـې خبـره کوي چې وايي دپښتنو په ماغزو اويا کوم بل ځای."

ګلاجان خبره ورپرې کړه ، "همدابل ځای يې صحيح دی ، چې سړی سابه ناوللي وخوري ، دننه چينجی پرې لګيږي ." روهيلۍ بې حوصلـې شـوه ، " تـه خوپخوا دومره نخره ګر نه وې ، داڅنګه اوس دطوطی په شان په خبرو راغلې؟ خبره مې کوله ، پلارمې وايي چې دلويو پيښو ، دمقابلې او لويو آفتونو په وخـت کې دا چينجي غونځيږي." ګلاجان وويل ، " دواده په شپه هم خان صيب همدا خبره کوله خو بې غمه اوسه په ماکې چينجي مينجی نشته ، دامريکـا ډاکټرانـو معاينه کړی يم." روهيلۍ خپله خبره کوله ، " خوزه وايم کـه پـه پښتنـو کـې پـه ربښتيا چينجی وي نو په تاکې تور غاړي" بيانو دواړو کټ کټ وخندل ، ګلاجان وويل ، " دهمدغو چينجو برکت و چې تاغوندې ښاپيرۍ مې سرپه سـينه ايښی دی ." روهيلۍ دشرمه سره شوه خود خبرونه اوښتونې نه وه ، " ځواب غـواړم." ګلاجان وويل ، " خير اول خولګۍ راکړه !" روهيلۍ په مينـه نـاک غـږ وويـل ، « بيشرمه سترګې دې وخورې ." دواړه پـه فکـر کـې ډوب شـول ، ډيـر وروسـته ، ګلاجان په سيټ باندې نيغ کښيناست او ويې ويل ، " روهيلـو ، خداکـه خـوزه پخپله هم پرې پوه يم چې ولې ، خويو وخت زماتوږ پوستی ملګری ، کره کولي ديوه پرنګی کيسه راته کوله چې خدازده څه نوميده خودهماليا دغره په دنـګه څوکه چې ايوريسټ نوميږي ختلی و . کره کولي ويل چې تـر هغـه وختـه نـو دبنی بشر پښه دې څوکې ته نـه وه رسيدلې ، نوبيا لکـه چـې چاددغـه غـره

ختونکی نه پوښتنه کړې وه چې ولې ، څه ضرور و، څه بلا پسې اخیستې وې چې دادې دخان سره وپتیله چې په دې څوکې بـه خامخا خیژې؟ پوهیږې دهغه ځواب څه و ؟" روهیلی هم تعجب اخیستې وه ، ویې ویل ، "نـه ، تـه یې راته ووایه !" ګلاجان په نرۍ موسکا سروښوراوه ، " هغه ویل داځکه چې غرمـې مخې ته ولاړو ، خوزه وایم په دې پرنګي ، کې به هم دپښتنو کـوم رګ هماغه چینجن رګ پروت و . چې داغر یې لیدلی چې دنـګه غرۍ ،پـه ځان غـره ولاړ دی،کوزتول دخـاورو بنیادمـان وینـی نوهـر یـوه تـه پتـون وهـی ، چـې داګز دامیدان .

زه هـم کلـه دځان سـره وایم ، هلکـه مـهاجرخدای کـړې ، کـاپـر چاکړې.دادناممکن خبره چاراایستې ده .دتیرې دیوال که هـم وي ،نوخـدای تندی درکړی دی ، که هغه مات نشي ، ستاسو خوبه مات شـي ، تاخوبـه خپلـه وسه کړې وي. بنده دخپلې وسې پورې پړ دی . چې وایې نه زمبیې څنـګه بـه پرې پوه شې ، خپل چینجی به څنګه بیرته ویده کړې ، زه یې هم نه شم ویلـی خو چې مې ځان ازمیلی نه وي خوب نه راځي اوس خوبه خوله راکړې ؟"

روهیلی وویل ، لکه ده چې هیڅ نـه وي ویلـي خپلـه خـبره ونیولـه ، "کلـه داسې وخت هم دربانډې راغلی چې ته مقابله کوې اوپه همـدې وخـت کـې دناکامه کیدو ویره دربانډې راشی ؟" ګلاجان ، لکـه دځانـه سـره چـې غږیـږي وویل ، " هو ، یو ځلې ، دغزني اوخوست په لارکې ، چې پاس بره ګی راغلې او کوز قوه راختله ، زه اونرسولا د میرو درمـې سره دغـره پـه ډډه روان وو ، کـه ځانله مور وای ورځه ځانونه به مودکوم ګټ شاته پنا کړی وو،خو میـرې وې او په هغوی بیره هم نه کیده ، بیغمه یې هرې ونې غنې ته کپونـه اچـول او چـې سپي به یې یوه خواراټوله کړه ، بله خوابه وشړیده. هماغلتـه فکـر راغـی چـې داهوډ، لکه چې ابتـه شـو ." روهیلـی وویـل ، " کـوم هـوډ ، دمیـرو د سـلامت رسولو؟" ګلاجان موسک شـو ، " سـتا دخپلولـو هـوډ." روهیلـی وویـل ، " تـاخو داکیسه زما پلارته تیره نه کړه !" ګلاجان وویل ، "نرسولا ته مې هـم قسم ورکـړ چې ځان صیب خبرنه کړي ." روهیلی وویل ، "که خدای مه کړه تـه مـړوای ؟" ګلاجان سر وښوراوه " مرګ داجله پورې دی خوبده به داوه چې ماهوډ نه وای پوره کړی. بیا یې وویل ، " یره کوچی ، زما په ژبه خوبـه دیـرې زارۍ وژغونـي

شنه شول ، چې يوه خوله دې راکړې واى ؟" روهيلى په خندا او تعجب ورته وکتل ، "همدلته ، په هواکې ؟" ګلاجان ورته ويل ، " مادې خداى بيصبره نه کړي ، همدلته په هوا کې يې غواړم ." روهيلى سروښوراوه ، " بيړه ولې کوې ، چې کورته ورسيږو ، هغه لنډۍ ځنګه ده ؟" ګلاجان وويل ، " بيا يې ليمځى کړه پرې کوه دناز خوبونه ، همدالنډۍ ښيې ؟" روهيلى دتسليمى په خندا وويل ، "ډير شيطان يې، خلک ټول راته ځير دي ." ، ګلاجان دروهيلى پرونى دسيټ مخې ته پرده کړ ، ويې ويل ، " اوس مې ځوځ ماځوخ دکوه قاف نه واړول ، بله بانه خوبه نه لرى ؟"

PROPERTY OF ACKU 10809

PROPERTY OF ARIC Established 1989

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانش خپرندویه ټولنه
☎:۰۹۱-۲۵۶۴۵۱۳-۹۲+

چاپ: دانش کتابخانه، قصه‌خوانی بازار- پېښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library